ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

ΕΤΟΣ ΛΒ΄.— 1957 —ΤΕΥΧΟΣ Β΄.
ΑΠΡΙΛΙΟΣ — ΜΑΪΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

† ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ, ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΙΕΡΩ ΚΛΗΡΩ ΚΑΙ ΤΩ ΕΥΣΕΒΕΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα καὶ χαρμόσυνον τῆς σημερινῆς λαμπροφόρου ἡμέρας μήνυμα. Ὁ Χριστός, τοῦ Ὁποίου τὰ φρικτὰ Πάθη ἐν ἱερᾷ κατανύξει καὶ συντριβῇ καρδίας παρηκολουθήσαμεν πρότριτα, δὲν παρέμεινε νεκρὸς ἐν τῷ Τάφῳ, δὲν ἐγεύσατο φθορᾶς, ἀλλ' ἀνέστη. Εὐπρόσδεκτος ὑπῆρξε τῷ Θεῷ Πατρὶ ἡ προσενεχθεῖσα μεγάλη ἱλαστικὴ θυσία, καὶ ἡ λύτρωσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου συνετελέσθη. Ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλε φῶς, ἐκ τῆς πληγῆς ἐπήγασεν ἴασις, ἐκ τῆς νεκρότητος ἐξεπήδησε ζωή. Ἠνεώγη ἡ κεκλεισμένη τῆς Ἐδὲμ πύλη. Τοῖς πᾶσιν ἐδόθη ἐλευθερία καὶ χάρις καὶ υἱοθεσία.

Τοιοῦτον εἰς βάθος καὶ περιεχόμενον τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως ἀπετέλεσε τὴν βάσιν καὶ τὸ κέντρον τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος, καὶ ἅμα πηγὴν ἀείρροον καὶ ἀδαπάνητον δυνάμεως ἀκαταβλήτου κατά τε τοὺς πρώτους καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ μέχρι τῆς σήμερον. Τοῦτο μετήλλαξε τὰ δάκρυα τῶν Μυροφόρων εἰς χαρὰν καὶ τὴν ταπείνωσιν τῶν Μαθητῶν εἰς δόξαν. Τοῦτο ἐνεδυνάμωσε τοὺς Ὁμολογητὰς τῆς πίστεως εἰς τὸ μαρτύριον, ἐστήριξε τοὺς ἥρωας τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀνεμόχλευσε καὶ ἀνεκαίνισεν ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ .

Τὸ φαιδρὸν καὶ γλυκὺ τοῦτο τῆς μεγάλης Ἑορτῆς μήνυμα ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ ἀπευθύνομεν τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸς πάντας ὑμᾶς, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα, τούς τε ἐγγὺς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας εὑρισκομένους, καὶ τοὺς γεωγραφικῶς μὲν μακράν, πράγματι δὲ πολὺ πλησίον αὐτῆς, διὰ τὸν ἀμοιβαῖον στενὸν σύνδεσμον, ὄντας, καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς μητρικῆς αὐτῆς στοργῆς ἐξίσου ἀπολαύοντας. Πάντες, οἵ τε ἐγγὺς καὶ οἱ μακράν, ἐστὲ προσφιλῆ τέκνα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον πάντες, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν καὶ χειραγωγίαν αὐτῆς καὶ τῶν κατὰ τόπους δεδοκιμασμένων καὶ ἐκλεκτῶν Ποιμεναρχῶν καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοὺς εὐλαβοῦς Κλήρου, ἔχεσθε στερρῶς τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν σεβασμίων καὶ τιμίων παραδόσεων ἡμῶν, ὧν θεματοφύλαξ καὶ ἄγρυπνος φρουρὸς τέτακται ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς τὸν ἱερὸν τοῦτον χαιρετισμὸν καὶ ἀπονέμομεν πᾶσι τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν, εἰς ἐνίσχυσιν ἐν τοῖς κόποις καὶ τοῖς μόχθοις ὑμῶν, οὓς νυχθημερὸν, ἐν νομιμοφροσύνῃ πάντοτε καὶ νομοταγείᾳ καὶ ἀφοσιώσει πρὸς τὴν Χώραν, καταβάλλετε, εἰς ἐξυπηρέτησιν καὶ πρόοδον αὐτῆς, ἐξασφάλισιν δὲ τῶν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπίδοσιν ὑμῶν καὶ προαγωγήν, ἀγαθὰ ἅμα νέα περὶ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐνταῦθα τέκνων αὐτῆς πρὸς τοὺς μακρὰν τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου εὑρισκομένους μετὰ χαρᾶς εὐαγγελιζόμενοι. Αἱ ἡμέραι τῆς θλίψεως καὶ τῆς συνοχῆς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας παρέρχονται, καὶ ὅσονούπω θέλει ἐπέλθῃ ἡ πλήρης τῶν πάντων ἀποκατάστασις. Οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ τὰ σεπτὰ ἡμῶν Ἁγιάσματα ἀνεγείρονται. Ἐν Πατριαρχικαῖς δὲ καὶ Συνοδικαῖς, κατὰ τὰς τακτὰς ἡμέρας, Λειτουργίαις καὶ Χοροστασίαις προσφέρεται ἡ ἀναίμακτος θυσία τῆς Εὐχαριστίας καὶ ὑμνολογεῖται καὶ δοξάζεται καὶ πάλιν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ εὐχαὶ καὶ δεήσεις ἀναπέμπονται πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ὀρθοδόξου Πληρώματος σύμπαντος, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ γαληνιαίας καταστάσεως τοῦ

κόσμου, καὶ ὑπὲρ ὑγείας ἅμα καὶ εὐημερίας τῶν ἁπανταχοῦ τέκνων τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐφ' ὅσον πάντα ταῦτα καλοῦσιν ἡμᾶς εἰς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν πνευματικήν, γηθοσύνως προσέλθωμεν πάντες εἰς ἑορτασμὸν τῆς ἐπιστάσης καὶ πάλιν κλητῆς καὶ ἁγίας ἡμέρας, τοῦ μεγάλου καὶ ἱερωτάτου ἡμῶν Πάσχα. Λάβωμεν φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός, καὶ περιηυγασμένοι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἐκ τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως, καὶ ὑπὸ τῶν μεγαλειωδῶν τῆς Μητρὸς Ἁγίας Ἐκκλησίας ὕμνων κατανυσσόμενοι καὶ μεταρσιούμενοι, ἀναπέμψωμεν ἐν πρώτοις αἶνον καὶ ἔνθερμον εὐχαριστίαν πρὸς τὸν καταξιώσαντα ἡμᾶς ἐπὶ τὴν προσκύνησιν καὶ τὸν ἑορτασμὸν τῆς μεγάλης ἡμέρας φθάσαι Ἅγιον Θεόν. Ἐπὶ τὸν καὶ κατ' οἶκον δὲ ἑορτασμὸν τῆς μεγάλης ἑορτῆς χωροῦντες, μνησθῶμεν καὶ τῶν ἐν ἡμῖν ἐνδεῶν καὶ πτωχῶν, καὶ τῶν μακρὰν ἴσως εὑρισκομένων γονέων ἡμῶν καὶ συγγενῶν, καὶ τῶν οἰκείων ἅμα τῆς πίστεως, καὶ συντελέσωμεν, ὅπως καὶ αὐτοὶ αἰσθανθῶσι τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως, ἵνα οὕτως ἀπὸ κοινοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἑορτασθῇ καὶ πανηγυρισθῇ τὸ θαυμαστὸν γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἐπὶ πάντας ἔλθῃ ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ταῦτα πατρικῶς ἀπευθύνοντες ὑμῖν, καὶ ἐν ἀγάπῃ προσαγορεύοντες ὑμᾶς, ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ Ἑορτῇ, εὐλογοῦμεν ὑμᾶς καὶ τοὺς οἴκους ὑμῶν καὶ εὐχόμεθα πᾶσαν εὐόδωσιν ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς ἐπιδόσεσιν ὑμῶν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάσχα τοῦ 1957

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΗΛΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὴν συντριβὴν καὶ συγκίνησιν τῶν σεπτῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Παθῶν, τὰ ὁποῖα τόσον ψυχολογικὰ ἔρχονται κάθε χρόνον, καὶ σταλάζουν εἰς τὴν ψυχήν μας γλυκύτητα καὶ παραμυθίαν, διότι βλέπομεν νὰ συμπάσχῃ μαζύ μας καὶ αὐτὸς ὁ Θεός, θλιμμένος, ὡσὰν καὶ ἡμᾶς, βασανισμένος, ἀπαρνημένος, καὶ τέλος καρφωμένος, ἐνωτιζόμεθα σήμερον ἀπὸ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀπὸ τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνήν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας.

Λυτρωτικὴ εἶναι ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ μὲ τὸν Θεὸν κάθε χρόνον. Μὲ τὴν κατ' ἔτος ἐπανάληψιν αὐτήν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν προϊοῦσαν ἡλικίαν μας, νοιώθομεν βαθύτερα, πλατύτερα καὶ ἁπτότερα, τὴν ἀπεργαζομένην λύτρωσίν μας. Μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως, ὁλονὲν κἄτι ἀναστήνεται μέσα μας, μιὰ καινούργια ἀνατέλλει ζωή, μὲ τὴν ἰδικήν Του ζωήν, μιὰ νέα ὕπαρξις γινόμεθα. Ἀλλοίμονον, ἐὰν αἱ ἡμέρες αὐτὲς ἤρχοντο μίαν μόνον φορὰν εἰς τὴν ζωήν. Τώρα πετοῦμε τὰ σάβανα τῆς κοσμικότητός μας καὶ τῆς ἀπιστίας μας. Μιὰ θάλασσα ἡ ζωή μας καθίσταται, μὲ τὰ ὁλονὲν ἐρχόμενα κύματα, καὶ εἶτα μὲ τὴν γαλήνην της, καὶ τὴν ἀπεραντωσύνην της, καὶ τὸ μυστήριόν της, γεμάτη μαργαριτάρια, μιὰ γῆ παραδείσια, ποὺ κρύπτει διαμάντια.

Ὁ Ἀναστὰς Κύριος μᾶς εἶναι συγχρόνως καὶ Διδάσκαλος καὶ μάθημα, καὶ ἀμνὸς καὶ Ποιμήν. Εἶναι ὁ Θεός, τὸν ὁποῖον ὁ ὑπέργηρος Συμεὼν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχία του ἀπέραντη. Ὁ Χριστὸς ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ Σπιτιοῦ Του, καὶ ὁδηγεῖ τοὺς προσκεκλημένους. Ὁ συντρίψας τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου εἶναι ὁ ἰδικός μας θρίαμβος, ἡ ἰδική μας σοφία, ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὁ καινούργιος οὐρανός.

Οἱ ἄπιστοι Τὸν ἔχουν πετάξῃ ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν τρικυμισμένην θάλασσαν τοῦ σαρκασμοῦ των καὶ τῆς ἀπιστίας των, ἀλλ' Αὐτὸς θριαμβευτικὰ περιπατεῖ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα. Οἱ συζητηταὶ τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ Τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν ἑπταπλασίως καεῖσαν κάμινόν των, ἀλλ' Αὐτὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυρός, ἦτο ὡσὰν μέσα εἰς τὴν δροσιάν, καὶ ὕμνουσε τὸν οὐράνιον Πατέρα Του. Μέσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνας, μαζὺ μὲ τὴν Μαρίαν τὴν

Μαγδαληνήν, ἀκούομεν τὴν γλυκεῖαν φωνήν Του. Μᾶς καλεῖ ἕνα ἕνα μὲ τὸ ὄνομά μας, καὶ ἡ ἀπάντησίς μας εἶναι : «Ραββουνί!» Γλυκύτατε καὶ ἀγαπημένε Διδάσκαλε ! Ἦλθε καὶ κατεσκήνωσεν ἐντὸς ἡμῶν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

Ἦλθεν εἰς ἡμᾶς, καὶ κατοίκησε κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μας. Μιὰ χήρα εἶχε ἕνα μοναχογυιό, ὁ ὁποῖος πῆγε ναύτης, ὅταν ἦτο ἀκόμη παιδί. Ἡ μητέρα του ἠναγκάσθη νὰ ἐργασθῇ, διὰ νὰ συντηρηθῇ, καὶ νοίκιαζε δωμάτια εἰς τὸ φτωχικό της σπίτι. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἔρχεται καὶ ζητεῖ δωμάτιο ἕνας ἡλιοκαμμένος καὶ γενειοφόρος ναύτης, καὶ μὲ εὐχαρίστησιν τοῦ παραχωρεῖ ἕνα δωμάτιο. Ἐκείνη δὲν κατάλαβε ποιὸς ἦλθε νὰ κατοικήσῃ κάτω ἀπὸ τὴν στέγην της. Μυστικό, μυστήριο ! Μίαν ἡμέραν, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, κάποια χειρονομία του, προὐκάλεσαν τὴν προσοχήν της καὶ τὴν ἔκπληξίν της. Ἔβγαλε μιὰ μεγάλη φωνή. Ὁ ξένος ἦτο ὁ υἱός της. — «Παιδί μου!» — «Μητέρα μου!» Τί ρόζους ποὺ ἔχουν τὰ χέρια σου ! Πόσον ἀδυνάτισες ! Ἐγὼ ἔχω κερδίσῃ πολλὰ χρήματα. Θὰ κτίσω ἕνα ὡραῖο σπίτι, καὶ θὰ ἡσυχάσῃς. Μαζύ, θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι.

Ὁ Χριστὸς εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μας. Ἔχει κτίσῃ ἕνα θεσπέσιο Σπίτι γιὰ μᾶς, τὴν Ἐκκλησίαν Του. Εἶναι ὁ Υἱὸς τῆς Παναγίας. Εἶναι εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς ἑκάστου ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡ δύναμις, ὁ πλοῦτός Του καὶ ἡ χάρις Του, εἶναι γιὰ μᾶς. Τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ ὅλα εἶναι ἰδικά μας, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ κόσμου ἕως εἰς τὴν ἄλλην, ὅλα εἶναι ἰδικά μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ πολύτιμος μαργαρίτης μας. Ἀποκαλύπτει τὰ μυστήριά Του εἰς τοὺς πλέον ἀμορφώτους ἀνθρώπους, καὶ γίνονται αὐτοὶ προχωρημένοι σπουδασταὶ εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Χάριτος. Μαζύ Του, ἔγιναν θαύματα πολλά. Ὁ ἄνθρωπος, ἡ στρουθοκάμηλος αὐτή, πέταξε ἕως εἰς τὰ ἄστρα.

Κύριε ! Λίαν πρωΐ, ἐσπεύσαμεν σήμερον μὲ τὰς Μυροφόρους εἰς τὸν Τάφον Σου καὶ ὁ Τάφος Σου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀναστήθηκες εἶναι ἡ Ἐκκλησία Σου. Αὐτὴ γιὰ μᾶς εἶναι ὅ,τι ἡ φωλεὰ διὰ τὸ πτηνόν. Κύριε! Σὺ εἶπες ὅτι εἶσαι ὁ μεγάλος μας ἀδελφός. Αὐτὸ μᾶς φθάνει. Ἐὰν εἴμεθα φτωχοί, ὁ Ἀδελφός μας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι πλούσιος, εἶναι Βασιλεύς, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ. Εἰς ὅλες τὶς θλίψεις μας, εἶσαι ἡ παραμυθία μας, Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς συμπαθεῖ, μᾶς ἀγαπᾷ. Κύριε! Δοξάζομεν τὴν Ἀνάστασίν Σου.

Χριστὸς Ἀνέστη !

Πάσχα 1957.

† Ὁ Πριγκηποννήσων ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Ὁ Η'. Ψαλμός.

«Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς ἠγανάκτησαν καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἰησοῦν : «Ἀκούεις τί λέγουν αὐτά ; Ἐκεῖνος δὲ εἶπεν εἰς αὐτούς : «Ναί! Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον,» (Ματθ. κα' ,16).

Αἱ λέξεις αὐτὲς εἶναι εἰλημμένες ἀπὸ τὸν ὄγδοον Ψαλμὸν τοῦ Δαυΐδ, ὁ Ποιητής, θαυμάζων τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὴν θεσπεσίαν ἁρμονίαν τῶν δημιουργημάτων, ἀνάγεται εἰς τὸν Δημιουργὸν αὐτῶν Θεόν, τὸν ὁποῖον καὶ ὑμνεῖ. Τὰ πάντα, ὡσὰν νὰ ἀφήνουν φωνήν, καὶ τὸν διαλαλοῦν. Τὰ πάντα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὴν δόξαν Του καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν Του. Τὰ πάντα, ὁ ἔναστρος ἰδίᾳ οὐρανός, μᾶς γεμίζουν μὲ ὁλονὲν ἀνανεούμενον θαυμασμόν, μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν ὕπαρξίν Του, ὅταν τὰ θεαζώμεθα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ σοφοὶ ποὺ δὲν καταλαβαίνουν τίποτε. Ἐχθροί, ἀρνηταί, ἐκδικηταί. Δι' αὐτοὺς ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατήρτισεν αἶνον. Μὲ τὰ νήπια τοὺς κατεντροπιάζει. Δὲν λέγει ὁ Παῦλος : «Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τοὺς σοφούς ;»

Ὁ Ποιητὴς φαίνεται ὅτι νύκτα ἔγραφε τὸν μικρόν Του αὐτόν, ἀλλὰ θαυμάσιον Ψαλμόν, θεαζόμενος τὸν ἔναστρον οὐρανόν. Καὶ εἰς τὸ θάμβος του, παραβάλλων τὸν μικρὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἄπειρον λαμπρὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἐθεμελίωσεν ὁ Θεός, ἀναφωνεῖ μὲ θαυμασμόν : «Θεέ μου, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἡ μικροσκοπικὴ αὐτὴ ὕπαρξις, τὸ μαραινόμενον αὐτὸ ἄνθος, τὸ ξηραινόμενον χόρτον, ἡ σταλαγματιὰ ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ κλωνάρι εἰς τὸν κονιορτόν, ὥστε νὰ τὸν ἐνθυμεῖσαι τόσον πολύ ; Ἢ τί εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ φροντίζῃς γι' αὐτόν, νὰ προνοῇς γι' αὐτὸν τόσον πολύ ;

Ἆ ! Τί γαλήνη ἐκεῖ ἐπάνω καὶ τί ἀθλιότητα ἐδῶ κάτω ! Μισοῦνται, ἀλληλοσπαράσσονται ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι. Εὐμετάβολοι καὶ ἄστατοι αὐτοί,

ἐφήμεροι καὶ παροδικοί. Πόνος καὶ μόχθος καὶ κονιορτός. Ἀπέραντα καὶ αἰώνια καὶ γαλήνια τὰ ἄλλα. Καὶ ὅμως μιὰ ἐξαιρετικὴ μέριμνα ἔχεις γι' αὐτόν. Τοῦ ἔβαλες μιὰ θεϊκὴ δύναμι μέσα του, πνεῦμα καὶ συνείδησιν, τόση εἶναι ἡ ἀγάπη σου γι' αὐτόν, τέτοια ἡ χάρις Σου. Παραπλήσιον πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὸν ἔκαμες, ἕνα μικρὸν Θεόν, Βασιλέα τῆς κτίσεως, κυρίαρχον, ἐξουσιαστήν, ἱκανὸν νὰ πετᾷ εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ νὰ κατεβαίνῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, νὰ σκέπτεται, καὶ νὰ ὁμιλῇ μαζύ Σου, νὰ θεάζεται τὰ μεγαλεῖά Σου καὶ νὰ γεμίζῃ ἀπὸ θαυμασμόν, νὰ συνθέτῃ μουσικὴν καὶ ποίησιν, νὰ κτίζῃ παρθενῶνας, καὶ νὰ δημιουργῇ πολιτισμοὺς ἀνωτέρους.

Εἶναι ὑπέροχος ὁ ὕμνος αὐτὸς διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ μᾶς ἐνθυμίζει τὸν ὕμνον τοῦ Σοφοκλέους : «Πολλὰ τὰ δεινά, κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει», ὁ ὁποῖος ἀπεδόθη ὡραῖα καὶ εἰς τὴν νεωτέραν μας γλῶσσαν : «Τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ θαύματα κανένα δὲν εἶναι ἄλλο, ποὺ νἆναι, σὰν τὸν ἄνθρωπον, περήφανο, μεγάλο».

Τὸ ἀληθινὸν ὅμως μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου συνυφαίνεται μὲ ταπείνωσιν καὶ ἁγνότητα, καὶ δι' αὐτὸ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινούς, καὶ ὁ ὕμνος Του καταρτίζεται ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων.

Ὁ Ἰησοῦς εὐχαριστεῖ καὶ δοξάζει τὸν Πατέρα Του ὅτι ἀπέκρυψε τὰ μεγάλα καὶ θαυμάσια ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ δυνατοὺς τοῦ κόσμου αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀδυνάτους, εἰς τὰ νήπια. Εἰς αὐτούς, τοὺς ταπεινούς, δὲν ἀντετάχθη, ἀλλ' ἔδωκε χάριν ὁ Πατήρ.

Τὸ ἀνέβασμα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ πάθῃ, μέσα ἀπὸ τὴν ἀφυπνιζομένην φύσιν καὶ τὰ ἐαρινὰ ἄνθη, καὶ τὸ ἄχραντο κωδώνισμα τῆς φωνῆς τῶν παιδιῶν, εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη τὴν φορὰν αὐτὴν μαγείαν καὶ ἀνάτασιν. Ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἄριστα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς Ἑορτὴ τῶν Παιδιῶν.

† Ὁ Πριγκηποννήσων ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΤΟ ΜΠΕΪΟΓΛΟΥ ΚΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ

Α΄.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ

ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ νὰ ἦτο παντελῶς ἀκατοίκητον τὸ Μπέϊογλου κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχήν ὡς φρονεῖ ὁ Βυζάντιος ἰσχυριζόμενος ὅτι μέχρι τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ ιζ΄ αἰῶνος δὲν ὑπῆρχον κατοικίαι ἐν Μπέϊογλου. Ὅταν ὁ Πορθητὴς ἐκυρίευσε κατὰ τὸ ἔτος 1454 τὸ βασίλειον τῆς Τραπεζοῦντος, ὥρισε τὸ Μπέϊογλου ὡς τόπον διαμονῆς τοῦ βασιλόπαιδος (Μπέϊ - ὀγλοῦ) Ἀλεξίου, υἱοῦ τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ (ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς συνοικίας). Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρχον κατοικίαι ἔστω καὶ ἐξοχικαὶ μόνον εἰς τὴν περιφέρειαν ἐκείνην εἰς μίαν ἐκ τῶν ὁποίων διέμενεν ὁ βασιλόπαις. Ὁ δὲ Γεδεὼν ὡς καὶ ὁ Βυζάντιος (Β΄ 70) ἀναφέρουν, ἄνευ δυστυχῶς τῆς σχετικῆς παραπομπῆς εἰς τὰς πηγάς, ὅτι ἐν Γαλατᾶ - σαράϊ ἐσώζοντο κατὰ τὴν ἅλωσιν ἐρείπια ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀποθανὼν Ρουμάνος βυζαντινολόγος Ν. Γιώργκα εἰς τὸ ἔργον του «Byzance après Byzance» γράφει τὰ ἑξῆς : «Κατ' ἀφήγησιν ἀποδιδομένην εἰς τὸν ἹσπανὸνChristobal de Villalois κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΕ΄ αἰῶνος ἐν Μπέϊογλου ὑπῆρχον 4.000 Χριστιανικαὶ οἰκίαι».

Κατὰ τὸ ἔτος 1946 κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὡραίου καὶ πολυτελοῦς δημαρχιακοῦ κτιρίου τῶν γάμων εἰς τὴν ὁδὸν Γενῆ - Γιὸλ τοῦ Τοῦνελ ἀνευρέθησαν παχύτατα θεμέλια βυζαντινά, τὰ ὁποῖα ἀνῆκον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Κατὰ τὸν Ἐβλιᾶ Τσελεμπῆ (Μουντεχαμπὰτ σ. 90, 91), ὁ Σουλτὰν Σουλεϋμὰν εἰς μνήμην τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τζιχαγκίρ, μετέτρεψεν εἰς δζαμὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰσκεντέρι Ρουμῆ (Ἁγίου Ἀλεξάνδρου). Ὁ ἀρχιτέκτων Πελοπίδας Κούππας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας εἰς τὸν πέριξ τοῦ δζαμίου τούτου χῶρον, εὗρε θεμέλια καὶ ἐνσήμους πλίνθους, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον περὶ τὴν Ἐκκλησίαν κελλία Μονῆς (Φιλολ. Σύλλογος λβ΄, σ. 132).

Αἱ κατοικίαι τοῦ Γαλατᾶ, ὁμοῦ μετὰ τῶν τοῦ Μπέϊογλου, εἶχον τὰ νεκροταφεῖά των ἐνταῦθα καὶ κυρίως εἰς τὴν περιφέρειαν Δζιχαγκίρ. Εἰς βάθος 4 μέτρων ὑπὸ τὴν γρηγοριανὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Γαλατᾶ Σαράϋ, εὑρέθησαν 2 στῆλαι μεθ' ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ἀνεγινώσκετο ἡ λέξις Θεοδώρα, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης αἱ λέξεις Ἀχιλλεὺς υἱὸς Σεράτωνος. Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν θεμελίων εἰς τὴν Μ. Ὁδὸν τοῦ Πέραν ὑπ' ἀρ. 206, εὑρέθη ἀνθρώπινος σκελετὸς ἐντὸς φερέτρου ἐξ ὀπτῆς γῆς. Κατὰ τὸ ἔτος 1939 ἐκτίσθη μέγα ὑπόστεγον αὐτοκινήτων ἐν Πέρα, Σιρὰ - Σελβιλὲρ πρὸς νόταν τοῦ γερμανικοῦ νοσοκομείου. Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τῶν νέων θεμελίων εὑρέθησαν 1) θεμέλια ἀπεράντου κινστέρνας βυζαντινῆς, 35,20 ἐπὶ 31,10 μὲ 41 κίονας μετὰ θεμελίων ἐκτεταμένων οἰκοδομῶν πρὸς ἀνατολάς.

Καίτοι οὐδεὶς ἐκ τῶν γνωστῶν ἱστορικῶν ἀναφέρει τι σχετικῶς, θὰ πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ Μονῆς ὀνομαστῆς μετὰ νεκροταφείου, παραπλεύρως αὐτῆς τοῦ ὁποίου πολλὰ μνημεῖα ἀνευρέθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν πλίνθων ἐπιγραφῆς φαίνεται, ὅτι ἡ Μονὴ ἐκτίσθη τὸν ε' αἰῶνα.

Κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀκὰρ - σοῦ, ἀπεκαλύφθησαν θεμέλια κτιρίων καὶ κινστέρνα πλήρης ὕδατος. Πιθανὸν νὰ εἶναι ταῦτα ὑπολείμματα τοῦ μετοχίου τοῦ Χριστοῦ Χαλκίτου τοῦ Ἱεροῦ. Τὸ Ἱερὸν δὲ τοῦτο εὑρίσκετο ἄνω τῆς Ἐλαίας κατὰ τὸ Φιροὺζ Ἀγᾶ.

Β'.
ΤΟ ΜΠΕΪΟΓΛΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ ΧΡΟΝΟΥΣ

Ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν ἐκτίσθη ἡ γαλλικὴ πρεσβεία ἐκεῖ ἔνθα εὑρίσκεται καὶ σήμερον. Ὡς πρώτη δὲ ἐπίσημος διπλωματικὴ πρᾶξις ἐκδεδομένη ἐκ τῶν ἐν Πέραν ἀμπελώνων (des vignes de Péra) ἀναφέρεται ἡ μεταξὺ Σουλεϋμὰν τοῦ Α' καὶ Φραγκίσκου τοῦ Α' τῷ 1535 συνθήκη ὑπογραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Jean de la Forêt. Ἀποκλείεται νομίζω ἡ πιθανότης ὅτι ἡ πρεσβεία ἐκτίσθη εἰς παντελῶς ἔρημον τόπον.

Ὁ Μ. Γεδεὼν εἰς τὸ ἔργον του «Παιδεία καὶ πτωχεία παρ' ἡμῖν» λέγει ὅτι ἡ Κοινότης Μπέϊογλου ὑφίστατο αὐτόθι καὶ πρὸ τοῦ ἔτους 1600. Εἰς γαλλικὸν χειρόγραφον φυλασσόμενον ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων καὶ φέρον ἀρ. 18076 ὁ κατὰ τὸ 1806 ἀξιωματικὸς τῆς σωμα-

1) Byzantion T. 21ας σ. 430.

τοφυλακῆς (écuyer Julien Bordier τοῦ τότε Γάλλου πρεσβευτοῦ Jean de Contant baron de Salignac περιγράφει μίαν Λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Χρυσοπηγῆς Γαλατᾶ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Β΄ κατὰ Μάϊον τοῦ μνημονευθέντος ἔτους. Εἰς τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας ἀποχαιρετήσας τὸν Πατριάρχην προσθέτει : «nous remonstames à Péra», ἀνήλθομεν εἰς τὸ Πέραν.

Εἰς τὴν Νομικὴν Συναγωγὴν τοῦ Δωροθέου Ἱεροσολύμων, ἐν σελ. 199 α—199 β εὕρηται διαθήκη τῆς Σουλτάνης Μαυρουδῆ, συνταχθεῖσα τῷ 1619 δι' ἧς αὕτη διαθέτει τῷ δευτέρῳ αὐτῆς υἱῷ Κυρίτζῃ Γιακουμῆ «ἐργαστήριον τὸ ἀντικρὺ τοῦ βασιλικοῦ σαραγίου τοῦ Γαλατᾶ καὶ ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Μπέϊογλου καὶ τὰ ἐκεῖσε χωράφια αὐτῆς»· τῇ δὲ φιλτάτῃ αὐτῆς θυγατρὶ Ἀλεξάνδρᾳ «δέδωκε τὸ σπῆτι τὸ ἀντικρὺ τοῦ βασιλικοῦ Σεραγίου τοῦ Γαλατᾶ... μετὰ τῶν ὀντάδων καὶ τοῦ περιβόλου παντός». Προκειμένου ἤδη περὶ τῆς τοποθεσίας τοῦ βασιλικοῦ σεραγίου τοῦ Γαλατᾶ ὁ Δζελὰλ Ἐσὰτ εἰς τὸ κλασικὸν ἔργον του «Ἐσκῆ - Γαλατᾶ», ἐν σελ. 10, ἀναφέρει τὰ ἑπόμενα· «Ὅταν ὁ Βαγιαζὶτ ὁ Β΄ (1447—1512) κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ἡμέραν τινα τοῦ χειμῶνος ἐξῆλθεν εἰς κυνήγιον ἕνεκα τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ψύχους ἐταλαιπωρήθη καὶ ζητῶν μέρος πρὸς θέρμανσιν, εἶδε καλύβην τινα εὑρισκομένην εἰς τὸ δασῶδες μέρος τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ Τὸπ - χανὲ καὶ ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ Μπέϊογλου παρὰ τὸ Γαλατᾶ Σαράϊ, ἐξ ἧς καλύβης ἐξήρχετο καπνός. Εἰσελθὼν εἰς αὐτὴν εὗρε μεταξὺ τριανταφύλλων διαμένοντα ἅγιόν τινα ἐπικαλούμενον Γκιοὺλ - μπαμπὰ διὰ τὴν πρὸς τὰ ῥόδα ἀγάπην του. Εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ συνομιλίας, ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ἔχῃ ἐπιθυμίαν τινά. Εἰς ἀπάντησιν αὐτος δεικνύων τὸν ὕπερθεν τοῦ ἐρημητηρίου του λόφον τῷ εἶπε· «Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου, βασιλεῦ μου, ἵδρυσον φιλολογικὸν Σχολεῖον καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ σπουδάζοντας χρησιμοποίησον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου. Οὗτοι εἰμποροῦν νὰ καταστοῦν χρήσιμοι εἰς τὸ κράτος σου.» Ἐπὶ τοῦ γηπέδου ὅπερ ἔδειξε διὰ τῆς χειρός του ὁ ἐρημίτης καὶ ὅπερ περιετειχίσθη, ἐκτίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1482 ἓν δζαμίον, τρία διαμερίσματα περιλαμβάνοντα 200 πρόσωπα καὶ εἰς ἕκαστον διαμέρισμα λουτρῶν, ἓν διαμέρισμα φυλάκων καὶ μαγειρεῖον καὶ διώρισεν Ἀγᾶν ἀρχηγὸν τοῦ Γαλατᾶ - σαραγίου, διδάσκαλον δὲ τῶν προκαταρκτικῶν μαθημάτων διώρισε τὸν εἰρημένον Γκιοὺλ - μπαμπά. Ἡ Σχολὴ αὕτη ὑποστᾶσα διαφόρους προσθήκας καὶ ἀνακαινίσεις, ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ ὡς ἀνώτερον κρατικὸν λύκειον Γαλατᾶ σεράϊ. Ἡ δὲ ὁδὸς ἡ κάτωθεν ἀκριβῶς τῆς Σχολῆς, ὀνομάζεται μέχρι σήμερον ὁδὸς Γκιοὺλ - μπαμπά». Ἀπέναντι λοιπὸν τοῦ κτιρίου τούτου, εὑρίσκοντο τὸ ἐργαστήριον καὶ ἡ οἰκία τῆς Σουλτάνης Μαυ-

ρουδῆ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1648 ἐγένετο λοιμὸς ἐν Ἰσταμπούλ. Ὁ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο πρεσβευτὴς τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν Ἀλέξανδρος Γραιφεγκλάου μετώκησεν ἐκ φόβου, εἰς κώμην Βελιγράδιον καλουμένην, ἀπέχουσαν τῆς ἐν Μπέϊογλου οἰκίας αὐτοῦ τρεῖς λεύγας, ἀφῆκε δὲ ἐν Μπέϊογλου τὸν Παναγιώτην Νικούσιον, ὅστις ἦτο τότε διερμηνεὺς τῆς ἐν Ἰσταμποὺλ πρεσβείας τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν. Ὅτε βραδύτερον ὁ Γραιφεγκλάου ἐπέστρεψεν εἰς Μπέϊογλου ἵνα λειτουργηθῇ, μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἔλαβε τὴν εἰς Βελιγράδιον ἄγουσαν, κατὰ τὴν ὁδόν, οὐχὶ μακρὰν τῆς κώμης κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ καταπεσὼν τοῦ ἵππου ἐπὶ τραχειῶν καὶ ἀποκρήμνων πετρῶν, πληγεὶς τὴν κεφαλήν, ἀπέθανεν. (Φιλολ. Σύλλογος Πεντηκονταετηρίς, σελ. 228).

Κατὰ τὸ ἔτος 1584 ἡ χήρα Κλάρα Μπαρτόλδα Ντραπερῆ παρεχώρησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας ἐν Γαλατᾷ, μετὰ τῆς παραπλεύρως αὐτῆς Μονῆς εἰς τοὺς κληρικοὺς τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ 1660, οἱ κληρικοὶ τοῦ τάγματος, μετέφεραν ὅ,τι περιεσώθη ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰν εἰς οἰκίαν ἐνοικιασθεῖσαν εἰς τοὺς τέσσαρας δρόμους τοῦ Μπέϊογλου παρὰ τοῦ Θωμᾶ Βλαστοῦ τῷ 1667 καὶ μετέτρεψαν ἓν ἐκ τῶν δωματίων εἰς παρεκκλήσιον διὰ τοὺς ἐνορίτας των. Εἰς τὸν χῶρον τῆς οἰκίας ταύτης ἀγορασθείσης ὑπὸ τῶν μοναχῶν, ἐκτίσθη βραδύτερον ἡ Σάντα Μαρία. Ὅταν δὲ ὁ καθεδρικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐν Γαλατᾷ,κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῷ 1697,ὁ Προϊστάμενος τοῦ ναοῦ μετὰ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, μετέφεραν τὴν κινητὴν περιουσίαν τοῦ ναοῦ εἰς τὸ προϋπάρχον ἐν Πέραν ἰδιόκτητον κτῆμά των παραπλεύρως τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας καὶ μετατρέψαντες ἓν ἐκ τῶν δωματίων εἰς παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἐδέχοντο ἐκεῖ τοὺς ἐνορίτας των. Ὁ Τουρνεφὸρ ἐλθὼν εἰς Ἰσταμποὺλ τῷ 1700, ἐπεσκέφθη καὶ ἀναφέρει τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο εἰς τὸ γνωστὸν σύγγραμμά του. Βραδύτερον εἰς τὸν χῶρον τοῦ κτήματος τούτου ἐκτίσθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος κατεδαφισθεὶς κατὰ τὸ ἔτος 1912 πρὸς διεύρυνσιν τῆς ὁδοῦ, ἐκτίσθη ὀλίγα βήματα πρὸς βορρᾶν κατὰ πολὺ μεγαλοπρεπέστερος.

† Ὁ Εἰρηνουπόλεως ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (*)

Ἤδη δὲ ἐν τῷ τελευταίῳ κύκλῳ τῶν ὁμιλιῶν τοῦ Κυρίου τῶν λεχθεισῶν κατὰ τὸ τέρμα τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ βίου ἐν Ἱερουσαλήμ, τὰς ὁποίας χαρακτηρίζουσιν αὐστηροὶ ἔλεγχοι τῶν Ἰουδαίων καὶ δὴ τῶν ἡγετῶν αὐτῶν (Γραμ. καὶ Φαρισ.), οἵτινες ἦραν ἀπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως (Λουκ. ια΄, 52), τουτέστι τὴν διὰ τοῦ νόμου χειραγωγίαν, δι᾽ οὗ ἠδύνατο, ἐμβαθύνων οὗτος εἰς τὸ πνεῦμα καὶ ὁδηγούμενος δι᾽ αὐτοῦ εἰς Χριστὸν νὰ σωθῇ, τὸ ἔργον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς παρίσταται ἀμέσως ὡς σκοπὸς ἢ καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου οὗτινος ἡ πλήρης κατανόησις καὶ ἡ ὁλοτελὴς ἐν αὐτῷ διείσδυσις, δεῖται ἐπισταμένης ὑπ᾽ αὐτοῦ μερίμνης καὶ συνεχοῦς ἐγρηγόρσεως καὶ ζήλου ἐνθέρμου καὶ ἀκαταβλήτου, ἀλλὰ καὶ προαιρέσεως ἀγαθῆς καὶ τελείας ἀγάπης περὶ τὸν κτίσαντα ἡμᾶς, (πρβλ. Ματθ. κα΄, 1 κ. ἑ., Μάρκ. ια΄, 1 κ. ἑ., Λουκ ιθ΄., 29 κ .ἑ.)

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἱστορεῖ ὅτι, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἐγγὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐνόμιζον ὅτι παραχρῆμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι» (ιθ΄, 11), οὗτος ἐξέθηκεν αὐτοῖς τὴν παραβολὴν τῶν ταλάντων, ἐν ᾗ δείκνυται ἡ παράτασις τῆς ἐνδόξου ἀποκαλύψεως τῆς βασιλείας καὶ ὁ προκαταρκτικὸς σκοπὸς τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν μελῶν αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν γενικὴν ἔννοιαν ἔχει καὶ ἡ παραβολὴ

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.

τῶν κακῶν ἀμπελουργῶν, ἡ ἐπὶ τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ εἰδικῶς ἐφαρμοζομένη (προβλ. Ἡσ. ε', 1—7), τῆς ὁποίας οἱ κατακλείοντες αὐτὴν σημαντικώτατοι λόγοι καθ' οὓς θὰ ἀρθῇ ἀπ' αὐτῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Ματθ. κα', 43), δηλοῦσι σαφῶς, ὅτι τὸ ἔργον τῆς καλλιεργείας καὶ ἀναπτύξεως τῆς βασιλείας ταύτης δίδοται ἐπὶ γῆς, τοῖς ἀνθρώποις (42) (ἔνθ. ἀν.).

Ὁ τοιοῦτος χαρακτὴρ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ δηλονότι ὡς δώρου καὶ προνομίου, ἀλλ' ὡς σκοποῦ καὶ καθήκοντος, καθιστᾷ παντάπασιν ἀχρήστους καὶ ἀναξίους ἐκείνους, εἰς οὓς ἐνεπιστεύθη ἡ βασιλεία αὕτη ὡς ἀνήκοντας τῷ Θεῷ· ὡς μερίδα αὐτοῦ καὶ λαὸν περιούσιον (Δευτ. ζ', 6, Ἐξόδ. ιθ', 5), τουτέστι τοὺς Ἰουδαίους, τοὺς ἀξιοῦντας ἐν αὐτῇ προνόμια, ὡς ἀπὸ τῆς κατὰ σάρκα σπορᾶς τοῦ Ἀβραὰμ καταγομένους. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι «προνόμιον», «ἀγαθὸν» ἀποκλειστικῶς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, καίπερ τούτου κατ' ἰδιάζοντα καὶ ἐξαιρετικὸν ὅλως τρόπον ἐν αὐτῇ κληθέντος (προβλ. Δευτερ. δ', 34), καθ' ὅσον εἰς τὴν βασιλείαν ταύτην ἐκλήθησαν καὶ προωρίσθησαν καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἔθνη (προβλ. Ματθ. η', 11, Λουκ. ϐ', 31—32, ιγ', 28—29 ιδ', 16, Ματθ. κε', 1—30, Ἰωάν. ι', 16 ια', 52, Ἀποκ. ε', 10). Καὶ εἶναι μὲν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέγιστον ἀληθῶς ἐκ μέρους αὐτοῦ δῶρον (προβλ. Ἰωάν. ζ', 37, Ἀποκ. κα', 6), γαμήλιον δεῖπνον διὰ τὸν ἄνθρωπον παρατιθέμενον (προβλ. Ἀποκ. ιθ', 9 Λουκ. ιδ', 15), πλὴν πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ δώρου τούτου ἀπαιτεῖται καὶ ἡ πρόθυμος συνέργεια καὶ προετοιμασία τοῦ ἀνθρώπου (προβλ. Ἐφεσ. στ', 14 α', Θεσ. ε', 6), ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ εἰς τὸ νυμφικὸν τοῦτο δεῖπνον εἴσοδος ἤτοι ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἕνωσις καὶ κοινωνία καθίσταται πάντη ἀδύνατος (προβλ. Ματθ. ζ', 21 κϐ', 1—14 κε', 1—13, Λουκ. ιδ', 16—24 ιϐ', 35—38, Ὡσ. η', 2 Μιχ. γ', 1—4).

Ἡ εἴσοδος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ τοσοῦτον ἐξαρτᾶται ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου αἱ κλεῖδες τῆς οὐρανίου βασιλείας εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς ἡγέταις αὐτῆς.

Οὕτως ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὁρισμὸν συνισταμένη ἐν τῇ ἑνώσει τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν δικαίων, ἐν τῇ ἑνώσει τῶν ἀνθρώ-

---

42) Ὑπὸ βασιλείαν ἐνταῦθα νοητέον τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ ὁ πιστὸς καλλιεργεῖ καὶ αὐξάνει ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς τὸ δοθὲν αὐτῷ παρὰ τοῦ Θεοῦ τάλαντον· ἄλλαις λέξεσιν, ἡ ἠθικὴ ἐν αὐτῇ ἐπίδοσις τοῦ πιστοῦ δέον νὰ χωρῇ προϊοῦσα καὶ αὐξαναμένη.

πων μετὰ τοῦ Θεοῦ ὡς Πατρός, παρίσταται ὑπὸ τοῦ Κυρίου διμερὴς ὡς καὶ πᾶς δεσμός. Αὕτη ἐκ μέρους μὲν τοῦ Θεοῦ εἶναί τι ἀπηρτισμένον καὶ τέλειον, ἡτοιμασμένον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (πρβλ. Ματθ. κε΄, 34 α΄, Κορ. 6΄, 9 α΄, Πέτρ. α΄, 4—5, 'Αποκ. κα΄, 7), δῶρον τῆς χάριτος αὐτοῦ, συμπόσιον καὶ δεῖπνον(ἔν. ἀν.), ἀπὸ μέρους δὲ τοῦ ἀνθρώπου,—ὡς ἔργον καθὼς προερρήθη, τῆς ἐσωτερικῆς, ἠθικῆς ἑνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς τελικὸς αὐτοῦ σκοπὸς (πρβλ. α΄, Πέτρ. Ρωμ. η΄, 20, α΄, 4) 43) εἶναί τι ἀτελὲς καὶ αὐξάνον, ὁλονὲν προκόπτον καὶ τελειούμενον, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπ' ἀρχῆς ἐντελῶς δι' αὐτὴν κατηρτισμένος καὶ ἕτοιμος, ἀλλὰ δύναται, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, ὀλίγον καὶ κατὰ μικρὸν νὰ καταρτίζηται, καὶ ἑτοιμάζῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ σχέσιν καὶ κοινωνίαν.

Ἑρμηνευταί τινες ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χωρίων (Ματθ. κε΄, 34—46, Μάρκ. θ΄, 43, 45, 47), ὁρίζονται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς ζωὴν αἰώνιον· ὁρισμὸς εἰς ὃν δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι δὲν ἐκφράζει τὴν οὐσίαν τῆς ἐν λόγῳ βασιλείας, οὐδὲ δηλοῖ εἰς τί συνίσταται ἡ αἰώνιος ζωή, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας κάλλιστα δύναται νὰ ὁρισθῇ, ἐξ αὐτῶν πάλιν τῶν ἱ. Εὐαγγελίων.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῇ ὑστάτῃ αὐτοῦ πρὸ τοῦ πάθους ἐναγωνίῳ προσευχῇ, ἣν ὡς ἀρχιερεὺς ἀπευθύνει πρὸς τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα, λέγει· «πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρ-

43) Ἡ κλεὶς ἐν τῇ Ἁγ. Γραφῇ σημαίνει μετωνυμικῶς (denominatio) ἐξουσίαν, δύναμιν (πρβλ. Ἡσ. κ6΄ ,22, Ἰώ6, 15, Ἀποκ. α΄, 18 γ΄, 7 θ΄, 1 ιη΄, 1 κ΄, 1). Ὁ Κύριος ἡμῶν ὁμιλῶν περὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας «ἧς πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσι» (Ματθ. ιστ΄, 18), ἀποκαλεῖ τὸ ὑποσχεθὲν εἰς τὸν Ἀπ. Πέτρον καὶ τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις δῶραν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς οἰκοδομῆς καὶ στηρίξεως τῶν ψυχῶν τῶν μελῶν αὐτῆς, ὑπὸ τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν χάριν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, «κλεῖς τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας» (πρβλ. καὶ Ματθ. κγ΄, 14, Λουκ. κ6΄, 32, Ἰωάν. κα΄, 15—17). Ὅτι δὲ τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἐδόθη, ὡς διατείνονται οἱ τοῦ Παπισμοῦ ὑπέρμαχοι εἰς μόνον τὸν Πέτρον δῆλον ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Ἀπ. Πέτρος δὲν εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐγένετό ποτε τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἦτο ἴσος πρὸς πάντας, ἴσην ἔχων τὴν χάριν, ἴσην τὴν ἀποστολικὴν ἐξουσίαν, ἴσην τὴν θεοπνευστίαν, ἴσην τὴν δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους (6λ. ἐν Ἐξηγητῇ ἔτ. ε΄, σ. 332, πρβλ. καὶ Ὠριγ. εἰς τὸν Ματθ. τ. 12 § 10 καὶ 14).

κός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκουσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστὸν» (Ἰωάν. ιζ', 1—3). Προσευχόμενος δ' ἐφεξῆς περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἰδέας ταύτης διασαφηνίζει ὅτι ἡ ποθητὴ αὕτη ἐπίγνωσις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἠγαπημένου αὐτοῦ υἱοῦ 44) δὲν εἶναι ἀποκύημα τῆς ἡμετέρας διανοίας, ξηρὸν μόνον ἔργον τοῦ νοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον ζῶσα καὶ τελεία ἕνωσις καὶ σχέσις τῶν ἀνθρώπων μετὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. (Ἰωάν. ιζ', 20—23, πρβλ. καὶ α' Ἰωάν. α', 3 καὶ ε', 20). 45) Ἡ ἔκφρασις δὲ «ἵνα... ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν» (ἔνθ. ἀν.), εἶναι ὁ ἀκριβέστατος ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ὁρισμὸς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐπιβεβαιούμενος καὶ κυρούμενος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω συλλογισμῶν.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ῥηθέντων ἐξάγεται ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶνε «υἱϊκὴ πάντων ἐν τῷ Θεῷ ἕνωσις», ὡς δῶρον μὲν ἐκ μέρους αὐτοῦ τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἐλέους, ὡς διαρκές, δὲ καθῆκον καὶ τελικὸς σκοπὸς ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου.

Γνωστὸν δ' ὅτι ἡ τοιαύτη βασιλεία εἶναι τὸ ὕψιστον τοῦ ἀνθρώπου ἀγαθόν, ἅτε ἑνοῦσα αὐτὸν μετὰ τῆς πηγῆς πάντων τῶν πραγματικῶν, ἀ-

---

44) Περὶ τοῦ τελικοῦ τοῦ ἀνθρώπου σκοποῦ ἤτοι τῆς ἀϊδίου μακαριότητος, ὁ Μ. Βασίλειος λέγει τὰ ἑξῆς· «ἐφαντάσθησαν μέν τινες καὶ τῶν ἔξω περὶ τοῦ ἀνθρωπείου τέλους καὶ διαφόρως ἠνέχθησαν εἰς τὴν περὶ τοῦ τέλους ἔννοιαν. Οἱ μὲν γὰρ ἀπεφήναντο τέλος εἶναι τὴν ἐπιστήμην, οἱ δὲ τὴν πρακτικὴν ἐνέργειαν, ἄλλοι τὸ διαφόρως χρῆσθαι τῷ βίῳ καὶ τῷ σώματι· οἱ δὲ βοσκηματώδεις ἀπεφήναντο ἡδονὴν εἶναι τὸ τέλος. Ἡμῶν δὲ τὸ τέλος οὗ ἕνεκεν πάντα πράττομεν, καὶ πρὸς ὃ ἐπειγόμεθα, ἡ μακαρία διαγωγὴ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι. Αὕτη δὲ συμπληροῦται ἐν τῷ βασιλεύεσθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Τούτου δὲ οὐδὲ μέχρις ἐπινοίας τέλειόν τι ἐξευρεθείη τῇ λογικῇ φύσει» (Ὁμιλ. εἰς τὸν μη' ψαλμ.), βλ. καὶ Ὠριγ. Corder. Cat. Tom. I p. 63 «... καὶ τῆς λογικῆς φύσεως δεῖ τέλος τυγχάνειν· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἐν Χριστῷ ζωοποιηθῆναι, κατὰ τὸν Ἀπόστ. κτλ.» (βλ. καὶ Αὐγουστ. Εὐχ. κη' ἢ λζ'.). Περὶ τῆς θύραθεν εὐδαιμονολογίας ἐπιθ. Β. Ἀντων. Ἱστορ. Φιλοσ. τ. α' § 91.

45) Βλ. Γρηγορ. Ναζιαν. Λόγ. α'. περὶ θεολογ. ἔνθα ὁ ἱ. Πατὴρ λέγει : «τί τὸ ἐλπιζόμενον ; βασιλείαν οὐρανῶν πάντως ἐρεῖς· ἡγοῦμαι δὲ μὴ ἄλλο τι τοῦτο εἶναι, ἢ τὸ τυχεῖν τοῦ καθαρωτάτου καὶ τελειωτάτου· τελειώτατον δὲ τῶν ὄντων, γνῶσις Θεοῦ». Πρβλ. καὶ Γρηγ. Νύσσης περὶ τῶν πρὸ ὥρας ἀφαρπαζομένων. Βλ. καὶ Διον. Ἀρεοπαγίτου περὶ θείων ὀνομ. κεφ. α'. ἔνθα τὸ «πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ», ἀποκαλεῖ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ σχέσιν καὶ κοινωνίαν τῶν μακαρίων, «ὑπὲρ νοῦν ἕνωσιν».

συλλήπτων καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν. 46) Ἐντεῦθεν ἕπεται ὅτι πᾶς τις δέον πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ὑψίστου τούτου ἀγαθοῦ, νὰ ἐγκαταλίπῃ καὶ θυσιάσῃ τὰ πάντα, ὃν τρόπον ὁ πωλήσας πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἵνα ἀγοράσῃ τὸν ἀγρὸν μετὰ τοῦ κεκρυμμένου ἐν αὐτῷ ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ (προβλ. Ματθ. ιγ', 44)· ἢ ὅπως ὁ ἔμπορος «ὃς εὑρὼν ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην ἀπελθὼν πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτὸν» (αὐτ. 45, προβλ. καὶ ψαλ. ριη', 127, Ἰὼβ κη', 12—17, Παροιμ. η', 10, 11, 19 κλτ.).

Ἀλλ' ἡ βασιλεία αὕτη εἶνε μόνον «ἀγαθὸν πνευματικόν», ὄψις ὡς ἐρρήθη καὶ θεωρία τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ, «ἀγαθὸν ἀναφαίρετον», «κληρονομία πατρικὴ (προβλ. Γαλ. δ', 1—3, Τίτ. γ', 7), ἄφθαρτος καὶ ἀμίαντος καὶ ἀμάραντος (προβλ. α', Πέτρ. α', 4), υἱοθεσία ἡμῶν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποίαν πλήρως καὶ τελείως ἐν αὐτῇ θὰ ἀπολάβωμεν (προβλ. Γαλ. δ', 5, Ἐφεσ. α', 5 καὶ β' Πέτρ. α', 3—4, Ρωμ. η', 15—18—23, Κολ. α', 13)· ἀσάλευτος παραμονὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πατρὸς (προβλ. α', Ἰωάν. β', 24). Ὡς τοιαύτη δὲ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖ παρὰ πάντων τῶν θελόντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὴν καὶ καταστῶσιν οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ (προβλ. Ἐφεσ. β', 19), αὐστηρὰν ἠθικὴν ἁγνότητα καὶ δικαιοσύνην, αὐταπαρνησίαν καὶ ὑπομονήν, ταπεινοφροσύνην καὶ ἁγιασμόν, φιλανθρωπίαν καὶ ἀγάπην, ἐξ ἧς καὶ μόνης ἀπορρέει πᾶσα ἠθικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀληθὴς τελειότης (προβλ. Μάρκ. θ', 43, Λουκ. ιη', 29—30, Ματθ. ε', 8 στ', 31—33, Ρωμ. στ', 13, Ἑβρ. ιβ', 14 α', Τιμ. α', 5, Κολ. β', 18 α', Πέτρ. γ', 13 α', Θεσ. δ', 3—7, 3, Βασ. γ', 5—14, Ψαλ. λστ', 4, α', Ἰωάν. γ', 24 δ', 7 κ. ἑ.). 48).

Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ διάφορα τοῦ Εὐαγγελίου χωρία ἐν οἷς τὰ δαιμόνια ὡς ἀρχὴ τοῦ κακοῦ, τῆς διαιρέσεως καὶ τῆς ἁμαρτίας, φαίνονται ἐκδιωκόμενα καὶ ἐκβαλλόμενα καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιρροὴ τοῦ Σατανᾶ ἐν γένει ὡς καταργουμένη, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ὁρισθῇ καὶ ὡς δεσποτεία αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου

---

46) Τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ βασιλείᾳ, ἔνθα ζωὴ ζωτικὴ καὶ μακαρία, λίαν γλαφυρῶς περιγράφει ὁ ἱ. Αὐγουστῖνος ἐν τῇ λγ', ἢ λστ' εὐχῇ. Περὶ τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἐπουρανίων, λέγει φιλόσοφός τις τὰ ἑξῆς : «... οὐδ' ἐπιδερκτὰ τάδ' ἐν ἀνδράσιν, οὔτ' ἐπακουστά, οὔτε νόῳ περιληπτά».

47) Μόνα τὰ φυσικὰ προσόντα τῷ Θεῷ προτίθενται τοῖς μακαρίοις εἰς ὅρασιν καὶ γνῶσιν καὶ ἀπόλαυσιν, οὐ μὴν δὲ καὶ θεία οὐσία, ἐξ ἧς ταῦτα φυσικῶς καὶ ἀχωρίστως πρόεισιν· αὕτη γὰρ οὐ μόνον ἀκατάληπτος, ἀλλὰ καὶ πάντη ἄγνωστός ἐστι καὶ ἀόρατος τοῖς μακαρίοις (Μαξ. Ὁμολ., ἔνθ. ἀν.).

48) Προβλ. Μ. Βασιλ. Ὁμιλ. εἰς τὸν α' Ψαλμόν.

(πρβλ. Ματθ. ιβ', 28, Λουκ. ια', 20 καὶ Ἡσ. μξ', 22—25). Ἡ δεσποτεία ὅμως αὕτη ἐπεκτείνεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν τῇ ἰατρείᾳ τῶν ἀρρωστημάτων αὐτοῦ καὶ τῶν παθημάτων, ὡς ἀποτελέσματος τῆς ἁμαρτίας (πρβλ. Ἰωάν. ε', 14, Ματθ. θ'' 2, Παραλ. ιστ', 12). 49) Ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ἁγ. Γραφῇ, Παλαιᾷ τε καὶ Κ. Διαθήκῃ, ἡ ἴασις τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν νοσημάτων, ἡ θεραπεία τῆς ἀρρωστίας καθόλου, θεωρεῖται πάντοτε ὡς ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς (Μάρκ. στ', 7, Ματθ. δ', 23 ι', 8, Λουκ. θ', 2 ι', 9, Ἡσ. λε', 5—6 μβ', 7 ξα', 1—3 κτλ.). 50).

Κατὰ ταῦτα ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὡς δεσποτεία αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σωτηρία, ἀγαθὸν τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ καὶ σωτηρίας ἀπὸ τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλ' ἡ δεσποτεία αὕτη καὶ κυριαρχία τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ βασιλείᾳ δὲν εἶναι οἵα κοινῶς ὑπ' αὐτὴν ἐννοεῖται· δὲν εἶναι δηλονότι τυραννία ἢ ἐπίδειξις δυνάμεως, ἀλλὰ τοὐναντίον ἔνδειξις τελείας πατρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης, παρωθούσης τὰ τέκνα πρὸς ἐλευθέραν καὶ ἑκουσίαν εἰς αὐτὴν ὑπακοήν. 51)

Ὁ Θεὸς ὡς οὐσία τελεία, ἀπαιτεῖ καὶ δεσποτείαν τοιαύτην· θέλει τοὐτέστι νὰ κυριαρχῇ καὶ δεσπόζῃ ἐπὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ οὐχὶ βίᾳ καὶ δυνάμει, 52) τοῦθ' ὅπερ παραβλάπτει τὸ αὐτεξούσιον τοῦ λογικοῦ πλάσματος αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' ἀγάπης καὶ ἐξ ἀγάπης, ὑποτασσομένων τούτων αὐτῷ ἐν ἐπιγνώσει καὶ μετὰ βουλήσεως ἐλευθέρας, καὶ ὑπακουόντων προθύμως καὶ μετ' ἀνυποκρίτου ἀγάπης εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦντος ταῦτα παναγάθου Πατρός.

---

49) Τὰ ἀρρωστήματα ἢ παθήματα δυνατὸν νὰ ὦσι διὰ τοὺς εὐσεβεῖς μέσα δοκιμασίας πρὸς ἠθικὴν τελείωσιν (πρβλ. Χρυσ. ἔν. ἀν. Θεοφύλ. ἔν. ἀγ. σ. 326 καὶ 360 βλ. καὶ Σ. Εὐστρατ. Ὁμιλ. α'', σ. 485 καὶ 521). Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέδιδον οὐχὶ ὀρθῶς, πάντα τὰ ἀρρωστήματα εἰς προσωπικὰς ἁμαρτίας.

50) Πρβλ. καὶ Ματθ. ια' 1—6 ἔνθα ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ βαπτιστοῦ «σὺ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν», δείκνυσι πρὸ παντὸς τοῖς μαθηταῖς τοῦ Προδρόμου, τὴν θεραπείαν τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν καὶ ἀρρωστημάτων.

51) Βλ. καὶ Ι. Χρυσ. ἐν οἷς λέγειν «οὐ γὰρ ἀνάγκη καὶ βίᾳ ποιεῖν οἴωθεν ὁ Θεός, οὐδὲ ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ καὶ ἡ αἱρεσιςβιαστικὴ τῶν καλουμένων ἐστίν, ἀλλὰ προτρεπτική».

52) Περὶ τῆς διττῆς τοῦ Θεοῦ δεσποτείας ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, βλ. Ἑρμ. εἰς Ψαλμ. ρβ', 18, σ. 213.

Θεμελιώδης νόμος ἐφ' οὗ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἑδράζεται δὲν εἶναι τὸ πάθος πρὸς δεσποτείαν καὶ κυριαρχίαν, ἀλλ' ἡ μετ' αὐταπαρνησίας καὶ ταπεινοφροσύνης πάντων ἐν γένει καὶ ἑκάστου ἰδίᾳ ἐν αὐτῇ διακονίᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ θεμελιωτὴς τοῦ νόμου ἐκήρυξε καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ ὑπέδειξεν ὅτι «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι..» (Μάρκ. ι', 45, πρβλ. καὶ Ἰωάν. ιγ', 5, Ἡσ. ιγ' 61, Δαν. θ', 14—26). Εἶναι δὲ γνωστοὶ οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους οὗτος ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου τοὺς ἐπιζητοῦντας πρωτεῖα ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. (πρβλ. Ματθ. κ', 25—28 καὶ Μάρκ. ι', 13—16).

Οὕτως ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐφ' ἧς ἵδρυται ἡ ὀργάνωσις αὐτῆς διακρίνεται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ πάσης ἄλλης κοσμικῆς βασιλείας. 53) Ὁ ἱδρυτὴς αὐτῆς εἶναι μὲν βασιλεύς, πλὴν οὐχὶ ἐπίγειος, ἀλλ' οὐράνιος (πρβλ. Ἰωάν. ιη', 37), ἡ δὲ βασιλεία αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς οὖσα ὅλως πνευματική, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν μετὰ τοῦ Κυρίου ἕνωσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν σωτηρίαν ἐν γένει τοῦ κόσμου. Τοιαύτη δ' οὖσα ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἤτοι πάντη, ὡς ἐρρήθη, διάφορος καὶ ἀνομία τῇ κοσμικῇ βασιλείᾳ, οὔτε δεσποτείαν ἀνέχεται, οὔτε βίαν. Ὁ κύκλος, ἐν ᾧ περιστρέφεται αὕτη καὶ ἐνεργεῖ εἶναι ἡ συνείδησις καὶ ἡ ἐλευθερία· ὡς ἱδρυμένη δὲ μόνον ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἀποκλείει πᾶσαν καταναγκαστικὴν διοργάνωσιν (ἔνθ. ἀνωτ. πρβλ. καὶ Ἰωάν. ιζ', 16 ιη', 36). 54)

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ, δέον νὰ ἐκληφθῇ ὑπὸ μίαν καὶ μόνον ἔννοιαν. Ἐν ταῖς διαφόροις τῆς Ἁγ. Γραφῆς ῥήσεσιν διακρίνεται ἡ βασιλεία αὕτη μόνον κατὰ τοῦτο· ἐν τίνι δηλονότι σταδίῳ τῆς ἀ-

---

53) Ὁ ἱερὸς τῆς Ἱππῶνος ἱεράρχης († 430), ἀντιπαρατιθεὶς τὴν ἐπίγειον βασιλείαν πρὸς τὴν οὐράνιον, λέγει τὰ ἑξῆς· «ἡ ἐπίγειος πόλις, ὅτε πρὸς δεσποτείαν ἀπέκλεινεν ὑπὸ δεσποτείαν εὑρέθη τοῦ πάθους τοῦ δεσπόζειν, καίτοι αὐτῇ δουλεύουσι τὰ ἔθνη». Περὶ τῆς βασιλείας δὲ τοῦ Θεοῦ ἐπάγει· «ὁ βασιλεὺς καὶ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως ταύτης... ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ Γραφῇ εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν ὁρισμὸν τοῦ θείου νόμου, ἐν ᾧ λέγεται : Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν (Παροιμ. γ', 34, πρβλ. Ἰακ. δ', 6 α', Πέτρ. ε', 5 καὶ Ἡσ. ιγ' Ἰεζ. ιζ' 24, Ματθ. κγ', 12 κτλ.).

54) Βλ. Ὁμιλ. Σωφρ. Εὐστρατ. σ. 90—132 καὶ 446 ἐν αἷς σελίσι λέγονται τὰ ἑξῆς· «βασιλεία γὰρ οὐρανῶν ἡ διὰ πίστεως δικαίωσις καὶ ὁ διὰ τοῦ Πνεύματος ἁγιασμός... ἔστι δὲ εἰπεῖν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τὴν ἐνάρετον ζωήν. Ὅτε γάρ τις ὡς ἄγγελος πολιτεύεται, ἆρα οὐκ ἔστιν οὐράνιος ; Ὥστε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐντὸς ἡμῶν ἐστιν».

ναπτύξεως αὐτῆς εὑρῆται, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὸ οὐσιῶδες αὐτῆς περιεχόμενον. Αὕτη ἔνθεν μὲν εἶναι βασιλεία Θεοῦ τελειουμένη ἐπὶ τῆς γῆς, χωροῦσα ἤδη διὰ τῶν αἰώνων καὶ κραταιουμένη, μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον προαγομένη καὶ ἀναπτυσσομένη, μὴ κεχωρισμένη ἔτι ἀπὸ τοῦ κακοῦ πρὸς ὃ διηνεκῶς ἀγωνίζεται καὶ πολεμεῖ· ἄλλαις λέξεσιν, εἶναι βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. 55) Ἑτέρωθεν δὲ εἶναι βασιλεία Θεοῦ θριαμβεύουσα, ἐγγίζουσα εἰς τὴν πλήρωσιν αὐτῆς, τὴν τελειότητα καὶ λαμπρότητα, καὶ μέλλουσα ν' ἀποκαλυφθῇ ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου· ἤτοι βασιλεία οὐράνιος, ἐν τῇ ἐσχατολογικῇ αὐτῆς σημασίᾳ.

(Συνεχίζεται)

---

55) Κλήμης ὁ Ρώμης ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ὑπονοεῖ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ προαιωνίῳ βουλῇ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἰδέαν ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ ὑφεστῶσαν· πιθανῶς δ' ὅμως νὰ νοῇ οὗτος αὐτὴν «δυνάμει μόνον» οὐχὶ δὲ καὶ «ἐνεργείᾳ» ἐκτισμένην (πρβλ. καὶ Ἑρμ. Ποιμ. Ὅρασ. α', 1—3, Ὅρ. ζ', 4, Ὅρ. γ'., 7).

Η Β' ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒ. ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΕΝ ΕΒΑΝΣΤΟΝ (15—31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955)

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ IV ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΓΕΝΟΜΕΝΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ.

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΑΠΟ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ Π. Σ. Ε.

I.—

Ὅπως ἡ Συνέλευσις ἐγκρίνῃ τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν :

1. Ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης καὶ Κύριος τῆς ἱστορίας. Καλεῖ ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν. Ἐν ὑπακοῇ πρὸς Ἐκεῖνον καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως ἀτενίζομεν τὰ προβλήματα τοῦ τεταραγμένου κόσμου. Δὲν εἶναι σκοπὸς ἡμῶν νὰ κρίνωμεν διὰ τῆς δηλώσεως ταύτης παρελθούσας πράξεις. Ζητοῦμεν μᾶλλον νὰ συμβάλλωμεν εἰς τὴν δημιουργίαν ἑνὸς νέου πνευματικοῦ κλίματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ νέα ὤθησις τῇ συμμετοχῇ πάντων τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν λαῶν.

2. Ὁ κόσμος εἶναι τόσον τεθραυσμένος καὶ διῃρημένος ὥστε φαίνεται ἀπομεμακρυσμένη πρὸ στὸ παρὼν μία διεθνὴς συμφωνία. Παντοῦ ὑπάρχει φόβος καὶ καχυποψία. Ἡ πιθανότης καλῆς γειτονίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν δὲν εὐοδοῦται.

Πιστεύομεν ὅτι ὑπάρχουν δύο ὅροι ζωτικῆς σημασίας, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς καταστροφῆς.

α. Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ὅπλων ὁμαδικῆς καταστροφῆς, περιλαμβανομένης τῆς ἀτομικῆς καὶ ὑδρογονικῆς βόμβας, ἡ πρόβλεψις περὶ ἑνὸς διεθνοῦς ἐλέγχου πρὸς ἑδραίωσιν τῆς ἀσφαλείας τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ σημαντικὴ μείωσις ὅλων τῶν ἐξοπλισμῶν.

β. Ἡ πλήρης διαβεβαίωσις ὅτι οὐδὲν κράτος θὰ ἀναλάβῃ ἢ θὰ ὑποστηρίξῃ ἐπιθετικὰς ἢ ἐπαναστατικὰς ἐνεργείας εἰς ἄλλας χώρας.

3. Πιστεύομεν ὅτι μία ὑγιὴς διεθνὴς τάξις εἶναι δυνατὴ μόνον ἐφ'

ὅσον ἤθελεν ἐξασφαλισθῇ ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀλήθεια.

Πεποίθαμεν ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ εὑρίσκεται εἰς σοβαρὸν κίνδυνον ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐξασφαλισθῇ ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀλήθεια.

Πεποίθαμεν ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ εὑρίσκεται εἰς σοβαρὸν κίνδυνον ἐφ' ὅσον συνεχίζονται οἱ ἐξοπλισμοὶ καὶ ἐφ' ὅσον ἕκαστον ἔθνος ζητεῖ νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπειλῆς ἢ τῆς χρησιμοποιήσεως στρατιωτικῆς δυνάμεως.

Ἠθικὸν ἡμῶν καθῆκον τυγχάνει ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ περὶ δικαιοσύνης αἰτήματα τόσον τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνῶν ὅσον καὶ τῶν λαῶν τῶν ὑποαναπτύκτων χωρῶν. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι εἶναι ἀποθαρρυντικῶς βραδεῖα ἡ καταβαλλομένη πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἐν ταῖς ὑπαναπτύκτοις χώραις βιοτικοῦ ἐπιπέδου προσπάθεια, καὶ ὅτι εἶναι οὐσιώδης ἡ αὔξουσα θυσία τῶν εὐπορωτέρων ἐθνῶν. Ἐλευθερία σημαίνει τὴν εὐκαιρίαν ἣν ἔχει ὁ ἄνθρωπος δια νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν θεῖον αὐτοῦ προορισμόν. Πάντα τὰ ἔθνη ἔχουν τὸ καθῆκον νὰ ἐξασφαλίζουν εἰς τοὺς πολίτας των τὸ δικαίωμα τῆς κριτικῆς, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως. Ἐπὶ πλέον ὁ φόβος καὶ ἡ ὑποψία δὲν δύνανται νὰ ἀντικατασταθοῦν διὰ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἐὰν τὰ ἰσχυρὰ ἔθνη δὲν ἄρουν τὸν ζυγὸν ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει σήμερον τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς νὰ καθορίσουν τὴν ἰδίαν Κυβέρνησιν καὶ τὴν μορφὴν τῆς κοινωνίας των. Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς σταθερᾶς διακηρύξεως τῆς ἀληθείας. Ἡ ψευδὴς προπαγάνδα εἴτε πρὸς ἄμυναν ἐθνικῆς πολιτικῆς, εἴτε πρὸς κριτικὴν ἑτέρας κυβερνήσεως, θέλει αὐξήσει τὴν διεθνῆ ἔντασιν καὶ δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ τὸν πόλεμον.

4. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν μαρτυρεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς τῆς ἐλπίδος τοῦ κόσμου. Ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἐλπίδος ταύτης καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ ὅπως συντελέσῃ διὰ τὴν ἄρσιν τῆς παρούσης ἐντάσεως, κάμει τὴν ἀκόλουθον ἔκκλησιν :

α. Κάμνομεν ἔκκλησιν εἰς τὰς Κυβερνήσεις καὶ τοὺς λαοὺς ὅπως συνεχίζουν νὰ ὁμιλοῦν πρὸς ἀλλήλους, ἀποφεύγουν τὴν ἐχθροπάθειαν καὶ τὴν κακίαν καὶ ζητοῦν τρόπους πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ φόβου καὶ τῆς ὑποψίας.

β) Κάμνομεν ἔκκλησιν εἰς τὰς Κυβερνήσεις καὶ τοὺς λαοὺς νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν δύναμιν καὶ τὰ ἀγαθά των διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς εἰρηνικὰς ἀνάγκας τῶν πολιτῶν καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν κοινὴν προσπά-

θειαν πρὸς ἐξασφάλισιν ἑνὸς κοσμίου βιοτικοῦ ἐπιπέδου μεταξὺ τῶν πτωχοτέρων καὶ ὑποαναπτύκτων χωρῶν.

γ. Κάμνομεν ἔκκλησιν εἰς τοὺς Κυβερνήτας καὶ τοὺς ἡγέτας τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ τύπου νὰ ἀποφεύγουν τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐνεργείας ἐκείνας, αἵτινες διεγείρουν τὴν ἐχθρότητα καὶ τὸ μῖσος.

δ. Κάμνομεν ἔκκλησιν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἐχθρότης νὰ ἐπισκέπτωνται ἀλλήλους πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐπιτύχουν καλλιτέραν κατανόησιν μεταξὺ ἀλλήλων καὶ τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας ζοῦν, ἐνδυναμώσουν τοὺς δεσμοὺς φιλίας καὶ προαγάγουν τὴν συμφιλίωσιν τῶν ἐθνῶν.

ε. Κάμνομεν ἔκκλησιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ὅπως συστήσουν εἰς τὰ μέλη των νὰ ἀναγνωρίσουν τὰς πολιτικάς των εὐθύνας καὶ συστήσουν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τεχνικοὺς καὶ διοικητὰς νὰ συνεργασθοῦν προθύμως εἰς τὰ τμήματα τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν τῶν οἰκονομικῶς καὶ τεχνικῶς ὑποαναπτύκτων χωρῶν καὶ δημιουργίαν οὕτω ἑνὸς χριστιανικοῦ κλίματος ἀγάπης καὶ κατανοήσεως, ὅπερ θέλει συντελέσει εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἀντίδοσιν τῶν διαφόρων πολιτισμῶν.

ς. Κάμνομεν ἔκκλησιν εἰς τὰ μέλη πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν νὰ ἑνωθοῦν εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν συμφιλιώσεως πρὸς διακήρυξιν τοῦ Χριστοῦ ὡς τῆς ἐλπίδος τοῦ κόσμου καὶ πρὸς ἐξάσκησιν τῆς κοινῆς ἀλληλεγγύης.

ζ. Τέλος κάμνομεν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Χριστιανοὺς διὰ νὰ ἑνωθοῦν ἐν θερμῇ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῇ ὅπως Ἐκεῖνος ὁδηγήσῃ τὰς Κυβερνήσεις καὶ τοὺς λαοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης.

II.—

Ὅπως παρακληθῇ ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ νὰ διορίσῃ ἀποστολὴν ἢ ἀποστολάς :

α) διὰ νὰ μεταβιβάσουν τὴν ὡς ἄνω δήλωσιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας — Μέλη τοῦ Π. Σ. Ε.

β) νὰ προβῇ εἰς τὰ κατάλληλα διαβήματα διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς δηλώσεως ταύτης εἰς τὰς Ἐκκλησίας, αἵτινες δὲν εἶναι μέλη τοῦ Π. Σ. Ε., περιλαμβανομένων τῶν ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις Χώραις Ἐκκλησιῶν, καὶ

γ) νὰ καλέσῃ τὰς Ἐκκλησίας ταύτας ὅπως ἐξετάσουν τὸν τρόπον καθ' ὃν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνακοινωθῇ ἡ δήλωσις αὕτη πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν Χωρῶν των.

III.—

Τὸ Π. Σ. Ε. κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ συνέλευσιν τονίζει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν λύπην του διὰ τὰς συνεχεῖς θλίψεις τῶν Χριστιανῶν εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Γνωρίζει ὅτι ἡ Συνέλευσις εἶναι ἀτελής, διότι τὸ Π. Σ. Ε. δὲν δύναται νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ πολλῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ζωὴν καὶ δρᾶσιν τῶν ὁποίων ἔχει ἁπλωθῆ βιαίως εἷς πέπλος σιωπῆς. Διαβεβαιοῦμεν τοὺς Χριστιανοὺς τούτους περὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν καὶ ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν.

Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ δεικνύουν ἀλληλεγγύην πρὸς πάντας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ὑποφέρουν θλίψεις καὶ δοκιμασίας. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν σθεναρὰν στάσιν τῶν Χριστιανῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν θλίψεσι καὶ δοκιμασίαις ἔδωσαν τόσα πολλά, ἀκόμη καὶ τὴν ζωήν των, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ προσευχόμεθα ὅπως μὴ φανῶμεν κατώτεροι τῆς θυσίας των.

Ἡ Συνέλευσις θλίβεται ἐπίσης βαθέως διότι εἰς Χώρας τινάς, αἱ ἐκ τῶν ὁποίων πληροφορίαι ἔχουν λογικὴν ἀκρίβειαν, οἱ Χριστιανοὶ ὑποφέρουν πολλὰς ταλαιπωρίας ἀκόμη δὲ καὶ βίαν, καὶ ὅτι τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ αἱ ἐλευθερίαι δὲν ἐξασφαλίζονται ἐν τῇ πραγματικότητι, μολονότι διακηρύσσονται εἰς γινομένας ἐπισήμους διαμαρτυρίας.

Πρὸς πάντας τούτους ἡ Συνέλευσις παρέχει τὴν διαβεβαίωσιν περὶ τῶν προσευχῶν τῶν Μελῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως οἱ ἀπόντες ἐκ τῆς κοινωνίας τοῦ Π. Σ. Ε. τύχωσι τῆς βοηθείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ Π. Σ. Ε. θὰ συνεχίσῃ τὴν προσπάθειαν διὰ μίαν νέαν ἡμέραν κοινωνίας καὶ ἐλευθέρας χριστιανικῆς μαρτυρίας.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι ἀξία νὰ ἀκολουθῇ τὸν Κύριον ἐν θλίψει.

Χαίρομεν — μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, οἵτινες ὑποφέρουν ἐν τῇ θλίψει — ἐν τῇ ἐν Χριστῷ κοινωνίᾳ, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς καὶ οὐδὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ πίστις ἐκείνων καὶ ἡμῶν θὰ ὑπερισχύσῃ.

IV.—

Λαβοῦσα ὡρισμένας διαμαρτυρίας ἐν σχέσει πρὸς περιπτώσεις θρησκευτικοῦ διωγμοῦ καὶ πιέσεως, ἡ Συνέλευσις αὕτη τοῦ Π. Σ. Ε. ἐπικυροῖ προηγουμένας διακηρύξεις περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ τονίζει τὸ μέγα αὐτῆς ἐνδιαφέρον ἐν σχέσει πρὸς τὴν κατάστασιν εἰς ὡρισμένας Χώρας καὶ ἠπείρους. Ἐφιστᾷ ὡσαύτως τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς πε-

ρὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας δηλώσεως ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Ἡ Συνέλευσις συνιστᾷ εἰς τοὺς τμηματάρχας καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Διεθνῶν ὑποθέσεων Ἐπιτροπὴν ὅπως συνεχίζουν τὰς ἐνεργείας εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας Κυβερνήσεις καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἀρχὰς καὶ κάμει ἔκκλησιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας Μέλη ὅπως καὶ αὐταὶ κάμουν ἀμέσους παραστάσεις εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις καὶ συνεχίζουν τὰ ςπροσευχὰς αὐτῶν ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν ἐκ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς πιέσεως.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ Ε΄. ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΔΙΑΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΦΥΛΕΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΝΤΑΣΕΩΝ.

ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΔΕΚΤΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΜΕΛΕΤΗΝ ΚΑΙ ΑΝΑΛΟΓΟΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ

I ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου ὑπάρχει ἀνησυχία. Τοῦτο κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἑκατομμύρια ἀνθρώπων διψοῦν νὰ ζήσουν καὶ νὰ τύχουν ἀνθρωπίνης μεταχειρίσεως. Θέλουν νὰ εὕρουν ἕνα σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐργασίαν των καὶ νὰ ἔχουν ἓν μερίδιον τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς.

Ὁ σύγχρονος ἡμῶν πολιτισμὸς μὲ τὴν τεχνικήν του μορφὴν ἔχει θέση τὴν σφραγῖδά του εἰς ὅλας τὰς Χώρας τοῦ κόσμου πρὸς ὄφελος ἢ πρὸς ζημίαν των. Ἔχομεν εἰσέλθη εἰς μίαν νέαν φάσιν, ἀφότου οἱ λαοὶ τῶν διαφόρων φυλῶν, μὴ τυχόντες εὐνοίας τινὸς ἄχρι σήμερον, ἀγωνίζονται διὰ νὰ συμμετέχουν πλήρως εἰς τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰς εὐθύνας τῆς κοινωνίας.

Ἐνῷ ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις οἱουδήποτε λαοῦ καὶ ἡ ἐξαφάνισις τῶν στερήσεων, τὰς ὁποίας ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἔχουν δοκιμάση, εἶναι ἀφορμὴ χαρᾶς διὰ πάντα Χριστιανόν, ὅμως τὰ ἀπειλητικὰ γεγονότα εἶναι τοσαῦτα καὶ τόσον ἐγγὺς καὶ τὰ νέα ὅπλα τόσον τρομερά, ὥστε ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία συνέχουν πάντας ἡμᾶς.

Τὰ μίση, ὁ φθόνος, ἡ ὑποψία, ἅτινα συνέχουν πάντοτε τὴν ἀνθρωπότητα, ὀξύνονται διὰ τῶν φυλετικῶν προλήψεων καὶ φόβων, οἵτινες εἶναι ἐρριζωμένοι εἰς τὴν ἁμαρτωλὸν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ ἐπιβεβλημένοι διὰ τῶν νόμων καὶ τῶν ἐθίμων. Ἐνίοτε οἱ ἄνθρωποι δέχονται τὸν φυλετικὸν ἀνταγωνισμὸν ὥς τι ἀναπόφευκτον καὶ χάνουν τὴν ἐλπίδα μιᾶς εἰρηνικῆς λύσεως.

II. Η ΕΛΠΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἐν τούτοις εἶναι ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀναζητῇ τὴν ἐλπίδα. Τινὲς πιστεύουν ὅτι ἡ ἐπίλυσις τῶν παγκοσμίων φυλετικῶν προβλημάτων ἔγκειται εἰς τὴν οκονομικὴν καὶ πολιτικὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς κοινωνίας· ἄλλοι νομίζουν ὅτι ἔγκειται εἰς τὴν ἐπιδίωξιν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς γνώσεως· ἄλλοι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἐξάρτησιν εἰς ὑπέρτερόν τι Ὂν καὶ νὰ ὑπολογίζῃ μόνον τὸν ἑαυτόν του· καὶ ἄλλοι τέλος ὅτι ἡ ἀσφάλειά των ἔγκειται εἰς τὴν δύναμιν τῆς φυλῆς ,τῆς τάξεως ἢ τοῦ ἔθνους των.

Οἱ κακότυχοι λαοὶ ἔχουν τὰς ἰδιαιτέρας των ἐλπίδας, ὅτι διὰ τῆς μορφώσεως, τῆς ἀποκτήσεως τοῦ δικαιώματος ψήφου καὶ διὰ τοῦ ἀνωτέρου βιωτικοῦ ἐπιπέδου, θὰ ἀνεύρουν τὴν ἐπιδιωκομένην ἀσφάλειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἥτις εἶναι τὸ δικαίωμα πάσης τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Πιστεύομεν ὅτι ὁ Κύριος ἐνδιαφέρεται διὰ πάσας τὰς δικαίας ἐλπίδας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ προσφέρει τὴν μοναδικὴν ἐλπίδα, ἥτις ὑπερβαίνει πάσας τὰς λοιπάς. Ἡ Γραφὴ διδάσκει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Ὕπατος δημιουργὸς πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ δι' ἐκείνου συντηροῦνται εἰς τὴν ζωήν. Ὅτε ἐδημιούργησε τὸν κόσμον «εἶδεν ὅ,τι καλόν». Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἁμαρτίας — διὰ τῆς ἀπειθείας, τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς ἐξεγέρσεως κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του — ἐγέμισε τὸν κόσμον μὲ διαιρέσεις καὶ δυσπιστίας.

Ποία εἶναι ἡ ἐλπὶς ἡμῶν πρὸ αὐτῆς τῆς καταστάσεως διαιρέσεως ; Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἀπεκάλυψε τὸν Θεὸν ὡς πατέρα. Ἀπέθανε διὰ τοὺς ἀνθρώπους, συμφιλιώσας αὐτοὺς διὰ τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ἄνθρωποι πάσης φυλῆς καὶ παντὸς ἔθνους ἀποτελοῦν τὸν νέον λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμις τοῦ Πνεύματος ὑπερνικᾷ τὴν ἐν αὐτῷ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὸν φόβον. Χωρὶς λοιπὸν νὰ στερῶνται ἐλπίδος καὶ σκοποῦ οἱ νέοι ἄνθρωποι εἶναι συνεργάται τοῦ Θεοῦ καὶ πλήρεις χαρᾶς καὶ βεβαιότητος περὶ τῆς τελικῆς δόξης του.

Οὕτω εἰς ἡμᾶς ἔχει δοθῇ ἀπὸ τοῦδε ἡ δωρεὰ τῆς συμμετοχῆς καὶ συνεργασίας ἐν τῇ Βασιλείᾳ. Βέβαιοι ὅτι ἡ τελικὴ νίκη ἀνήκει εἰς τὸν Χρι-

στόν, διαρκῶς μετανοοῦντες καὶ διαρκῶς συγχωρούμενοι δυνάμεθα νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὴν ἀποκαταλλαγήν, ἡ ὁποία, ὡς πιστεύομεν, εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

III Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς φυλετικὰς ὑποθέσεις εἶναι νὰ παρέχῃ μαρτυρίαν περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἑνότητος τοῦ λαοῦ του, ὑπερπηδοῦσα ἐν αὐτῷ πάσας τὰς δυσχερείας. Διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ του ἔργου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκατέστησε τὴν ἑνότητα, ἥτις ὑπῆρξεν ὁ ἐξ ἀρχῆς σκοπὸς τοῦ Θεοῦ.

Διὰ νὰ εἶναι πιστοὶ εἰς τὴν κλῆσίν των, οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ παρέχουν μαρτυρίαν περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἑνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ νὰ προσπαθοῦν, διὰ πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐνεργειῶν, νὰ ἐξασφαλίζουν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εἰρήνην, ὡς πρόβλεψιν τῆς βασιλείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ πιστοί.

Πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ πάντες οἱ Χριστιανοί, εἴτε τὸν ἀναγνωρίζουν εἴτε ὄχι, εἶναι ἀναμεμιγμένοι εἰς τὰς φυλετικὰς καὶ ἐθνικὰς διενέξεις τοῦ κόσμου. Ἀλλ' εἰς τὰ ἔθνη ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ διάκρισις ἐκεῖ συναντῶνται αἱ μεγαλύτεραι δυσκολίαι καὶ αἱ μεγαλύτεραι δυνατότητες ἐπεμβάσεως. Πράγματι ἡ διάκρισις ἀρνεῖται εἰς τὰ θύματα τὴν ἰσότητα τῶν δικαιωμάτων· εὐλογεῖ μόνον τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τόσον τῶν ἀδικούντων ὅσον καὶ τῶν ἀδικουμένων.

Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἐκκλησιῶν Μελῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου ἔχει διακηρύξῃ ὅτι ὁ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαχωρισμός, διὰ φυλετικοὺς λόγους, σημαίνει ἄρνησιν τῆς πνευματικῆς ἑνότητος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδελφωσύνης. Τοιαῦται διακρίσεις ὑφίστανται καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ διὰ νὰ τοὺς δικαιολογήσωμεν, ἐπικαλούμεθα πολλάκις ἄλλα προσχήματα διότι κατὰ βάθος γνωρίζομεν ὅτι πᾶσα φυλετικὴ διάκρισις εἶναι ἀπεχθὴς εἰ στὰ ὄμματα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπιζητοῦμεν νὰ δικαιολογήσωμεν τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν ἄλλων φυλετικῶν ὁμάδων, προσάγοντες τὴν διαφορὰν μορφώσεως ἢ διατεινόμεθα ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν εἰς περιφερείας κατανομὴν τῶν κατοίκων, ἢ ἀκόμη διατεινόμεθα ὅτι δὲν ἔφθασεν ἀκόμη ὁ καιρός. Λέγομεν ἀκόμη ὅτι θὰ ἠθέλαμεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν πᾶσαν διάκρισιν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα διότι πολλοὶ ἄλλοι προβάλλουν ἄρνησιν. Ἐνίοτε μεταχειριζόμεθα τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἰδικήν μας ἁμαρτίαν.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀφήσῃ τοιαύτας δικαιολογίας καὶ νὰ διακηρύξῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δι' ἔργου ἢ διὰ λόγου. «Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (Ρωμ. 12, 2). Νομίζομεν ὅτι εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ παρέχωμεν τὴν μαρτυρίαν ταύτην δι' ἔργου ἢ διὰ λόγου.

IV ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΥΠΑΚΟΗ.

Πολλαὶ Ἐκκλησίαι καὶ πολλοὶ Χριστιανοὶ προσπαθοῦν νὰ συμμορφῶνται πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀναφορικῶς πρὸς τὰ φυλετικὰ ζητήματα. Εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν τοιαύτης ὑπακοῆς ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην τόσον διὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ὅσον καὶ διὰ τὴν ὑπακοὴν τῶν ὑπηρετῶν του. Βαθμηδὸν τὰ φυλετικὰ καὶ ἐθνικὰ τείχη καταπίπτουν εἰς τοὺς κόλπους τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' οἱ εὐπειθεῖς Χριστιανοὶ κατανοοῦν καλύτερον τὴν προσήλωσίν των εἰς τὸν κόσμον. Ὁ κόσμος οὗτος, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ πᾶσαν παραβίασιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀδελφωσύνης, δὲν ἀπατᾶται εἰς τὴν προσδοκίαν του. Ἡ ἐποχή μας θέτει εἰς δοκιμασίαν τὴν πίστιν μας ὅτι ζῶμεν καὶ ἔχομεν τὴν πραγματικήν μας ὕπαρξιν ἐν τῷ Πατρί, τοῦ ὁποίου εἴμεθα τὰ ἐν Χριστῷ τέκνα καὶ τοῦ ὁποίου ἡ λυτρωτικὴ ἀγάπη μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀγαπῶμεν πάντας τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀδελφούς.

Ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητον νὰ μετανοήσωμεν διὰ κάτι βαθύτερον ἀπὸ τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς δυσαρεσκείας μας. Πρέπει νὰ μετανοήσωμεν διὰ τὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀπομάκρυνσίν μας, ἐξ ἧς προέρχονται πάντα, καὶ διὰ τὴν ἀδυναμίαν μας νὰ συλλάβωμεν τὸ πλήρωμα τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Ἐλάβομεν τὴν δύναμιν νὰ γίνωμεν τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Ἡ πραγματικὴ μετάνοια συνοδεύεται ὑπὸ μιᾶς νέας βεβαιότητος περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ μιᾶς ἀνανεωμένης ὑπακοῆς. Ἡ βεβαιότης αὕτη πληροῖ ἐλπίδος τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Γνωρίζομεν καλύτερον ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ· Ἐκκλησίαι, ἔθνη καὶ ἄνθρωποι δύνανται νὰ ἐπαναστατοῦν ἐναντίον τῆς ἀγάπης ταύτης, ἀλλὰ δὲν θὰ νικήσουν.

Διὰ τοῦτο τὰ φυλετικὰ προβλήματα, ὅσον δύσκολα καὶ ἂν εἶναι, ὅσον ἄλυτα καὶ ἂν φαίνωνται, παρέχουν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐκδηλώσουν ὑποταγὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κατανοήσουν καλύτερον ὅτι δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, Ἰουδαῖοι καὶ ἐθνικοί, Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, ἄνθρωποι πάσης ἠπείρου καὶ πάσης Χώρας, πάντες εἶναι εἷς ἐν Χριστῷ.

Ἐὰν ἡ χριστιανικὴ ὑποταγὴ ὁδηγῇ εἰς τὴν θλῖψιν, τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ μερίδιον τῆς τιμῆς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ πληρώσωμεν. Διότι αὐτὸς ὁ Κύριος ἔζησε στιγμὰς ἀγωνίας εἰς τὴν Γεθσημανῆ καὶ ὁ ἱδρὼς ἔρρεεν εἰς τὴν γῆν ὡσεὶ σταγόνες αἵματος. Περιφρονήσας τὸ ὄνειδος, ὑπέφερε τὸν σταυρόν, λόγῳ τῆς χαρᾶς ἡ ὁποία τῷ ἐπεφυλάσσετο.

Ὅταν ἐξετάζωμεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ τὰ συστήματα τῆς φυλετικῆς διακρίσεως, μᾶς φαίνονται ὡσὰν μία προσβολὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ, προσβολὴ ἥτις δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ προσέτι ἀδιαμαρτύρητος χωρὶς νὰ κράξουν αὐτοὶ οἱ λίθοι. Εἰς τοιαύτας στιγμὰς κατανοοῦμεν καλύτερον τὴν ἔννοιαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸ καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστιανοῦ.

V ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ. 1)

Οἱ ἐκ φυλετικῶν καὶ ἐθνικῶν λόγων φόβοι, τὰ μίση καὶ αἱ προλήψεις δὲν εἶναι ἁπλῶς προβλήματα κοινωνικὰ χρήζοντα μελέτης, ἀλλ' εἶναι ἁμαρτίαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐντολῶν του καὶ μόνον τὸ Εὐαγγέλιον δύναται νὰ τὰς θεραπεύσῃ. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ χρέος νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἐθνῶν. Τὸ Εὐαγγέλιον ἔχει τὴν δύναμιν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἥτις ἐκδηλοῦται παρὰ τὰς παραλείψεις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Μόνον ὅταν αἱ Ἐκκλησίαι πλησιάσουν τὸν Χριστὸν ἐν μετανοίᾳ καὶ ὑπακοῇ καὶ καθαρθοῦν ὑπ' Ἐκείνου, τότε λαμβάνουν τὴν δύναμιν καὶ τὴν αὐθεντίαν νὰ διακηρύξουν προφητικῶς τὴν θέλησίν του. Δὲν πρέπει νὰ παύσουν ποτὲ νὰ αὐτοεξετάζωνται, νὰ ὁμολογοῦν καὶ νὰ μετανοοῦν διὰ τὴν ἀνυπακοήν των, ἰδιαιτέρως εἰς τὰς Χώρας τῶν διαφόρων φυλῶν ὅπου κηρύττουν τὰς πλέον εὐγενεῖς ἀρχάς, ἀλλ' ὅπου ἐν τῇ ἐφαρμογῇ συναντοῦν τὰς ἀρχὰς τοῦ κόσμου τούτου. Ὡσαύτως αἱ Ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀναγάγη τὰς διακρίσεις εἰς ἀρχήν, πρέπει νὰ αὐτοεξετάζωνται διὰ νὰ ἴδωσι μήπως ἡ Θεολογία των στηρίζεται εἰς τὸν φόβον καὶ νὰ ὑποβάλουν ἑκάστην περίπτωσιν διακρίσεως εἰς τὸ κριτήριον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουν τὸ διπλοῦν καθῆκον, νὰ διακηρύξουν τὸ κήρυγ-

1) Τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς ἐκθέσεως προστίθεται καὶ συμπληροῖ τὸ δ΄ κεφάλαιον τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐπὶ τῶν διαφυλετικῶν σχέσεων. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ καθήκοντος τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῆς δ΄ παραγράφου τοῦ κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει κατάλογον τῶν ἐνεργειῶν εἰς τὰς ὁποίας δύνανται νὰ προέλθουν αἱ Ἐκκλησίαι.

μα τῆς κρίσεως καὶ νὰ ὑπακούσουν εἰς αὐτό, νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ καλέσουν πάντας εἰς μετάνοιαν. Ἔχουν καθῆκον νὰ προκαλέσουν τὴν συνείδησιν τῆς κοινωνίας. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ οὐδεμία διένεξις μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ κοινωνίας, τοῦτο σημαίνει εἴτε ὅτι ἡ κοινωνία ἔχει ἀναγεννηθῆ, εἴτε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει συμμορφωθῆ πρὸς τὴν κοινωνίαν. Εἶναι ὡσαύτως καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας νὰ δημιουργῇ καὶ νὰ κρατῇ ἀνοικτὴν πᾶσαν εὐκαιρίαν ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν λαῶν, μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων ,μεταξὺ προσώπων διαφόρου μορφώσεως, φυλῆς καὶ γλώσσης, μεταξὺ τῶν συντηρητικῶν καὶ τῶν φιλελευθέρων.

Αἱ Ἐκκλησίαι έχουν ἰδιαίτερον καθῆκον πρὸς τὰ μέλη των ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θεωροῦν χρέος νὰ διαταράξουν τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν τῆς κοινωνίας, καὶ τὰ ὁποῖα, προσκρούοντα εἰς τὰ κρατοῦντα ἤθη, καταδικάζονται εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τὴν θλῖψιν. Ἀποτελεῖ ὕψιστον καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας τὸ νὰ παρέχῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν βοήθειάν της, ἀκόμη καὶ τὰς νουθεσίας της ὑπ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, πρὸς πάντας τοὺς ἐπιδεικνύοντας ὑπακοήν, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ γνώμη τοῦ κόσμου. Εἶναι λίαν διδακτικὴ ἡ διαπίστωσις ὅτι πολλάκις Ἐκκλησίαι καὶ γονεῖς ἀποξενοῦνται ἐκ τῶν τέκνων των, τὰ ὁποῖα ἐν ὑπακοῇ προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν ὅ,τι ἐδιδάχθησαν.

Τὸ καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας δὲν τελειώνει ὅταν αὕτη παρέχει τὴν βοήθειάν της εἰς τὰ τολμηρότερα τέκνα της. Ὀφείλει νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν πάντων τῶν μελῶν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν εὐθυνῶν των, νὰ τὰ βοηθῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των καὶ νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν συμπαράστασίν της ὅταν ταῦτα εἶναι εὐπειθῆ. Οὕτω θὰ αὐξηθῇ ἡ χριστιανικὴ δραστηριότης, ἡ χριστιανικὴ κοινωνία θὰ ἑδραιωθῇ, οἱ Χριστιανοὶ δὲν θὰ δοκιμάζουν τὸ αἴσθημα ὅτι μένουν ἄνευ βοηθείας, ἀλλὰ θὰ εἶναι πλήρεις ἐμπιστοσύνης πρὸ τῶν μεγάλων γεγονότων. Εἶναι δύσκολον νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸν ῥόλον τὸν ὁποῖον παίζει ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἐνθαρρύνσει καὶ τῇ ἐνισχύσει τῶν μελῶν της.

Ποιοῦσα ἔκκλησιν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς κοινωνίας, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ διαμαρτύρηται ἐναντίον παντὸς νόμου καὶ κανονισμοῦ, στρεφομένου ἐναντίον οἱασδήποτε ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἢ καθεστῶτος ἀδικοῦντος τὴν ἀνθρωπίνην ἀδελφωσύνην ἢ ἐμποδίζοντος τὸν Χριστιανὸν νὰ ἐνεργῇ συμφώνως πρὸς τὴν κλῆσίν του. Μέλη τινὰ τῆς Ἐκκλησίας ἴσως νὰ αἰσθάνωνται ἑαυτὰ ὑποχρεωμένα νὰ παραβοῦν τοιούτους νόμους. Ἡ Ἐκκλησία δὲν παραμένει ἀδιάφορος πρὸ τῆς παραβάσεως τῶν νόμων, ἀλλ' ἀναγνωρίζει εἰς τὸν Χριστιανὸν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμῃ, ὅταν εὑρεθῇ πρὸ ἑνὸς σημείου εἰς τὸ ὁποῖον ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τὸν διατάσ-

σουν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν Θεὸν μᾶλλον παρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πράττουσα οὕτω ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ τονίζῃ τὰς πιθανὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης ἐνεργείας καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς πειθαρχίας, συμφώνως πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπιδοκιμάσῃ νόμον, ὁ ὁποῖος εὐνοεῖ τὰς φυλετικὰς διακρίσεις, στερεῖ ἀνθρώπους τινὰς τῆς εὐκαιρίας μορφώσεως καὶ καλλιεργείας τοῦ ταλάντου των, ὡς καὶ τῆς ἐξασκήσεως οἱουδήποτε ἐπαγγέλματος, καὶ ὁ ὁποῖος κατά τινα τρόπον ἐμποδίζει τὴν πλήρη ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν εὐθυνῶν των ὡς πολιτῶν καὶ ὡς μετεχόντων εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς κυβερνήσεως. Μολονότι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ δὲν ὑπάρχει οὔτε δικαίωσις, οὔτε καταδίκη τῶν μικτῶν γάμων, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκτίθενται τὰ καθήκοντα τοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἕτερον μέλος ἀνήκει εἰς ἄλλην θρησκείαν, ἐν τούτοις ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἐπιδοκιμάσῃ νόμον, ὅστις ἀπαγορεύει τὸν γάμον μεταξὺ προσώπων διαφόρου φυλετικῆς καὶ ἐθνικῆς καταγωγῆς, διότι ὁ χριστιανικὸς γάμος εἶναι πρὸ παντὸς ἕνωσις δύο ὑπάρξεων τοῦ Θεοῦ, ἕνωσις ἐπὶ τῆς ὁποίας οὔτε τὸ κράτος οὔτε ὁ πολιτισμὸς ἔχουν δικαίωμα.

Ὁ ἱερεύς, προετοιμάζων τοὺς νέους διὰ τὴν εὐθύνην των εἰς τοιοῦτον μικτὸν γάμον, ὀφείλει νὰ τοὺς δεικνύῃ τόσον τὰς καλὰς πλευρὰς ἑνὸς τοιούτου γάμου, ὅσον καὶ τὰς θλιβερὰς ἐνίοτε συνεπείας, προκαλουμένας ἀπὸ τὴν σκληρότηατ τῆς καρδίας καὶ τὴν διαφορὰν μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ τῶν δύο συζύγων. Οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει ὥστε νὰ νομίζωμεν ὅτι τὰ ἐκ τοιούτου γάμου τέκνα εἶναι φυσικῶς κατώτερα, καὶ πᾶσα μεταχείρισις αὐτῶν ὡς τοιούτων πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ καταδικασθῇ.

Αἱ Ἐκκλησίαι δὲν εἶναι μόναι εἰς τὸν ἀγῶνά των διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν διενέξεων μεταξὺ τῶν φυλετικῶν καὶ ἐθνικῶν ὁμάδων. Πολλαὶ διεθνεῖς ὀργανώσεις εὑρίσκονται ἐπὶ τὸ ἔργον ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ καὶ εἰς πάσας σχεδὸν τὰς χώρας ὑπάρχουν κυβερνητικοί, δημόσιοι καὶ ἰδιωτικοὶ ὀργανισμοί, οἵτινες χρησιμοποιοῦν πάντα τὰ μέσα — ἐνίοτε μετὰ πολλῆς ἐπιστημοσύνης— πρὸς ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τούτων. Εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμωμεν μίαν γενίκευσιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς συνεργασίας τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν ὀργανισμῶν τούτων. Μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων τινὲς κατηγοροῦν τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ μέλη των ὅτι ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης, ἐνῷ εἶναι δειλοὶ εἰ στὸν ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, βραδεῖς εἰς ἐνέργειαν καὶ φοβισμένοι ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὰς συνεπείας των. Τὸ θάρρος ὡρισμένων ὀργανώσεων καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς πείρας ἄλλων, προ-

καλοῦν ἐνίοτε ἐντροπὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Ἐξ ἄλλου Ἐκκλησίαι τινὲς δὲν ἐπιθυμοῦν τὴν συνεργασίαν μετὰ τῶν ὀργανώσεων τούτων λόγῳ τῶν πολιτικῶν ἢ καὶ ἄλλων πεποιθήσεών των. Ἐκεῖ ὅπου, παρὰ τὴν ὕπαρξιν κοινοῦ σκοποῦ, μία τοιαύτη συνεργασία, φαίνεται ἀδύνατος, αἱ Ἐκκλησίαι πρέπει νὰ ἐνεργοῦν διὰ λογαριασμόν των. Ἑκάστη χριστιανικὴ κοινότης πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται ἐμπράκτως διὰ τὰς φυλετικὰς καὶ ἐθνικὰς ἐν τῇ κοινωνίᾳ διενέξεις, ἐπιζητοῦσα συνεχῶς εὐκαιρίας πρὸς συνεργασίαν.

Πόσα στοιχεῖα ἐλπίδος δὲν ὑπάρχουν ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει, ἥτις παρέχει εἰς τὰς διῃρημένας Ἐκκλησίας μας τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσουν μὲ μίαν σταθερωτέραν φωνὴν καὶ νὰ ἀσκήσουν μεγαλυτέραν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν προβλημάτων του. Εἰς ἕνα κόσμον ὅπου τὰ ἐθνικὰ καὶ τὰ διεθνῆ προβλήματα καθίστανται πολύπλοκα ἐκ λόγων φυλετικῶν, ἡ ὕπαρξις τῶν πάσης ἐθνικότητος Χριστιανῶν, ὑποτασσομένων εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἀποτελεῖ ἀφορμὴν ἐλπίδος. Οὕτως ὀφείλομεν νὰ ἀπορρίψωμεν διαρρήδην τὰς φυλετικὰς καὶ ἐθνικὰς διεκδικήσεις, αἵτινες δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν πίστιν ἡμῶν. Πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα ὡς ἀδελφοὺς τοὺς ἀδικήσαντας ἡμᾶς καὶ νὰ λησμονῶμεν τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος. Ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀγάπην καὶ μίαν τοιαύτην μεγαλοψυχίαν δύναται νὰ γεννηθῇ μία νέα ἐλπίς.

Καὶ ποίαν ἐλπίδα ἀποτελεῖ ἡ ὕπαρξις τοσούτων Χριστιανῶν μεταξὺ λαῶν, τῶν ὁποίων ἐξηλείφθησαν τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα μὲ τὴν εἰς τὰς χώρας των ἐξάπλωσιν τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ ! Εἰς περιπτώσεις σοβαρωτάτων διενέξεων θὰ βοηθήσουν τοὺς Χριστιανοὺς ἀδελφούς των, ἐν ταπεινώσει καὶ ὑποταγῇ πρὸς τὸν Θεόν, νὰ κρίνουν ὀρθῶς ἐπὶ τῶν προβλημάωτν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄχρι τοῦδε ἐπεκράτει σύγχυσις.

Ἐνδιαφερόμεθα πρὸ παντὸς διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἑνότητα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ πόσον ἰσχυροτέρα θὰ ἦτο ἡ ἐλπίς μας ἐὰν ἐπραγματοποιεῖτο ἡ χριστιανικὴ ἡμῶν ἑνότης, ἑνότης ὑπερβαίνουσα πᾶσαν μεταξὺ τῶν πιστῶν φυλετικὴν καὶ ἐθνικὴν διαφοράν! Τοῦτο εἶναι τὸ ἐπεῖγον καὶ ἄμεσον καθῆκον ἡμῶν καὶ ὅταν τὸ ἐπιτύχωμεν θὰ ἔχωμεν ἐπιτελέσει σημαντικὸν ἔργον.

Ἐγένετο ποτὲ μεγαλυτέρα πρόκλησις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἐὰν ὄχι, δὲν παρουσιάσθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ποτὲ μεγαλυτέρα εὐκαιρία. Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ εἶναι νὰ γίνῃ τὸ δημιουργικὸν ὄργανον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς ἕνα κόσμο βασανιζόμενον καὶ μεταβαλλόμενον, νὰ γίνῃ ὁ πιστὸς διάκονος, ἐκείνου, ὅστις εἶναι ὁ Κύριος τῆ ς'Εκκλησίας καὶ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ, ΓΕΝΟΜΕΝΝΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Α΄.— Ἡ Β΄. Συνέλευσις τοῦ Π. Σ. Ε. διακηρύσσει ὅτι ἡ διάκρισις ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν εἶναι ἀντίθετος πρὸ ςτὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν χριστιανικὴν περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν. Ἡ Συνέλευσις καλεῖ τὰς Ἐκκλησίας — μέλη νὰ ἄρουν πᾶσαν διάκρισιν καὶ νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν ζωῆς. Πράττουσα οὕτως ἡ Συνέλευσις γνωρίζει μετὰ λύπης, ὅτι εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον ὡρισμέναι Ἐκκλησίαι διατελοῦν ὑπὸ ἱστορικάς, πολιτικάς, κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας, αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν ἀδύνατον τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου. Ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ, ἡ οἰκουμενικὴ ἀδελφωσύνη εἶναι τοιαύτη ὥστε δύναται νὰ παράσχῃ εἰς τὰς Ἐκκλησίας ταύτας ἐνίσχυσιν καὶ βοήθειαν διὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὰς δυσκολίας ταύτας μετὰ τοῦ θάρρους τὸ ὁποῖον δίδει ἡ πίστις καὶ μετὰ τοῦ πόθου νὰ γίνουν πιστοὶ μάρτυρες τοῦ Κυρίου.

Ἐξ ἀρχῆς ἡ φύσις τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως τῆς ἐπέβαλε μίαν μορφὴν ἀδελφωσύνης, ἥτις δὲν γνωρίζει διάκρισιν. Ἡ Συνέλευσις τοῦ Π. Σ. Ε. χαίρει ἐπὶ τούτῳ καὶ τονίζει ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ χαραχθεῖσα γραμμὴ ἐνεργείας.

Β΄.— Ἡ Β΄. Συνέλευσις τοῦ Π. Σ. Ε. ἀναγνωρίζει ὅτι ἓν τῶν κυριωτέρων προβλημάτων κοινωνικῆς δικαιοσύνης. εἰς περιπτώσεις φυλετικῶν καὶ ἐθνικῶν διενέξεων, υτγχάνει ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῶν πολιτικῶν καθηκόντων ἑκάστου καί, διὰ τοῦ δικαιώματος ψήφου, ἡ ἐξασφάλισις τῆς συμμετοχῆς τόσον εἰς τὴν κεντρικήν, ὅσον καὶ εἰς τὴν τοπικὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας. Ἡ Συνέλευσις συνιστᾷ εἰς πάντας τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἀναζητήσουν, τῇ βοηθείᾳ τού Θεοῦ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τούτου.

Γ΄.— Τὸ ζήτημα τῆς Χριστιανικῆς στάσεως ἔναντι τῶν Ἑβραίων καὶ τοῦ Ἀντισημιτισμοῦ, θέτει ὡρισμένα προβλήματα φυλετικῶν καὶ ἐθνικῶν διενέξεων, ἀλλὰ τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν νὰ τὰ ἐξετάσῃ. Οὐχ' ἧττον τονίζει, ὅτι ὁ ἀντισημιτισμὸς εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ συνιστᾷ εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπήν, ὅπως ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς Χριστιανικῆς στάσεως ἔναντι τῶν Ἰουδαίων, ἀναλάβῃ μίαν σοβαρὰν μελέτην ἐπὶ τοῦ ἀντισημιτισμοῦ.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΩΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΚΙΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ(*)

ΕΤΟΣ 1838 (συνέχεια)

501) ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΙΩΑΚΕΙΜ (ἀπὸ Ρεθύμνης), παυθέντος Ἰωακείμ.
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἐν τῇ σελίδι 321 εὕρηται προσκεκολλημένη ἡ ἀναφορὰ τῶν Χριστιανῶν Ἰωαννίνων ἐναντίον τοῦ Ἀρχιερέως των Ἰωακεὶμ τοῦ Β΄. (ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως).
21 Αὐγούστου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 321).

502) ΑΓΚΥΡΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ (Πρωτοσύγκ. Ἡρακλείας), παραιτηθέντος Κυρίλου.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 322), αὐτόγραφος παραίτησις Κυρίλλου.

503) ΚΙΤΡΟΥΣ ΣΑΜΟΥΗΛ (Ἱερομ.), παυθέντος Κυρίλλου.
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο, ἀδείᾳ καὶ ἐντολῇ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Γρηγορίου, ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Στρωμνίτζης.
25 Ὀκτωβρίου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., 326).

504) ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ (Ἱερομ.), Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος Μ. Σκοπείων Γαβριήλ.
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο, ἀδείᾳ καὶ ἐντολῇ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Γρηγορίου, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Θεοτόκου, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σκοπείων.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 326).

505) ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ἀπὸ Σηλυβρίας), θανόντος Γρηγορίου.
10 Νοεμβρίου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 327).

506) ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ (ἀπὸ Ἐπισκ. Σωτηριουπόλεως) Ματθαίου διὰ κανονικῶν ψήφων καὶ συνοδικῆς ἐκλογῆς μετατεθέντος κα ἰπροβιβασθέντος εἰς τὴν Μ. Δημητριάδος.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 328).

---

*) Συνέχεια ἐκ τῆς 92ας σελίδος τοῦ ἔτους ΛΒ΄. (1957)

ΕΤΟΣ 1839

507) ΛΑΜΨΑΚΟΥ ΓΕΔΕΩΝ ('Ιερομ.) Τιτουλάριος 'Επίσκοπος Μ. Κυζίκου 'Ανθίμου.
'Απρίλιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 329).

508) ΛΗΜΝΟΥ ΔΑΝΙΗΛ (ἀπὸ Τιτουλαρίου Θεοδωρουπόλεως) «'Ιερωνύμου ἐκπεσόντος ἀπ' αὐτῆς...»
'Απρίλιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 330).

509) ΘΕΟΔΩΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ('Ιερομ.), Τιτουλάριος 'Επίσκοπος Μ. 'Αμασείας Καλλινίκου.
Μάϊος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 331).

510) ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ (Πρωτοσύγκελλος Μ. Πελαγωνείας) Τιτουλάριος 'Επίσκοπος Μ. Πελαγωνείας Νικοδήμου.
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 318).

511) ΧΙΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ — ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ — ('Αρχιδιάκ. Μ. Χίου), θανόντος Κοσμᾶ.
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 333).

512) ΣΩΤΗΡΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΔΟΣΙΘΕΟΥ ('Αρχιμ.) Τιτουλάριος 'Επίσκοπος, αἰτήσει τοῦ Αὐθέντου πάσης Οὐγγροβλαχίας 'Ιωάννου, 'Αλεξάνδρου, Δημητρίου Γκίκα). Βοηθὸς 'Επίσκοπος τοῦ Ρυμνικίου Νεοφύτου.
Σημ. 'Αρχειοφ. : 'Η ἐκλογὴ διὰ Πατριαρχικῆς ἐκδόσεως πρὸς τὸν 'Επίσκοπον Ρυμνίκου Νεόφυτον ἐγένετο ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Οὐγγροβλαχίας.
Μάϊος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. 332).

513) ΙΕΡΑΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΘΕΟΥ ('Ιερομ.), Τιτουλάριος 'Επίσκοπος.
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 334).

514) ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ('Ιερομ.) Τιτουλάριος 'Επίσκοπος.
'Ιούλιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 335).

515) ΚΡΗΤΗΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ — ΦΩΤΙΑΔΗΣ — (ἀπὸ Μυτιλήνης), θανάντος Μελετίου.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 336).

516) ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (ἀπὸ πρ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου), προβιβασθέντος Πορφυρίου εἰς τὴν Μ. Κρήτης.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 337).

517) ΡΟΔΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ (Ἱερομ.) «Καλλινίκου ἐκπτώτου ἀπ' αὐτῆς γενομένου».
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 338).

518) ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ — ΧΟΥΓΙΑΣ — (ἀπὸ Μεσημβρίας), «Πορφυρίου διὰ τὰς σωματικὰς αὐτοῦ ἀσθενείας παραίτησιν οἰκειοθελῆ καὶ ἀβίαστον ποιησαμένου».
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 440),
(Αὐτόθι σελ. 339 ἡ αὐτόγραφος παραίτησις
Κρήτης Πορφυρίου, Σεπτεμβρ. θ΄.).

519) ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΥΣ — (Πρωτοσύγκελλος Μ. Κυζίκου), θανόντος Ἰωαννικίου.
Ὀκτώβριος (Κ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 343).

ΕΤΟΣ 1840

520) ΡΑΣΚΟΠΡΕΣΡΕΝΗΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ (ἀπὸ Ἐπίσκοπος Ἐλαίας), «Γερμανοῦ παραίτησιν οἰκειοθελῆ καὶ ἀβίαστον ποιησαμένου...».
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 347).
(Αὐτόθι αὐτόγραφος παραίτησις Γερμανοῦ).

521) ΔΡΥΣΤΡΑΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ (Μ. Ἀρχιδιάκονος), θανόντος Γρηγορίου.
Ἰανολάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 348).

522) ΙΚΟΝΙΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ (ἀπὸ Βοδενῶν), παραιτηθέντος Σαμουήλ.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 349).
(Αὐτόθι αὐτόγραφος παραίτησις Σαμουὴλ «διὰ τὰς συμβάσας μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς δυσαρεσκείας.»
8 Ἰανουαρίου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ΄., σελ. 349).

523) ΒΟΔΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (Ἱερομ.), προβιβασθέντος Ἰωακεὶμ εἰς Μ. Ἰκονίου.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 350).

524) ΘΕΟΔΩΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (Ἱερομ.), Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος τοῦ Μ. Χαλκηδόνος Ἱεροθέου.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 351).

525) ΒΕΛΛΑΣ — ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ ΙΕΡΟΘΕΟΥ (ἀπὸ πρ. Σμύρνης), παυθέντος Ἰωσήφ.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 352).

526) ΑΡΚΑΔΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Ἀρχιμ.) Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος τοῦ Μ. Ἐφέσου Ἀνθίμου.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 353).

527) ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΣΤ'. ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ (αὐτόγραφος καὶ ἐνυπόγραφος).
20 Φεβρουαρίου 1840 (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 358).
20 Φεβρουαρίου 1840 (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 354).

528) ΑΝΘΙΜΟΥ Δ'. — ΒΑΜΒΑΚΗΣ — ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΚΛΟΓΗ (ἀπὸ Νικομηδείας).
21 Φεβρουαρίου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 355).

529) ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ — ΚΩΤΑΚΗΣ — (ἀπὸ πρ. Ἀμασείας), ἀνελθόντος Ἀνθίμου εἰς τὸν Οἰκουμ. Θρόνον.
Φεβρουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 356).

530) ΣΕΒΑΣΤΕΙΑΣ ΠΑΪΣΙΟΥ (Ἱερομ.) Ἀρχιερατικῶς Προϊσταμένου Μ. Ρεύματος. Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος.
Μάρτιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 357).
Αὐτόθι ἀναφορὰ ἐνυπόγραφος πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν κατοίκων Μ. Ρεύματος ζητούντων Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενον.
30 Μαρτίου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 356).

531) ΤΟΡΝΟΒΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ (Μ. Πρωτοσύγκ.) Παναρέτου ἐκπτώτου γενομένου.
28 Ἀπριλίου ηΚῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 358).

532) ΔΕΒΡΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (Ἱερομ.) (Πορτάρης τῆς Μ. Ἐκκλησίας), θανόντος Ἰωακείμ.
Μάϊος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 359).

533) ΤΖΕΡΒΕΝΟΥ ΕΠΙΣΚ. ΚΥΡΙΛΛΟΥ (Πατριαρχικὸς Ἐφημέριος), αἰτήσει Τορνόβου Νεοφύτου, θανόντος Νεοφύτου.
Μάϊος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 453).

534) ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ (ἀπὸ Μυρέων), Παϊσίου ἐκπτώτου γενομένου.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 364).
Αὐτόθι ἐνυπόγραφος παραίτησις Παϊσίου.

535) ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ (ἀπὸ Πελαγωνείας). «Ἐκπεσόντος Γρηγορίου δι' αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτάγματος ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας».
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 365).
Αὐτόθι αὐτόγραφος παραίτησις Γρηγορίου, 24 Ἰουνίου 1840).

536) ΠΕΛΑΓΩΝΕΙΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ — ΛΑΧΟΒΑΡΗΣ — (ἀπὸ Πρεσλάβας), προαχθέντος Γερασίμου εἰς τὴν Μ. Ἀδριανουπόλεως.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 366).

537) ΠΡΕΣΛΑΒΑΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ (Ἱερομ.), προαχθέντος Γερασίμου.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 367).

358) ΒΙΔΥΝΗΣ ΚΥΡΙΛΛΟΥ (ἀπὸ Κώου), θανόντος Ἀνθίμου.
Ἰούλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 368).

539) ΚΩΟΥ ΣΥΝΕΣΙΟΥ (ἀπὸ Εὐχαΐτων), «προαχθέντος Κυρίλλου εἰς τὴν Μ. Βιδύνης).
Ἰούλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 369).

540) ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ ΝΕΟΦΥΤΟΥ (ἀπὸ Ρυμνίκου) «... ἐπειδὴ ἡ ἁγ. Μ. Οὐγγροβλαχίας διέμεινεν ἐφ' ἱκανοῦ χηρεύουσα......».
Σημ. Ἀρχειοφ.: Ἡ ἐκλογή, ἀδείᾳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἐγένετο ἐν τῷ Μ. Μητροπολιτικῷ Ἱ. Ναῷ Βουκουρεστίου.

541) ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΙΩΑΚΕΙΜ (πρ. Ἰωαννίνων) «ἀποκατάστασις ἐκπτώτου γενομένου Ἰωαννικίου».
7 Αὐγούστου 1840 (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΙΔ'., σελ. 372).

542) ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ('Ιερομ.), Τιτουλάριος 'Επίσκοπος τοῦ Μ. Δημητριάδος Ματθαίου.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 374).

543) ΤΥΡΟΛΟΗΣ ΚΑΙ ΣΕΡΕΝΤΙΝΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ('Ιερομ.), «'Ανέκαθεν οὖσα 'Επισκοπὴ ὑπὸ τὴν ἁγιωτάτην Μ. 'Ηρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ, ἐσχάτως δὲ ἀποκατέστη μὲν καὶ αὐτὴ μητρόπολις, ἅμα δὲ δυσκολίαι εἰς τὴν ἀπόδοσιν δικαιωμάτων τοῦ ἀρχιερέως, κοινῇ γνώμῃ ἁπάντων τῶν συναδελφῶν ἐκρίθη καὶ ἀπεφάνθη αὕτη ἵνα ἧτε κωμόπολις Τυρολόη καὶ Σερεντίου καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτῆς χωρία συνενενωθῶσιν εἰς τὴν ἁγιωτάτην μητρ. 'Ηρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ».
Τόμος Πατριαρχικὸς Συνοδικὸς (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 375, 9 Δεκεμβρίου ΙΔ'., 376. 'Υπόμ.).

ΕΤΟΣ 1841

544) ΣΜΥΡΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ — Χ'' ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ — (ἀπὸ Καστορίας) «Χρυσάνθου ἐκπτώτου γενομένου».
'Ιανουάριος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 377).

545) ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ('Ιερομ.), προαχθέντος 'Αθανασίου εἰς τὴν Μ. Σμύρνης.
'Ιανουάριος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ', σελ. 378).

546) ΣΑΜΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ — ΚΟΥΤΣΟΜΑΝΩΛΗΣ — ('Αρχιεπισκοπή), ('Ιερομ.). «Θεοδοσίου ἐκπτώτου γενομένου».
Φεβρουάριος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΙΔ'., σελ. 379).

547) ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ('Αρχιμ.) 'Αρχιερατ. Προϊστάμενος 'Αγίου Δημητρίου «Κουρτουλούς». Τιτουλάριος 'Επίσκοπος.
Φεβρουάριος (Κῶδ. Π. ,Αρχ. ΙΔ'. σελ. 380).

548) ΑΝΘΙΜΟΥ Δ'. ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ.
(Αὐτόγραφος 6 Μαΐου. (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'. α').

549) ΑΝΘΙΜΟΥ Ε'.) (τοῦ ἀπὸ Κυζίκου). 'Υπόμνημα ἐκλογῆς.
Μάϊος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'. 1—2).

550) ΚΥΖΙΚΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ — ΠΑΓΚΑΛΟΣ — (ἀπὸ Θεσσαλονίκης). «Ἀνθίμου διὰ κοινῆς ὁμοφώνου ἐκλογῆς καὶ κανονικῶν ψήφων μετατεθέντος ἀξιοπρεπῶς καὶ προβιβασθέντος εἰς τὸν ἁγιώτατον Πατριαρχικόν, Ἀποστολικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν Θρόνον....».
Μάϊος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 3).

551) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ (ἀπὸ πρ. Λήμνου). «Μελετίου μετατεθέντος καὶ προβιβασθέντος εἰς τὸν Θρόνον τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Κυζίκου.....».
Μάϊος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 5).

552) ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (ἀπὸ Γάνου — Χώρας), παραιτηθέντος Ματθαίου.
Μάϊος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 6)
Αὐτόθι παραίτησις αὐτόγραφος Ματθαίου.

553) ΑΡΤΗΣ ΑΒΕΡΚΙΟΥ (ἀπὸ Διδυμοτείχου), θανόντος Νεοφύτου.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 21).

554) ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ (ἀπὸ Προικοννήσου), προβιβασθέντος Ἀβερκίου εἰς τὴν Μ. Ἄρτης.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 22).

555) ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΟΥ ΓΕΔΕΩΝ (ἀπὸ Λαμψάκου), προβιβασθέντος Βησσαρίωνος εἰς τὴν Μ. Προικοννήσου.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 23).

556) ΒΟΣΝΗΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ (πρ. Σαμακοβίου, καθῃρημένος ἠθωώθη), παραιτηθέντος Ἀμβροσίου.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 24).
(Παραίτησις αὐτόθι σελ. 25).

557) ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΝΘΙΜΟΥ — ΛΥΚΑΡΗΣ — (ἀπὸ Κρήνης), θανόντος Ἰωαννικίου. Ἡ ἐκλογὴ «ἐγένετο ἀξιώσει τοῦ κυριάρχου τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης σεβαστοῦ Γέροντος ἁγίου Ἐφέσου κυρίου Ἀνθίμου».
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 25).

558) ΚΡΗΝΗΣ — ΑΝΕΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ (ἀπὸ Ἀρκαδιουπόλεως), «Ἀνθίμου μετατεθέντος διὰ κανονικῶν ψήφων εἰς τὴν ἁγιωτάτην ἐπισκοπὴν Ἡλιουπόλεως».
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 26).

559) ΙΕΡΑΣ — ΣΗΤΕΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ (Ἱερομ.), αἰτήσει τοῦ Κρήτης Καλλινίκου, θανόντος Γερασίμου.
'Οκτώβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 27).

560) ΕΛΑΙΑΣ ΙΕΡΟΘΕΟΥ (Ἱερομ.), Τιτουλάριος τοῦ Μ. Ἄρτης Ἀβερκίου.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 29).

561) ΔΡΥΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ (ἀπὸ πρ. Τυρολόης), ἀπομακρυνθέντος Νεοφύτου.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 30).

562) ΕΡΥΘΡΩΝ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ (ἀπὸ Πρωτοσύγκ. Μ. Ἐφέσου), Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος τοῦ Μ. Ἐφέσου Ἀνθίμου.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 31).

563) ΣΕΛΕΥΚΕΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Ἀρχιμ.), Ἀρχιερατ. Προϊστάμενος Κοινότητος Χάσκιοϊ. Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 32).

ΕΤΟΣ 1842

564) ΣΩΖΟΥΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ (ἀπὸ πρ. Ἐρσεκίου), παυθέντος Νεοφύτου.
Φεβρουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 33).

Σημ. Ἀρχειοφ.: Ὁ ἐν λόγῳ Σωζουαγαθουπόλεως Προκόπιος ἀρχιεράτευσεν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει ταύτῃ καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1834—1836.

565) ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ (ἀπὸ πρ. Ῥόδου), παραιτηθέντος Καλλινίκου.
(Παραιτησις αὐτόγραφος 12 Φεβρουαρίου.
Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 34.
Ἐκλογὴ 1 Μαρτίου Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 35).

566) ΤΡΙΚΗΣ ΙΩΣΗΦ (Πατριαρχικὸς Ἐφημέριος), θανόντος Κυρίλλου.
Μάϊος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 36).

567) ΜΥΡΕΩΝ ΚΥΡΙΛΛΟΥ (Ἱερομ.) Ἀρχιερ. Προϊστάμενος τῆς ἐν Βλὰχ - Σαράϊ Ἱ. Ἐκκλησίας τῆς Θεοτόκου.
Μάϊος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 37).

568) ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ (τοῦ ἀπὸ Δέρκων) ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΚΛΟΓΗΣ, θανόντος Ἀνθίμου Ε'.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 39—40).

569) ΔΕΡΚΩΝ ΝΕΟΦΥΤΟΥ — ΒΕΓΛΕΡΗΣ — (ἀπὸ Δράμας), Γερμανοῦ ἀνελθόντος εἰς τὸν Οἰκουμ. Θρόνον.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 41).

570) ΔΡΑΜΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Μ. Ἀρχιδιάκονος), Νεοφύτου προβιβασθέντος εἰς τὴν Μ. Δέρκων.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 42).

571) ΣΑΜΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ — Ο ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΟΣ — (Ἱερομ.), παυθέντος Παρθενίου.
Ἰούλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 43).

572) ΒΕΛΙΣΣΟΥ ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ (Ἀρχιεπισκοπή), (Ἱερομ.) Ἰγνατίου παραιτηθέντος.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 44).
Αὐτόθι αὐτόγραφος παραίτησις Ἰγνατίου.

573) ΜΗΘΥΜΝΗΣ ΙΑΚΩΒΟΥ (Ἱερομ.).
Σεπτεμβ. (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 49).

574) ΝΥΣΣΗΣ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ (Ἱερομ.), θανόντος Γρηγορίου.
Ὀκτώβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 50).

575) ΤΖΕΡΒΕΝΟΥ ΣΥΝΕΣΙΟΥ (ἀπὸ Μελιτουπόλεως), αἰτήσει Τορνόβου, θανόντος Κυρίλλου.
Ὀκτώβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 51).

576) ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ — ΚΟΝΤΟΜΙΧΑΛΟΣ — (Ἱερομ.), θανόντος Παρθενίου.

Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῆς Θεοτόκου (13 Δεκεμ. 1842), τῆς Πηλαιωτίσσης, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ. Τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς ὑπογράφουν οἱ Μητροπολῖται Κερκύρας Χρύσανθος, Ζακύνθου Νικόλαος καὶ Λευκάδος Εὐγένιος.

Δεκέμ. (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 52).

ΕΤΟΣ 1843

577) ΠΡΕΣΠΩΝ ΙΩΣΗΦ (πρ. Δημητριάδος), θανόντος Καλλινίκου.
'Ιούλιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 55).

578) ΚΩΟΥ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ('Ιερομ.) θανόντος Κυρίλλου.
'Ιούλιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 56).

579) ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ. (Μ. Πρωτοσυγκέλλου), παραιτηθέντος Μελετίου.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 157).
Αὐτόθι σελ. 56 προσκεκόλληται ἡ αὐτόγραφος παραίτησις τοῦ Μυτιλήνης Μελετίου).

Σημ. 'Αρχειοφ. : 'Εκ τοῦ Κώδικος τοῦ Πατριαρχ. 'Αρχειοφυλακίου, ΚΒ'. ἐλλείπουσιν 8 σελίδες! (ἀπὸ σελ. 57—64). Ἴσως ὑπῆρχον γεγραμμένα κατὰ σειρὰν ὑπομνήματα ἐπισκοπικῶν ἐκλογῶν, ἅτινα ἀφῃρέθησαν.

580) ΚΡΗΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ (ἀπὸ πρ. Σμύρνης), παραιτηθέντος Κυρίλλου.
Πατριαρχικὸν Γράμμα. Δεκέμβριος. (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 65).

ΕΤΟΣ 1844

581) ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ (ἀπὸ 'Αριστείας), θανόντος 'Ανθίμου.
Μάρτιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 66).

582) ΣΚΟΠΕΙΩΝ ΙΩΑΚΕΙΜ (Πρωτοσύγκ. Μ. Κυζίκου), «ἐκπτώτου γενομένου Γαβριήλ».
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 67).

583) ΛΕΡΝΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ('Αρχιμ.), αἰτήσει τοῦ Μ. Ρόδου 'Ιακώβου, θανόντος 'Ιερεμίου.
'Ιούλιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 68).

584) ΧΑΛΕΠΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ('Ιερομ.), παραιτηθέντος Θεοκλήτου.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 69).
(Αὐτόγραφος παραίτησις Θεοκλήτου 1 'Απριλίου 1844).

ΕΤΟΣ 1845

585) ΝΥΣΣΗΣ ΔΑΝΙΗΛ (ἀπὸ Φιλαδελφείας), «ἐκπτώτου γενομένου Βενεδίκτου».
Μάρτιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 70).

586) ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ (Πρωτοσύγκ. Μ. Δέρκων) Δανιὴλ μετατεθέντος εἰς τὴν Μ. Νύσσης.
Μάρτιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 72).

587) ΓΕΡΜΑΝΟΥ τοῦ Δ'. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ.
18 Ἀπριλίου 1845. (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 73).
Αὐτόγραφος παραίτησις τοῦ Πατριάρχου καὶ τὸ Ὑψ. Μπουγιουρουλτὶ πρὸς ἐκλογὴν νέου Πατριάρχου τουρκιστὶ καὶ ἐν μεταφράσει προσκεκολλημένα ἐν τῇ σελίδι 74.
(Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'. σελ. 74).

588) ΜΕΛΕΤΙΟΥ Γ'. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ (ἀπὸ Κυζίκου) ΕΚΛΟΓΗ.
Ἀπρίλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 75—76).

589) ΚΥΖΙΚΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ—ΚΟΚΚΩΔΗΣ— (ἀπὸ Ἰωαννίνων καὶ Βελλᾶς) «ἀνελθόντος Μελετίου εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον».
Ἀπρίλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 77).

590) ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΚΑΙ ΒΕΛΛΑΣ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΥ (Ἀρχιδ. Μ. Ἰωαννίνων) « Ἰωακεὶμ μετατεθέντος καὶ προβιβασθέντος εἰς τὴν Μ. Κυζίκου».
Ἀπρίλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 78).

591) ΑΠΑΜΕΙΑΣ ΜΑΡΔΑΡΙΟΥ (Ἀρχιμ.) Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος τοῦ Μ. Μολδαβίας Μελετίου.
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο διὰ Πατριαρχικῆς ἐκδόσεως ἐν Μολδαβίᾳ.
14 Μαΐου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 82).

592) ΔΙΟΚΛΕΙΑΣ ΕΙΡΗΝΑΡΧΟΥ (Ἀρχιμ.) Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος τοῦ Μ. Μολδαβίας Μελετίου.
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο διὰ Πατριαρχικῆς ἐκδόσεως ἐν Μολδαβίᾳ.
23 Μαΐου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 82).

593) ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ (Πρωτοσυγκ. Μολδαβίας) Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος, τοῦ Μ. Μολδαβίας Μελετίου.
28 Μαΐου (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 82).
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο διὰ Πατριαρχικῆς ἐκδόσεως ἐν Μολδαβίᾳ.

594) ΝΥΣΣΗΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ (ἀπὸ Ἀγκύρας), παραίτησις Δανιήλ.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 83).

595) ΑΓΚΥΡΑΣ ΙΕΡΟΘΕΟΥ (Πατριαρχικὸς Ἐφημέριος), μετατεθέντος Νικηφόρου εἰς τὴν Μ. Νύσσης.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 84).

596) ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΥ (Ἡγούμενος Μοναστηρίου ἐπαρχίας Ἰωαννίνων, Βελλᾶς, Προφήτου Ἠλιοὺ τῆς Ζίτζης), θανόντος Ἀνθίμου.
Ἰούλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 85).

597) ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ ΑΒΡΑΜΙΟΥ (Ἀρχιμ.) Τιτουλάριος.
Ἰούλιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 87).

598) ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ ΜΕΘΟΔΙΟΥ (Ἱερομ.) Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος.
Αὔγουστος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 88).

599) ΛΟΦΤΖΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (Ἱερομ.), θανόντος Διονυσίου.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 89).

600) ΛΑΜΨΑΚΟΥ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ (Ἀρχιμ.) Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος Κυζίκου Ἰωακείμ.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 90).

601) ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (ἀπὸ Κεστεντηλίου) ΕΚΛΟΓΗ, θανόντος Ἱεροθέου.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 91).

602) ΚΕΣΤΕΝΤΗΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ (Ἱερομ.) Ἀρτεμίου ἀνελθόντος εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον Ἀλεξανδρείας.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 92).

603) ΕΛΑΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ (Ἱερομ.) Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος τοῦ Μ. Ἐφέσου Ἀνθίμου.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'. σελ. 93).

604) ΜΕΛΙΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ (Ἀρχιμ.) Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος Ἁγ. Κυριακῆς Κοντοσκαλίου. Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 94).

605) ΚΡΑΤΟΒΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ (Ἱερομ.) Τιτουλάριος ἐν Σεραγίῳ (Βοσνίας).
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο, διὰ Πατριαρχικῆς ἐκδόσεως, ἐν τῇ κατὰ Σεράγιον (Βοσνίας), Ἱ. Ἐκκλησίᾳ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 95).

606) ΑΝΘΙΜΟΥ ΤΟΥ ΣΤ'. — ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ. — (Τοῦ ἀπὸ Ἐφέσου), ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΚΛΟΓΗ, θανόντος Μελετίου τοῦ Γ'.
Δεκέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 97—98).

607) ΕΦΕΣΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ — ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ — (ἀπὸ Μαρωνείας). Ἀνθίμου ἀνελθόντος εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον.
Δεκέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 99).

608) ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΚΥΡΙΛΛΟΥ — Ο ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΣ — (Πρωτοσυγκέλ. τῆς Μ. Ἐφέσου), Ἀνθίμου μετατεθέντος καὶ προβιβασθέντος εἰς τὴν Μ. Ἐφέσου.
Δεκέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 100).

609) ΓΑΝΟΥ ΚΑΙ ΧΩΡΑΣ ΚΥΡΙΛΛΟΥ (ἀπὸ Κορυτζᾶς) «παραιτ. Ματθαίου τοῦ καὶ ἀρχιερατεύοντος προεδρικῶς».
Δεκέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 101).
Αὐτόθι αὐτόγραφος παραιτ. Ματθαίου.

610) ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΝΕΟΦΥΤΟΥ (ἀπὸ πρ. Δρυϊνουπόλεως) Κυρίλλου μετατεθέντος εἰς τὴν Μ. Γάνου καὶ Χώρας.
Δεκέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 103).

ΕΤΟΣ 1846

611) ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΙΛΑΡΙΩΝΟΣ — ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ — (Ἱερομ.), θανόντος Καλλινίκου.
Σημ. Ἀρχειοφ. : Ἐκκλησιαστικῇ ἀδείᾳ ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ Κρήτης.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 104).

612) ΑΡΚΑΔΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ (Δευτερεύων τῆς Μ. 'Εκκλησίας), Τιτουλάριος 'Επίσκοπος τοῦ Μ. 'Εφέσου 'Ανθίμου.
'Ιανουάριος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'. σελ. 105).

613) ΕΥΜΕΝΕΙΑΣ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ('Ιερομ.), Τιτουλάριος Μ. Δρύστρας.
Φεβρ. (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 106).

614) ΔΑΦΝΟΥΣΙΑΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ('Ιερομον.). 'Αρχιερατικῶς Προϊστάμενος 'Αγ. Παρασκευῆς Χάσκιοϊ. Τιτουλάριος 'Επίσκοπος.
Φεβρ. (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 107).

615) ΙΟΝΟΠΟΛΕΩΣ .... Τιτουλάριος Μ. Θεσσαλονίκης.
Φεβρ. (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΔ'., σελ. 276).

Σημ. 'Αρχειοφ. : 'Εν τῷ φ. 109 τοῦ Κώδ. Πατρ. 'Αρχειοφ. ΚΒ'., προσκεκόλλητο τὸ 'Υπόμνημα ἐκλογῆς τοῦ 'Ιονοπόλεως, ὅπερ κατὰ τὴν σημείωσιν ὑπ' ἡμερ. 15 'Ιουνίου 1899, τοῦ 'Αρχειοφύλακος ἀειμν. 'Αρχιμ. 'Ιωακεὶμ Φοροπούλου, ἐλλείπει.

616) ΠΡΟΥΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ — ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ — (ἀπὸ Στρωμνίτζης), θανόντος Χρυσάνθου.
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 109).

617) ΣΤΡΩΜΝΙΤΣΗΣ ΑΝΘΙΜΟΥ (ἀπὸ 'Ελαίας), προβιβασθέντος Κωνσταντίου εἰς τὴν Μ. Προύσης.
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 110).

618) ΤΟΡΝΟΒΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (ἀπὸ Σερρῶν) «ἐκπτώτου γενομένου καὶ ἀπομακρυνθέντος Νεοφύτου».
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 111).

619) ΣΕΡΡΩΝ ΙΑΚΩΒΟΥ (ἀπὸ Κασσανδρείας), προβιβασθέντος 'Αθανασίου εἰς τὴν Μ. Τορνόβου.
'Ιούνιος (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 112).

620) ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΙΣΣΑΜΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ('Ιερομ.), θανόντος 'Αρτεμίου.

Σημ. 'Αρχειοφ. : 'Η ἐκλογὴ ἐγένετο, ἀδείᾳ 'Εκκλησιαστικῇ καὶ συγκαταθέσει τοῦ Μ Κρήτης Χρυσάνθου, ἐν Κρήτῃ.

'Ιουνίου κβ'. (Κῶδ. Π. 'Αρχ. ΚΒ'., σελ. 112).

621) ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ ΙΕΡΕΜΙΟΥ (ἀπὸ Σαμακόβου) «Ἰακώβου μετατεθέντος καὶ προβιβασθέντος εἰς τὴν Μ. Σερρῶν».
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 113).

622) ΣΑΜΑΚΟΒΙΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ἀπὸ Γάνου καὶ Χώρας), «Ἱερεμίου μετατεθέντος καὶ προβιβασθέντος εἰς τὴν Μ. Κασσανδρείας».
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 114).

623) ΙΚΟΝΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (ἀπὸ Δημητριάδος), παραιτηθέντος Ἰωακείμ.
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 115).
Αὐτόθι: Αὐτόγραφος παραιτηθέντος Ἰωακείμ.

624) ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ (Ἱερομ.). «Μελετίου μετατεθέντος καὶ προβιβασθέντος εἰς τὴν Μ. Ἰκονίου».
Ἰούνιος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 116).

625) ΜΕΣΗΜΒΡΙΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ (ἀπὸ Ἐρυθρῶν), θανόντος Γρηγορίου.
Σεπτέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 122).

626) ΒΙΘΥΝΗΣ ΙΩΣΗΦ (ἀπὸ Βάρνης), «Κυρίλλου ἐκπτώτου γενομένου».
Ὀκτώβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 123).

627) ΒΑΡΝΗΣ ΑΒΕΡΚΙΟΥ — ΜΠΑΛΚΑΣ — (ἀπὸ Ἄρτης), Ἰωσὴφ μετατεθέντος εἰς τὴν Μ. Βιθύνης.
Ὀκτώβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄. σελ. 124).

628) ΑΡΤΗΣ ΙΕΡΟΘΕΟΥ (ἀπὸ Ἐλαίας), Ἀβερκίου μετατεθέντος εἰς τὴν Μ. Βάρνης.
Ὀκτώβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 125).

629) ΑΜΙΔΗΣ ΜΑΚΑΡΙΟΥ (Ἱερομ.), ἀξιώσει τοῦ Ἀντιοχείας Μεθοδίου.
Ὀκτώβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ΄., σελ. 126).

Σημ. Ἀρχειοφ. : Ὁμολογία πίστεως τοῦ Ἀμίδης Μακαρίου ἀραβιστὶ καὶ καὶ ἐν μεταφράσει Ἑλληνιστὶ προσκεκολλημένη, αὐτόθι σελ. 127.

630) ΚΙΤΡΟΥΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ (Ἱερομ.), αἰτήσει τοῦ Θεσσαλονίκης Ἱερωνύμου, παραιτηθέντος Μελετίου.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 128, αὐτόθι παραίτησις Μελετίου).

631) ΒΙΔΥΝΗΣ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ (πρ. Νύσσης), παραιτηθέντος Ἰωσήφ.
Νοέμβριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 130, Αὐτόθι: Αὐτόγραφος παραίτησις).

ΕΤΟΣ 1847

632) ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (Μ. Πρωτοσύγκελλος) «Βησσαρίωνος τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς μεταστάντος».
Ἰανουαρ. (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 139).

633) ΠΡΕΣΠΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ (ἀπὸ Κεστεντηλίου) Ἰωσὴφ ἐκπτώτου γενομένου.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 140).

634) ΚΕΣΤΕΝΤΗΛΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΟΥ (ἀπὸ πρ. Ἀλεξανδρείας), θανόντος Ἱεροθέου.
Ἰανουάριος (Κῶδ. Π. Ἀρχ. ΚΒ'., σελ. 141, Ἰδιόγραφος παραίτησις τοῦ Ἀλεξανδρείας Ἀρτεμίου προσκεκολλημένη ἐν τῇ σελ. 142).

635) ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΙΕΡΟΘΕΟΥ (ἀπὸ Λιβύης), «παραιτηθέντος Ἀρτεμίου καὶ ἀποκατασταθέντος εἰς τὴν προεδρείαν Κεστεντηλίου».
20 Ἀπριλίου (Κῶδ. Π. Ἀρχειοφ. ΚΒ'., σελ. 143).
Αὐτόθι προσκεκολλημένον Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Ἀλεξανδρείδρείας Ἱεροθέου. Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο «ἀδείᾳ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Θειοτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Ἀνθίμου, γνώμῃ καὶ συγκαταθέσει καὶ τῶν ἄλλων δύο Μακαριωτάτων καὶ Ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν τοῦ τε Ἀντιοχείας κυρίου Μεθοδίου καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων κυρίου Κυρίλλου ἐν τῷ ἐν Καΐρῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ ἐν Ἁγίοις ἡμῶν Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ».

(Συνεχίζεται)

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΩΡΙΓΕΝΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἡ πόλις τῆς Ἀλεξανδρείας κατέχει ἐξαίρετον θέσιν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς πολλοὺς λόγους, κυρίως ὅμως εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ ὕπαρξιν τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου, τοῦ Μουσείου, τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ Ἱδρυμάτων καὶ τῶν ἄλλων κέντρων μορφώσεως καὶ διαπαιδαγωγήσεως τοῦ χαρακτῆρος.

Πάντες οἱ κλάδοι τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως εἶχον λάβει τὴν θέσιν των εἰς τὸ Μουσεῖον καὶ ἡ μελέτη πολλῶν ἐξ αὐτῶν κατέστη περίφημος καὶ ἀπέδωκε πολλοὺς καρποὺς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἰς τοὺς ὑπὸ ἐξέτασιν χρόνους, ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνθῇ καὶ νὰ ἀκμάζῃ. Βαθμιαίως ὅμως λαμβάνει τὴν κατιοῦσαν ἀφοῦ προσέφερεν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της καὶ μετεβίβαζεν ὑπὸ ἄλλας μορφὰς εἰς τὰς νέας περὶ ζωῆς καὶ θρησκείας ἀντιλήψεις τοὺς καρποὺς τῶν πολυετῶν προσπαθειῶν αὐτῆς.

Ὁ Γ' αἰών, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ de Faye, 1) ἀπέχει κατὰ πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἄγονος καὶ ἀσήμαντος. Δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν ἐν αὐτῷ τέσσαρα μεγάλα ρεύματα εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος : τὰς συγκρητιστικὰς τάσεις ἐν τῇ θρησκείᾳ, τὸν Νεοπλατωνισμὸν ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, τὸν Γνωστικισμὸν καὶ τὸν Ὀρθόδοξον ἢ Καθολικὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ὁ Ἰουδαϊσμὸς διὰ τῆς Διασπορᾶς θὰ πρέπῃ νὰ τεθῇ εἰς τὴν ἰδίαν πρὸς τὰ ἄλλα ἐν τῷ πολιτισμῷ ρεύματα μοῖραν.

Ἡ Ἐκπαίδευσις γενικῶς κατὰ τὴν κοσμοπολιτικὴν ταύτην περίοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀπέκτησε καθολικὸν καὶ παγκόσμιον χαρακτῆρα. Αἱ πύλαι τῆς μορφώσεως ἦσαν ἀνοικταὶ εἰς πάντας τοὺς ἔχοντας τὴν ἔφεσιν καὶ διάθεσιν πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς. Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ θρη-

---

1) Origen and his work, tr. by Fred. Rothwell, New York, 1929. p. 16—17.

σκεία δὲν ἐθεραπεύοντο μόνον ὑπὸ τῶν ὀλίγων ἀλλ' ἔτεινον νὰ περιλάβουν ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῶν τοὺς πολλούς. Πρὸς τοῦτο βεβαίως συνέβαλλε καὶ ἡ μεταστροφὴ τῆς φιλοσοφίας εἰς μίαν τέχνην τῆς ζωῆς ἢ εἰς μίαν ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων τῆς ἠθικῆς καὶ ἡ ἀλληλοανάμιξις τῶν μυστηρίων καὶ τῶν θεοτήτων, τὰς ὁποίας ἐλάτρευον οἱ λαοὶ τῆς ἀχανοῦς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Μὲ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ἐθνισμὸς μοιραίως ἔχανεν ἔδαφος καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῆς ἀγωνίας αὐτοῦ προσεπάθει νὰ βαστάζηται ἀπὸ παντὸς εἴδους στηρίγματα καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἀσταθῆ ἀκόμη. Ὁ καταρρέων ἐθνισμὸς συνεμάχησε μὲ τοὺς ἐκπροσώπους, ὅσοι παρέμενον, τῆς ἄλλοτε λαμπρᾶς καὶ νῦν παραπαιούσης Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας. Ἡ τελευταία εἰργάζετο, δι' ὅσων δυνάμεων εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της, διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν κρημνιζομένων εἰδώλων καὶ τῶν ἐρειπουμένων ναῶν. Ὁ ἐθνισμὸς δὲν ἐσήμαινε πλέον τὴν εἰδωλολατρικὴν μόνον θρησκείαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ φιλοσοφίαν.

Ἡ συμμαχία αὕτη ἔβλαψε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν. Διότι κάθε μέτρον καὶ κάθε ἀγὼν ἐναντίον τῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας ἐστρέφετο μοιραίως καὶ κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ φιλοσοφίας. Ὁ κόσμος τῶν εἰδώλων ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξησθένει. Κατὰ δὲ τὸν ΣΤ' αἰῶνα πολὺ ὀλίγη ζωὴ ἐξηκολούθει νὰ παραμένῃ ἐντὸς αὐτοῦ. Τὸ διάταγμα τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τῶν ἐθνικῶν σχολῶν θὰ πρέπῃ ὡς ἐκ τούτου νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ὡς ἡ χαριστικὴ βολὴ κατὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος ἐθνισμοῦ.

Τὸ τελευταῖον φιλοσοφικὸν σύστημα ὅπερ ἐγέννησεν ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία εἶναι ὁ Νεοπλατωνισμός, 2) ὅστις ὑπῆρξε καρπὸς τῆς ἐξαπλώσεως καὶ ἀλληλοεπιδράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος πρὸς τὰ φιλοσοφήματα καὶ τὴν θρησκείαν τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν. Τὸ σύστημα τοῦτο ἀπετελέσθη ἐκ στοιχείων τῆς διδασκαλίας τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Πυθαγόρου, τῶν Στωϊκῶν καὶ τῶν Ἀνατολικῶν, ἀργότερον δὲ ἐδανείσθη πολλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν. Ἐπέδρασεν ὅμως οὐκ ὀλίγον καὶ ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς θεολογικῆς σκέψεως.

Ἱδρυτὴς αὐτοῦ ὑπῆρξεν Ἀμμώνιος ὁ Σακκᾶς, ζήσας ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Γ' αἰῶνος. Τούτου διάδοχος ἐ-

---

2) Βασ. Ἀντωνιάδου, Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, τ. Α', σελ. 454—491. Χεῦμπερ, Ἡ Φιλοσοφία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, σελ. 50—81. Μάττερ, Ἱστορία τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς (Γαλλ.) τ. Α'. Σιμόν, Ἱστορία τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς (Γαλλ.) 2 τόμοι.

γένεται ὁ μαθητής του Πλωτῖνος (205—270). Ἐν τῷ Πλωτίνῳ τὸ νέον φιλοσοφικὸν σύστημα ἔλαβε τὴν τελείαν αὐτοῦ διαμόρφωσιν. Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ Πλωτινισμοῦ εἶναι ἡ ἑνότης ἐν τῷ Θεῷ, ἡ τριὰς ἐν τῇ θεότητι, ὁ Νοῦς ἢ Λόγος, τὰ πνεύματα, αἱ ψυχαί, τὸ κακὸν ὡς μὴ ὄν, ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ψυχῶν πρὸς τὴν ἀρχικὴν μονάδα, ἡ ἠθικότης, ὁ ἀσκητισμός, ἡ θεωρία, ἡ ἅπλωσις καὶ ἡ ἀλληγορικὴ μέθοδος. Ὁ Νεοπλατωνισμὸς διὰ τοῦ Πλωτίνου προβάλλει ὡς ἡ ὑστάτη προσπάθεια τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ὅπως φθάσῃ πρὸς τὸ Θεῖον καὶ δώσῃ μίαν πλήρη ἑρμηνείαν εἰς τὰ προβλήματα τοῦ Σύμπαντος. Περισσότερον ἀπὸ τὸν λόγον ὁ μυστικισμὸς καὶ ἡ εὐσέβεια θεωροῦνται τὰ μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Ὁ Πλωτῖνος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του εἰργάσθη εἰς τὴν Ἰταλίαν (ἀπὸ τοῦ 244 καὶ ἑξῆς). Ὁ Νεοπλατωνισμὸς δι' αὐτοῦ ἔπαυσε νὰ εἶναι κτῆμα μόνον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ διεδόθη καὶ εἰς ἄλλα σπουδαῖα κέντρα τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους. Ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ὁρίζοντος τοῦ τότε κόσμου, εἰσῆλθε δὲ διὰ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θεολογίαν.

Διάδοχος τοῦ Πλωτίνου ὑπῆρξεν ὁ Πορφύριος (233—304), ὅστις εἰς τὰς Ἐννεάδας αὐτοῦ παρέθεσε τὸ σύστημα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Πλωτίνου. Τούτων προέταξε καὶ μίαν βιογραφίαν τοῦ ἀνδρός. Ὁ Πορφύριος συνέγραψε καὶ ἄλλα ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ διεσώθησαν. Ὁ Εὐσέβιος διέσωσεν εἰς τὰ ἔργα του ἀποσπάσματα ἐκ τούτων. Ὁ Πορφύριος ἔγραψε τὸ «κατὰ Χριστιανῶν» εἰς 15 βιβλία, ὅπερ ὁμοῦ μετὰ τοῦ «Λόγου Ἀληθοῦς» τοῦ Κέλσου ἀπετέλουν τὴν αὐστηροτέραν κριτικὴν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἀπήντησαν πρὸς αὐτὸν ὁ Εὐσέβιος ὁ Καισαρείας, ὁ Ἀπολινάριος ὁ Λαοδικείας, ὁ Μεθόδιος ὁ Ὀλύμπου καὶ ὁ Μακάριος ὁ Μαγνησίας. Ὀλίγα τμήματα ἐκ τοῦ «κατὰ Χριστιανῶν» σώζονται.

Ὁ Πορφύριος δὲν διεμόρφωσεν ἴδιον σύστημα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξέθεσεν, ὑπεμνημάτισε καὶ κατέστησε προσιτὸν τὸ σύστημα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Πλωτίνου. Ἔτρεφεν ἐκτίμησιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ πολεμική του ἐστρέφετο κυρίως κατὰ τῶν Εὐαγγελιστῶν, τῶν Ἀποστόλων καὶ κατὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Σύγχρονός του ὑπῆρξεν ὁ Ἀμέλιος.

Παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Ἰάμβλιχος, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὸ 330 μ. Χ. Καίτοι ἐπὶ τῶν προκατόχων τοῦ Ἰαμβλίχου, Πορφυρίου καὶ Ἀμελίου, ὁ Νεοπλατωνισμὸς ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν καθαρότητα αὐτοῦ καὶ ὡρισμένας ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Πλωτίνου, δι' αὐτοῦ ὁ Νεοπλατωνισμὸς

κατέρχεται ἀπὸ τὰς σφαίρας τοῦ μεταφυσικοῦ καὶ τοῦ μυστικοῦ καὶ λαμβάνει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς μαγικῆς θρησκείας καὶ θεουργίας. Ἡ θρησκοληψία, ἡ Μαντική, ἡ Ἀστρολογία καὶ ἡ συμβολικὴ σημασία τῶν ἀριθμῶν τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς νέας ταύτης θρησκείας. Εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὴν διοίκησιν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν Χριστιανῶν εἰσέρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συστήματος τοῦ Ἰαμβλίχου. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ὁ ἐθνισμὸς ἤρχισε νὰ περικλείῃ ἐντὸς αὐτοῦ ὄχι μόνον τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ πάσας τὰς ἄλλας μορφὰς τοῦ ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ.

Τὸν ἐθνισμὸν τοῦτον τοῦ Ἰαμβλίχου ἠσπάσθη ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ἐπεζήτησε παντοιοτρόπως νὰ ἐπιβάλῃ αὐτὸν ὡς ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Ὁ Ἰουλιανὸς ἐνεσάρκωσε τοὺς πόθους καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ τότε ἐθνισμοῦ, ὁ πρόωρος ὅμως αὐτοῦ θάνατος διέψευσε τὸς πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἐθνισμοῦ ἀνατεθείσας ἐλπίδας.

Συνεχιστὴς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πνεύματος θεωρεῖται ὁ Πρόκλος (410—485) καὶ ὁ Ἱεροκλῆς, σύγχρονος αὐτοῦ. Ὁ πρῶτος ἐξέλεξεν ὡς τόπον δράσεως τὰς Ἀθήνας καὶ οὕτω τὸ ἐκεῖ πανεπιστήμιον συνέδεσε τὰς τύχας αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Πρόκλος εἰς τὴν «Στοιχείωσιν Θεολογικὴν» ἢ «τὰ Ἐπιχειρήματα 18 κατὰ τῶν Χριστιανῶν», κατὰ τὸν Σουΐδα, πολεμεῖ τὸν Χριστιανισμόν. Μετὰ τοῦτον πολὺ ὀλίγοι διδάσκαλοι ἀνεφάνησαν εἰς τὸ στερέωμα τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ.

Μὲ τὸ διάταγμα τοῦ Ἰουστινιανοῦ, κατὰ τὸ 529, οἱ τελευταῖοι διδάσκαλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Δαμάσκιος καὶ ὁ Σιμπλίκιος, διέφυγον εἰς τὴν Περσίαν. Μὴ εὑρόντες ὅμως καὶ ἐκεῖ τὸ κατάλληλον φιλοσοφικὸν περιβάλλον, ἐπανῆλθον ἐκ νέου εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν.

Τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας ἀριθμεῖ ἱστορίαν πολλῶν αἰώνων. Οἱ Πτολεμαῖοι προσεπάθησαν δι' ὅλων των τῶν δυνάμεων ὅπως τὸ καταστήσουν τέλειον εἰς τὸ εἶδός του καὶ πλουτίσουν τὴν Βιβλιοθήκην αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ἀρχίζουν τὰ δεινὰ τοῦ Μουσείου. Στάσεις πολιτικαί, καταστροφαὶ τῆς πόλεως, πυρκαϊαὶ κ.τ.τ. ἐπιδροῦν δυσμενῶς ἐπὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ. Ἡ ἵδρυσις Σχολῶν εἰς ἄλλας πόλεις καὶ ἡ ἐνδυνάμωσις τῶν ἤδη ὑπαρχόντων ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, ὅπως τῶν ἐν Ρώμῃ, Ἀθήναις, Κ. Πόλει, Βηρυττῷ καὶ ἀλλαχοῦ ἐξασθενοῦν ἔτι περισσότερον τὴν αἴγλην τοῦ Μουσείου. Τέλος δὲ ἡ κατάπτωσις τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ οἱ παρομαρτοῦντες αὐτῇ ἄλλοι ἠθικοὶ λόγοι ἐπιφέρουν τὴν βαθμιαίαν ἐξασθένησιν τοῦ Μουσείου.

Ἡ ἱστορία τῶν μετακινήσεων τοῦ Μουσείου καὶ τῶν Βιβλιοθηκῶν αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὰ περιστατικὰ τὰ συνδεόμενα πρὸς τὰς καταστροφὰς

αὐτοῦ, παραμένουν ὀλίγον τι σκοτεινά. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ ἑξῆς αἱ σχετικαὶ πληροφορίαι καθίστανται σκοτεινότεραι. Ὁ Ἰουλιανὸς διὰ τῆς ἐν γένει εὐνοϊκῆς αὐτοῦ στάσεως πρὸς τὸν ἐθνισμὸν παρέσχε δείγματα τῆς ἀγάπης του καὶ πρὸς τὸ Μουσεῖον.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου κατεστράφη τὸ Σεραπεῖον ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πλήθους (τὸ 391). 3) Ὁ Θεοδόσιος ἐξέδωκε διάταγμα περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν ἐθνικῶν ναῶν καὶ ἀνέθεσε τὸ ἔργον τοῦτο διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Θεόφιλον. Οὗτος, κατὰ τὸν Σωκράτη, ἀνακαθαίρει τὸ Μιθρεῖον κατὰ δὲ τὸν Σωζόμενον τὸ τοῦ Διονυσίου ἱερὸν εἰς ἐκκλησίαν μετεσχημάτιζεν. Κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ναοῦ τούτου ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ λαὸς κατεγέλων καὶ ἔσκωπτον τὰ θεῖα τῶν εἰδωλολατρῶν, καθυβρίζοντες αὐτὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ὁ ἐθνικὸς ὄχλος ἐξεμάνη ἐπὶ τοῖς γενομένοις. Στασιάσας δὲ ἐνεκλείσθη εἰς τὸ Σεραπεῖον καὶ ἐκεῖθεν ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἐν τῷ Σεραπείῳ εὑρίσκοντο καὶ οἱ γραμματικοὶ Ἑλλάδιος, Ἀμμώνιος καὶ Ὀλύμπιος. Κατὰ τὰς συγκρούσεις ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν πολλοὶ Χριστιανοί, ἐλάχιστοι δὲ ἐθνικοί. Ὁ ἔπαρχος Ἀλεξανδρείας Εὐάγριος καὶ ὁ ἡγούμενος τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων Ρωμανὸς ἐπενέβησαν καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς στασιάσαντας ὅπως ἐξέλθουν τοῦ Σεραπείου. Οὗτοι ἔμειναν ἀνένδοτοι. Οἱ πολιτικοὶ ἡγέται ἀναφερθέντες εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἐζήτησαν ὁδηγίας. Ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀπάντησίν του ἐθεώρει τοὺς ἀποθανόντας Χριστιανοὺς μάρτυρας καὶ ἔδιδε χάριν εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἐὰν ἀπεχώρουν τοῦ Σεραπείου, τρέφων τὴν ἐλπίδα τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ αὐτῶν. Ὁ Θεόφιλος μετὰ τὴν ὑποταγὴν τῶν ἐθνικῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν περίφημον τοῦτον ναόν, κατέστρεψε τὰ ἐθνικὰ σύμβολα καὶ τὸν μετέτρεψεν εἰς Χριστιανικὸν ναόν. «Τὸ μὲν δὴ Σεράπιον ὧδε ἥλω, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ εἰς ἐκκλησίαν μετεσκευάσθη, Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως ἐπώνυμον». 4)

Εἰς δὲ τῶν τοῦ Σαράπιδος νεὼν ἀναβὰς (τῶν δὲ πανταχοῦ γῆς καθὰ φασί τινες μέγιστός τε οὗτος καὶ κάλλιστος), εἶδε τὸ ξόανον παμμέγεθες καὶ τῷ μεγέθει τοὺς θεατὰς δεδιττόμενον. Πρὸς δὲ τῷ μεγέθει καὶ λόγος κατεῖχεν ἀπατηλός, ὡς εἴ τις τούτῳ πελάσοι, κλονηθήσεται μὲν ἡ γῆ, πανωλεθρία δὲ ἅπαντας καταλήψεται. Ἀλλὰ τούτους μὲν τοὺς λόγους γραϊδίων μεθυόντων νομίσας εἶναι λήρήματα, τοῦ δὲ μεγέθους ὡς ἀψύχου καταφρονήσας, ἐκέλευσέ τινι πέλεκυν ἔχοντα παῖσαι προθύμως τὸν Σάραπιν. Ἐκείνου δὲ παίσαντος, ἐ-

3) Ρουφίνου, Ε. Ι., XI, 22—30. Σωκράτους, Ε.Ι., V, 16—17. Σωζομενοῦ, Ε. Ι. VII, 15. Θεοδωρήτου, Ε. Ι., V, 22.

4) Σωζομενοῦ, ἔνθ. ἀν.

βόησαν μὲν ἅπαντες τὸ θρυλούμενον δείσαντες· ὁ δὲ Σάραπις δεξάμενος τὴν πληγὴν οὔτε ἤλγησε (ξύλινος γὰρ ἦν), οὔτε φωνὴν ἀφῆκεν, ἄψυχος ὤν. Ἐπειδὴ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφηρέθη, μύες ἀγεληδὸν ἐξέδραμον ἔνδοθεν· μυῶν γὰρ οἰκητήριον ἦν ὁ Αἰγυπτίων θεός. Εἰς μικρὰ δὲ αὐτὸν διελόντες τὰ μὲν παρέδοσαν τῷ πυρί, τὴν δὲ κεφαλὴν διὰ παντὸς τοῦ ἄστεως ἔσυρον, τῶν προσκυνούντων ὁρώντων καὶ τοῦ παρ' αὐτῶν προσκυνηθέντος τὴν ἀσθένειαν κωμῳδούντων. Οὕτω δὴ τὰ πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάττης τῶν δαιμόνων κατελύθη τεμένη. 5)

Τὸ Σεραπεῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐφιλοξένει τὸ Μουσεῖον καὶ εἰς τὰ πέριξ αὐτοῦ οἰκήματα ἢ παραρτήματα ἔμενον οἱ διδάσκαλοι καὶ εὑρίσκετο πλουσία Βιβλιοθήκη. Αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἔχομεν δὲν ὁμιλοῦν περὶ τῆς ὁριστικῆς καταστροφῆς τῶν οἰκημάτων τούτων. Ἄλλωστε καὶ μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην τὸ Μουσεῖον καὶ ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς ἐξακολουθοῦν νὰ εὑρίσκωνται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 6)

Εἰς τὸν πνευματικὸν ὁρίζοντα τῆς Ἀλεξανδρείας τραγικὴ εἶναι ἡ εἰκών, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τῆς φιλοσόφου Ὑπατίας (370—415). 7) Ἡ θυγάτηρ Θέωνος τοῦ φιλοσόφου ὑπερέβη τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ κατέστη περίφημος διδάσκαλος τῆς Νεοπλατωνικῆς Σχολῆς, θαυμαζομένη διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς της. Συνεκέντρωσε πέριξ αὐτῆς πληθὺν μαθητῶν, ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Μαθητής της ὑπῆρξε καὶ ὁ μετέπειτα Ἐπίσκοπος Πτολεμαΐδος Συνέσιος, ὅστις ἀποκαλεῖ αὐτὴν «σεβασμιωτάτην διδάσκαλον, δέσποιναν μακαρίαν, μητέρα καὶ ἀδελφὴν καὶ διδάσκαλον». 8) Ἡ Ὑπατία εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον ἐκ μέρους τοῦ χριστιανικοῦ ὄχλου, ὅστις εἶχεν ἐπὶ κεφαλῆς Πέτρον τινὰ ἀναγνώστην. Τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας κατεῖχε τότε ὁ Κύριλλος. Ἔπαρχος δὲ ἦτο ὁ Ὀρέστης, ὅστις ἐσύχναζε παρὰ τῇ Ὑπατίᾳ καὶ

5) Θεοδωρήτου, Ε. ., ἔνθ. ἀν.

6) Ἴδε σχετικὴν ἀνάπτυξιν παρὰ Μάττερ, ἔνθ. ἀν., σ. 320 κ. ἑξ.

7) Σωκράτους, Ε.Ι., VII, 15. Σουΐδα, Λεξικόν, Β΄, 3683—6, ἔκδ. Ὀξφόρδης, 1834. Χρυσ. Παπαδοπούλου, ἔνθ. ἀν., σ. 276—289 καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας, Ἀλεξάνδρεια, 1933. Φιλαρέτου Βαφείδου, Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ κατὰ τοῦ Νεστορίου, Θεσσαλονίκη, 1932 καὶ ὁ ἱ. Κύριλλος ὁ Ἀλεξ. καὶ ἡ φιλόσοφος Ὑπατία, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ΙΣΤ΄, (1932) 87—92.

8) Ἴδε Φιλαρέτου Βαφείδου, Συνέσιος ὁ Πλωτινίζων, Πόλις, 1875. Ἐμμ. Πεζοπούλου, Ποιήματα Συνεσίου τοῦ Κυρηναίου, Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, ΙΓ΄ (1937) 305—352, ΙΔ΄ (1938) 342—392 καὶ περὶ Ὁμήρου σχετικά, Αὐτ. ΙΕ΄ (1939) 288—351.

διετέλει ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Κύριλλον. Καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες φέρονται ὡς ἐμμέσως εὐθυνόμενοι διὰ τὸν φόνον τῆς Ὑπατίας. Κατὰ τὸν Σωκράτη:

Κατὰ δὴ ταύτης τότε ὁ φθόνος ὡπλίσατο. Ἐπεὶ γὰρ συνετύγχανε συχνότερον τῷ Ὀρέστῃ, διαβολὴν τοῦτ᾽ ἐκίνησε κατ᾽ αὐτῆς παρὰ τῷ τῆς Ἐκκλησίας λαῷ, ὡς ἄρα εἴη αὕτη ἡ μὴ συγχωροῦσα τὸν Ὀρέστην εἰς φιλίαν τῷ Ἐπισκόπῳ συμβῆναι. Καὶ δὴ συμφωνήσαντες ἄνδρες τὸ φρόνημα ἔνθερμοι, ὧν ἡγεῖτο Πέτρος τις ἀναγνώστης, ἐπιτηροῦσι τὴν ἄνθρωπον ἐπανιοῦσαν ἐπὶ οἰκίαν ποθέν· καὶ ἐκ τοῦ δίφρου ἐκβαλόντες, ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἡ ἐπώνυμον Καισάριον συνέλκουσιν· ἀποδύσαντές τε τὴν ἐσθῆτα, ὀστρέκοις ἀνεῖλον. Καὶ μεληδὸν διασπάσαντες, ἐπὶ τὸν καλούμενον Κιναρῶνα τὰ μέλη συνάραντες, πυρὶ κατηνάλωσαν. Τοῦτο οὐ μικρὸν μῶμον Κυρίλλῳ καὶ τῇ Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίᾳ εἰργάσατο. 9)

Κατὰ δὲ τὸν Σουΐδα:

Τοῦτο δὲ πέπονθε διὰ φθόνον καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίαν· ὡς μὲν τινὲς ὑπὸ Κυρίλλου· ὡς δέ τινες, διὰ τὸ ἔμφυτον τῶν Ἀλεξανδρέων θράσος καὶ στασιῶδες. 10)

Ἡ ἔλευσις τῶν Ἀράβων ἐπέφερε τὴν ὁριστικὴν κατάπτωσιν τοῦ τε Αἰγυπτίου Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ζωῆς. Τὸ Μουσεῖον καὶ ἡ Βιβλιοθήκη παύουν νὰ ὑφίστανται. Ἡ παράδοσις ὅμως τῆς ἀρχαίας Βιβλιοθήκης συνεχίζεται ἐκ νέου διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας κατὰ τὸν Ι΄ αἰῶνα, τῆς ὁποίας Βιβλιοθήκης ἑωρτάσθη ἐσχάτως ἡ Χιλιετηρίς. 11)

(Συνεχίζεται)

9) Ἔνθ. ἀν.

10) Ἔνθ. ἀν.

11) Ἀναμνηστικὸς Τόμος Χιλιετηρίδος Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας, Ἀλεξάνδρεια, 1953 καὶ Τὰ Παραλειπόμενα, Ἀλεξ., 1954.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ (*)

ΤΟΜΟΣ Γ΄.

«ΤΜΗΜΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ 1) Ι. ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΧΑΛΚΗΣ».

(18) ΑΡΙΘΜ. 19.

Ὀνομασία

«Ὡρολόγιον (10) σὺν Θεῷ ἁγίῳ περιέχον τὴν ψαλλομένην ἀκολουθίαν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρός ἡμῶν Σάβα».

Ἐποχή

ΙΔ΄. αἰῶνος.

Χαρακτηρισμοί

Χάρτης 0,16Χ0,11. φ. 307. Στίχοι σελ. 18. Στάχωσις νεωτέρα καὶ ἐν ὅλῳ καλῇ καταστάσει. Τινὰ τῶν φύλλων σητόβρωτα. Κῶδιξ ἐκ τῆς χρήσεως ἐρρυπασμένος. Διῄρηται εἰς ὀκτάδια τριάκοντα ἐννέα σεσημασμένα ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ α—λθ΄. ἐξ ὧν τὸ μὲν ιδ΄. ἑπτάδιον, τὸ δὲ λθ΄. τετράδιον.

Περιεχόμενον

Ὡρολόγιον περιέχον τὴν ψαλλομένην ἀκολουθίαν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ ὁσίου Σάββα, μὲ τὴν ἀκόλουθον κατάταξιν :

---

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τόμ. ΛΒ΄. (1957), σελ. 57.

10) Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη τύποις τῷ 1509 ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητός, ἀκολούθως δὲ πλειστάκις ἀνετυπώθη ἐν Βενετίᾳ, Ἀθήναις καὶ ἐν τῇ Πόλει μας· τούτῃ, τὸ 1929 ἐξέδωκε κριτικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸ Ὡρολόγιον ὁ Ὁσιολ. Νεῖλος Βοργίας, ἱερομόναχος τῆς Μονῆς Κρυπτοφέρης : «Diurno» delle Chiese di Rito Bizantino».

1) Μεσονυκτικόν. Μετὰ τὴν εὐχὴν : «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ» μέχρι τοῦ ψαλμοῦ : «Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου...» ἐλλείπουσιν ἐν τῷ μεταξὺ εὐχαί.

2) Μεσονυκτικὸν τοῦ Σαββάτου.

3) Περὶ τοῦ πῶς δεῖ ψάλλει(ν) τῇ Κυριακῇ τὸ μεσονυκτικόν.

4) Ἀρχὴ τοῦ Ὄρθρου. Ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ἑξαψάλμου.

5) Τριαδικοὶ ὕμνοι καὶ ἦχοι.

6) Τροπάρια ψαλλόμενα τὰς καθημερινάς.

7) Εὐλογητάρια νεκρώσιμα. Εἰς τὰ ἐν λόγῳ εὐλογητάρια δὲν ἀκολουθεῖται ἡ ἐν τῷ ἐντύπῳ τάξις καὶ σειρά.

8) Εὐλογητάρια Ἀναστάσιμα.

9) Αἱ Θ΄. ᾠδαί. Ἡ Β΄. ᾠδὴ δὲν ὑπάρχει.

10) Ἐξαποστειλάρια τῆς ὅλης ἑβδομάδος.

11) Τὰ κατ' ἦχον φωταγωγικά.

12) Οἱ καθ' ἡμέραν Αἶνοι.

13) Αἱ Ὧραι μετὰ τῶν Μεσωρίων.

14) Ἀκολουθίαι : Τυπικῶν, Τραπέζης, Ἑσπερινοῦ.

15) Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῆς Ἑβδομάδος.

16) Τὸ Μ. Ἀπόδειπνον.

Τὸ ἐν τῷ Χειρογράφῳ :

«Ὑπερένδοξε», ἔχει οὕτω : «Ἔνδοξε Θεοτόκε ἀεὶ Παρθένε, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν καὶ αἴτησαι τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν» καὶ τὸ «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Θεός, καταφυγή μου ὁ Χριστός, σκέπη...... κ.τ.λ.».

17) Κανόνες παρακλητικοὶ διάφοροι.

18) Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Ἐν τῷ φ. 307 β ὑπάρχουν βιογραφικαί τινες σημειώσεις δυσανάγνωστοι διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν τῷ φύλλῳ μεγάλην φθοράν.

ΑΡΙΘΜ. 20 καὶ 21

Τὰ ὑπ' ἀριθμ. 20 καὶ 21 χειρόγραφα δὲν εὑρίσκονται σήμερον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν τῶν Χειρογράφων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

(19) ΑΡΙΘΜ. 22.

Ὀνομασία

Θεοτοκάριον

Ἐποχή

ΙΗ΄. αἰῶνος. (1759).

Χαρακτηρισμοί

Χάρτ. βομβύκινος 0,22Χ0,16. φ. 103. Στίχοι σελ. 18. Σελίδες μονόστηλοι. Γραφὴ στρογγυλόγραμμος καὶ ἐν μέρει ἀνορθόγραφος. Διατήρησις ἀρίστη. Στάχωσις ἐκ δέρματος. Ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ δερματίνου καλύμματος τετύπωται ἔνθεν μὲν ἡ Σταύρωσις, ἔνθεν δὲ ὁ Προφητάναξ Δαυῒδ γονυπετὴς δεόμενος.

Περιεχόμενον

1) φ. 1—16 β : «Κανὼν τῆς Θεοτόκου ,φέρων ἀκροστιχίδα, χαρᾶς δοχεῖον σοὶ πρέπει μόνη Ἰωσὴφ καὶ εἰς τὸ Ἀνοίξω τὸ στόμα μου».

Ἀρχή : «Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον» μετὰ τῶν 24 Οἴκων τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν συνήθων εἰς τοὺς Αἴνους στιχηρῶν, πλὴν τοῦ τελευταίου μὴ ὑπάρχοντος ἐν τοῖς ἐντύποις. Ἔστι τόδε : φ. 16 α—16 β :

«Ἐν θαλάσσῃ μὲ πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον. Ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου Πανάμωμε, καὶ εὐώδοσον (sic) ποιεῖν, τοῦ κυρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὕροιμι, ἐν ἡμέρα τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.»

2) φ. 17—23 β : «Κανὼν ψαλλόμενος εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τῷ σαββάτῳ ἑσπέρας ἐν ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, εἰ μήπω τύχῃ ἀγριπνία (sic) εἰς ἦχον πλ. Β΄. καὶ εἰς τὸ κύματι θαλάσσης......».

Ἀρχ. : «Χαῖρε τῶν πατέρων τὸ εὔφημον κράτος». Ἐν τέλει τοῦ Κανόνος (φ. 23 β) ὑπάρχει ἡ ἑξῆς σημ. : «Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δόξα. αψνθ μαρτίου ιζ΄, διὰ χειρὸς Τιμοθέου ἱερομονάχου γέγραπται τοῦ ἐξ ὀλύμπου».

φ. 24—25 β λευκά.

3) φ. 26—61 α : «Κανόνες τριαδικοὶ κατὰ ἦχον ψαλλόμενοι παντὶ

'Αρχὴ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. (20) 23 Χειρογράφου, ἔνθα ἡ εὐχὴ τῆς 'Ι. Προθέσεως δι' ἀρίστης στρογγυλογράμμου γραφῆς.

σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, εἰς τὸν ναὸν ἔνθα ἡ τῆς ζωοποιοῦ Τριάδος μνήμη».

φ. 61 β λευκόν.

4) φ. 62—103 α : «Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, κανὼν εἰς προφήτας καὶ μάρτυρας ἦχος α΄, σοῦ ἡ τροπαιοῦ(χος).

Ἐν τέλει σεσημείωται δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων :

«Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα»,

αψνθ., ἀπριλίου κδ΄.

Διὰ χειρὸς τιμοθέου ἱερομονάχου

σιατιστέως, — γέγραπται τοῦ ἐξ Ὀλύμπου».

Ἐν τῷ τέλει τοῦ χειρογράφου ὑπάρχει ἓν φύλλον πρόσθετον, ἐφ' οὗ γέγραπται πλαγίως δι' ἄλλης χειρὸς τεμάχιον ἀναφορᾶς, τῷ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης πάντως, ἐχούσης οὕτω :

«........ ὡς ὑμέτερον τέκνον, τὸν δοῦλον τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἐπειδὴ καὶ τὸ μοναστήριον εἶναι ὅλως δι' ὅλου προσηλωμένον εἰς τὴν ἁγίαν δεξιὰν τοῦ δεσπότου μας, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὑψηλότατον ἡμῶν αὐθέντην, ὡσὰν ὁποῦ εἶναι αὐτάδελφος τῆς ὑμετέρας σεβασμιότητος, δύναται νὰ τὸν παρρησιάσῃ καὶ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ ὡς ἴδιόν της τέκνον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μοναστηρίου καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν παύσει αἴροντες χεῖράς τε καὶ καρδίαν πρὸς τὸν ὑψιμέδοντα ὅπως χαρίζηται ὑγιείαν, εὐημερίαν καὶ ἄφηξιν (sic) εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον τοῦ δεσπότου καὶ ἀπόλαυσιν χαρμόσυνον τοῦ ὑψηλοτάτου αὐθέντου καὶ εἴθε Χριστὲ βασιλεῦ ἀξιωθείοι μοι προσκυνεῖσαι (sic) καὶ μετὰ τὴν εἰς τὰ ἐκεῖσε πρὸς τὸ πιστὸν ποίμνιον ἔλευσιν τοῦ δεσπότου εὐλαβῶς ὡς καὶ πρότρεον. Ταῦτα μὲν ταπεινῶς αἱ δὲ εὐχαὶ τῆς Ὑμετέρας πεναγιότητος εἴησαν μεθ' ἡμῶν βοηθοὶ ἐν βίῳ παντί, ἀμήν. αψνθ ἀπριλίου κγ΄, τῆς Ὑμετέρας πα[ν]αγιότητος δοῦλοι ὑποκλινεῖς καὶ πιστοί.».

Κάτωθεν δὲ ταύτης διὰ χειρὸς ἀμαθοῦς καὶ κακογράφου σημείωσις: + ἐτούτω τῶ θεοτωκάρη εἶναι τοῦ ἀγήου διου (1841) (Ἰουνίου κ).

Ὄπισθεν τοῦ ὡς ἄνω φύλλου :

«Βεσσαρίως γράφω Ἄνθιμος.»

(20) ΑΡΙΘΜ. 23

Ὀνομασία

Ἱερατικὸν

Ἐποχή

ΙΓ'. αἰῶνος (1626)

Χαρακτηρισμοί

Χάρτ. 0,15,5Χ0,21. φ. 81. Δέσιμον δι' ἐρυθροῦ δέρματος μὲ κοσμήματα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς εἰκὼν σταυρώσεως, κάτωθεν δὲ «ΠΑΠΑΓΑΒΡΙΗΛ, ΑΨΝΗ». Ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου βρεφοκρατούσης.

Γραφὴ ἀρίστη, στρογγυλόγραμμος. Ἐν ἀρχῇ 1 φ. καὶ ἐν τέλει 2 φ. λευκά.

Περιεχόμενον

1) Ἡ Θεία Λειτουργία Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Τὸ πρῶτον ἀρχικὸν γράμμα ἑκάστης εὐχῆς δι' ἐρυθρᾶς μελάνης πεποικιλμένον ἐν μεγεθύνσει.

Ἐν τῷ φ. 2 β ὁλοσέλιδος ἐξαισία πολύχρωμος εἰκὼν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου φέροντος πλήρη πολυσταύριον Ἀρχιερατικὴν Στολήν. Τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀμφιέσεως εἶναι ὅτι δὲν φέρει ἐγκόλπιον, ἐπιγονάτιον οὔτε ὁ Σάκκος ἑκατέρωθεν κωδωνίσκους. Ἡ χεὶρ τοῦ ζωγράφου ἐπιμελής, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ ἁγίου ἐξαίρετος. Ὡσαύτως ἐν τῷ φ. 36 β ὁλοσέλιδος ἐξαισία πολύχρωμος εἰκὼν τοῦ Μ. Βασιλείου φέροντος τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Ἰ. Χρυσοστόμου. (Βλ. εἰκόνας).

φ. 53 β—36 β καὶ 80—81 λευκά.

2ον) φ. 37—79 β : Ἡ Θεία Λειτουργία Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.

Ἐν τέλει διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς καὶ δι' ἐρυθρᾶς μελάνης : «+ ἐν ἔτει ϙχκϚ.

Ἐν ἀρχῇ δι' ἄλλης σειρὸς καὶ δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων «ΑΨΟΖ'. Ἐκαλλωπίσθη δι' ἐπιμελείας Χριστοφόρου Ἱερομονάχου».

Καὶ κάτωθεν δι' ἄλλης νεωτέρας γραφῆς : «Ὁ Ἅγιος Βελεγράδων κύριος Ἄνθιμος ἀνέθηκε. Χάλκῃ, τῇ η', Σεπτεμβρίου ϙωοβ'.

Ἐξαισία πολύχρωμος εἰκὼν Ἰ. Χρυσοστόμου. Τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀμφιέσεως εἶναι ὅτι δὲν φέρει Ἐγκόλπιον, καὶ Ἐπιγονάτιον, οὔτε ὁ Σάκκος κωδωνίσκους. Ἀριθμ. Χειρογράφου (20) 23.

(21) ΑΡΙΘΜ. 24.

Ὀνομασία

Ἱερατικὸν

Ἐποχή

ΙΖ'. αἰῶνος (1675)

Χαρακτηρισμοί

Χάρτ. 0,20,5Χ0,30. φ. 77 Στάχωσις συνήθης. Στίχοι σελίδων διάφοροι. Γραφὴ ἀρίστη στρογγυλόγραμμος. Κῶδιξ ἐν ἀρίστῃ καταστάσει. Ἐν ἀρχῇ ἑκάστης λειτουργίας ὑπάρχει ποίκιλμα.

Περιεχόμενον

1—27·α : «Ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου».

φ. 27 6 λευκόν.

2) φ. 28—61 α : «Ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου».

φ. 61 6 λευκὸν καὶ φ. 48 ἐσχισμένον.

3) φ. 62—77 α : «Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων».

Ἐν τῷ φ. 77 6 διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως :

«ἐτελειώθη ἡ παροῦσα δέλτος».

ΑΡΙΘΜ. 25.

Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἐλλείπει.

(22) ΑΡΙΘΜ. 26.

Ὀνομασία

Μηνιαῖον Αὐγούστου

Ἐποχή

ΙΖ΄. αἰῶνος.

Χαρακτηρισμοί

Χάρτ. 0,21,5Χ14. φ. 166. Σελίδες μονόστηλοι. Στίχοι σελίδων 25. Γραφὴ εὐανάγνωστος, ἀλλὰ πλήρης ἀνορθογραφιῶν. Στάχωσις νεωτέρα καὶ οὐχὶ καλή. Διατήρησις μετρία.

Περιεχόμενον

Μηνιαῖον Αὐγούστου, οὗ ἐλλείπει τὸ τέλος, τοῦ σωζομένου λήγοντος εἰς τὰς λέξεις : «καὶ ἧδε προσέχων τοῖς ρήμασι» τῆς Ε΄. ᾠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ εἰς τὸν ἅγ. Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν παρεμβληθέντος χειρογράφου μετὰ τοῦ ἐντύπου Μηναίου, παρετηρήθησαν πολλαὶ διαφοραί. Διήρηται εἰς ὀκτάδια δεκαεννέα, σεσημασμένα ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ α—ιθ΄. Πρὸ ςδὲ τέσσαρα φύλλα ἐν τῇ ἀρχῇ μὴ σεσημασμένα καὶ ἄσχετα τῷ κειμένῳ. Τοῦ α΄. ὀκταδίου τὰ φύλλα ἀτάκτως συνερραμένα.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ Κώδικος δι' ἄλλης χειρός :

«+ τὸ παρὸν μηναῖον εἶναι τῆς μονῆς τοῦ σωτῆρος ἀπὸ τὴν Πρίγγιπο, καὶ εἴ τις τολμήσει αὐτὸ ἐξαγάγει ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἁγίας μονῆς, ἔστω ὑπὸ τῷ ἀναθέματι καὶ κληρονομείτω τὴν λέπραν τοῦ γϊεζῆ, καὶ τὰς ἀρὰς τῶν τιη θεοφόρων Πατέρων: + ἀλλὰ καὶ εἴ τις κόψει τὸ φύλλον ὅπως μὴ γνωρισθῇ».

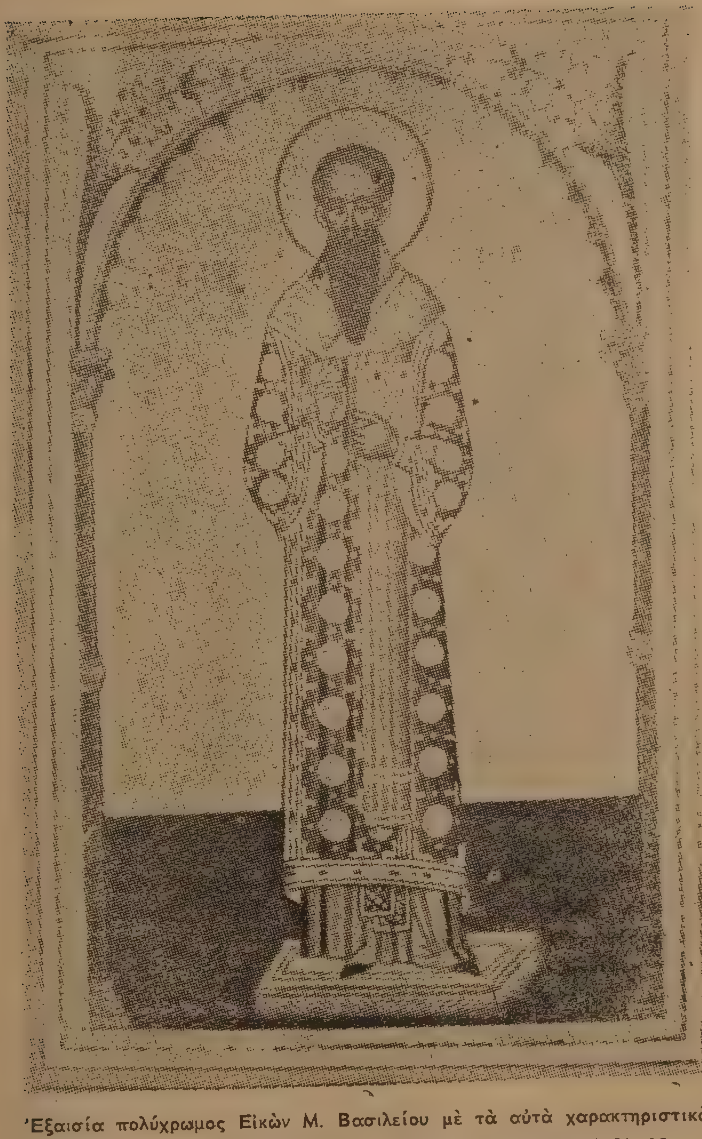
(23) ΑΡΙΘΜ. 27.

Ὀνομασία

Ἀκολουθίαι διαφόρων ἑορτῶν

Χαρακτηρισμοί

Χάρτ. 0,21,5Χ0,14,5. φ. 482. Στίχοι σελίδων 22. Γραφὴ μετρία. Στάχωσι ςεπαλαιωμένη· Τὸ χειρόγραφον ἠρίθμηται ἄνωθεν δι' ἀλφαβητικῶν στοιχείων ἐπὶ ἑκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ α—η. Εἶτα δ' αὖθις ἀπὸ τοῦ α—σθ΄. καὶ πάλιν α—σνη΄. Φύλλα δέ τινα ἐν τῷ τέλει μὴ σεσημασμένα.

'Εξαισία πολύχρωμος Εἰκὼν Μ. Βασιλείου μὲ τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ ἀμφιέσεως τοῦ 'Ι. Χρυσοστόμου. 'Αριθμ. Χειρογράφου (20) 23.

Περιεχόμενον

Κῶδιξ ἄναρχος καὶ ἀτελής. Τὸ σωζόμενον ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ε΄. ᾠδῆς (τῆς β΄. ἐκ τῶν τριῶν) τοῦ Κανόνος εἰς 40 μάρτυρας τῇ 1η Σεπτεμβρίου καὶ λήγει εἰς τὰς λέξεις : «πρόμαχος τῶν ἐκ πίστεως» τῶν εἰς τοὺς Αἴνους στιχηρῶν ,εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Ἀρχαγγέλων τῆς 8ης Νοεμβρίου.

Περιέχονται κατὰ σειρὰν αἱ ἑξῆς Ἱ. Ἀκολουθίαι :

1) Τῇ α΄. Σεπτεμβρίου, ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου : Ἀκολουθία ἄνευ ἀρχῆς καὶ ἄνευ τέλους, τῆς σωζομένης ἀρχομένης ἀπὸ τῆς Ε΄. ᾠδῆς, ἀφ' ἧς καὶ τὸ χειρόγραφον καὶ ληγούσης : «Ὁ ἀρρήτῳ σοφίᾳ συστησάμενος τὰ συμ....».

2) Τῇ η΄. Σεπτεμβρίου — Γέννησις τῆς Θεοτόκου. — Ἐν τῷ μεταξὺ ἐλλείπουσι φύλλα τινά, ἐφ' ὧν εἶναι γεγραμμένη ἡ συνέχεια τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας ἀπὸ τοῦ Ἀπολυτικίου εἰς τὸν Ἑσπερινὸν μέχρι τοῦ τέλους τῆς Γ΄. ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. Τοῦ μάρτυρος Ἀρτεμιδώρου τὸ Συναξάριον παρελείφθη.

3) Τῇ ιγ΄. Σεπτεμβρίου — Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ προεόρτια εἰς τὴν ὕψωσιν τοῦ Σταυροῦ καὶ Κορνηλίου τοῦ Ἑκατοντάρχου.

4) Τῇ ιδ΄. Σεπτεμβρίου.— Ἡ Ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.— Ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐκ τῶν εἰς τὴν προσκύνησιν τοῦ Σταυροῦ Ἰδιομέλων ἓν μόνον.

5) Τῇ κστ΄. Σεπτεμβρίου. — Ἡ μετάστασις τοῦ Θεολόγου. — Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου παρελείφθη.

6) Τῇ α΄. Νοεμβρίου. — Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ. — Τὰ ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ, πλὴν τοῦ Δοξαστικοῦ διαφέρουσι τῶν ἐν τῷ ἐντύπῳ.— Εἷς μόνος κανών, ὁ β΄. τῶν ἐν τῷ ἐντύπῳ, ὡς καὶ οἱ Αἶνοι ἄλλοι. Εἰς τὸν Ὄρθρον ἄλλα στιχηρὰ προσόμοια.

7) Τῇ ιγ΄. Νοεμβρίου. — Ἰ. Χρυσοστόμου. — Τινὰ τῶν εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιομέλων καὶ τὰ καθίσματα διαφέρουσι παρὰ τὸ ἔντυπον.

8) Τῇ κα΄. Νοεμβρίου — Ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων.

9) Τῇ λ΄. Νοεμβρίου. — Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου· Τὰ Ἀπόστιχα πλὴν τοῦ Δοξαστικοῦ καὶ τὰ Καθίσματα διαφέρουσι.

10) Τῇ δ΄. Δεκεμβρίου. — Βαρβάρας καὶ Ἰ. Δαμασκηνοῦ. — Τὰ εἰς τὸν Ὅσιον στιχηρὰ ἄλλα.

11) Τῇ ε΄. Δεκεμβρίου. — Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου· Τὰ καθίσματα καὶ τὰ τῶν Αἴνων προσόμοια διαφόρων.

12) Τῇ στ΄. — Νικολάου Ἐπισκόπου. — Τὰ καθίσματα διαφέρουν.
13) Κυριακὴ τῶν Προπατόρων. — Μετὰ τὴν Γ΄. ᾠδὴ οὐδὲν κάθισμα.

14) Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. — Τὸ Συναξάριον καὶ αἱ μνῆμαι τῶν Προπατόρων παραλείπονται·

15) α΄. Ἰανουαρίου. — Περιτομὴ τοῦ Κυρίου καὶ Μ. Βασιλείου.

16) Τῆς ς Ἰανουαρίου. — Τὰ Θεοφάνεια. — Ὁ Μ. Ἁγιασμὸς παραπέμπεται εἰς τὸ Εὐχολόγιον, πλὴν τῶν Προφητειῶν.

17) Τῇ ιζ΄. Ἰανουαρίου· — Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. — Ὁ εἰς τὸν Συναξαριστὴν τὴν 2αν Μαρτίου μνημονευόμενος ἱερομάρτυς Θεόδοτος ὁ Κηρυνείας τῆς Κύπρου ἐν τῷ κώδικι τούτῳ σημειοῦται σήμερον.

18) Τῇ ιη΄. Ἰανουαρίου. — Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου. — (περὶ τοῦ Κυρίλλου οὐ γίνεται μνεία). Ἀκολουθία ἡ αὐτὴ ἡ τῆς 2ας Μαΐου, πλὴν τινων διαφορῶν, τῶν ὁποίων οὐσιωδέστεραι : α) ὁ Κανὼν ὁ αὐτὸς τῆς ιη΄. Ἰανουαρίου ὁ ἐν τῷ ἐντύπῳ, β) Ἐξαποστειλάριον τὸ αὐτὸ τῆς ιη΄. καὶ γ΄.) οἱ Αἶνοι διαφέρουσι καὶ αὐτῶν τῶν τῇ 2ᾳ Μαΐου τεταγμένων.

19) Τῇ κε΄· Ἰανουαρίου. — Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. — Συναξάριον μόνον τοῦ ἁγίου. Οἱ Αἶνοι διαφέρουν.

20) Τῇ λ΄. Ἰανουαρίου. — Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. — Τὰ ἀναγνώσματα ἐλλείπουν. Ἰδιόμελα εἰς τὴν Λιτὴν ἄλλα. Ἀπολυτίκιον τό : «Ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροποι. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου ἐλλείπει·

21) Τῇ β΄. Φεβρουαρίου. — Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. — Τὸ τρίτον τῶν Ἀναγνωσμάτων ἄλλο.

22) Τῇ η΄. Φεβρουαρίου. — Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου. — Τὰ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν στιχηρὰ ἄλλα. Ὁ κανὼν εἷς καὶ οὗτος παρὰ τὸν ἔντυπον, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς : «Μέλπω δῶρον ἐνθέων ἐπώνυμε». Ἀκολουθία τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου, δὲν ὑπάρχει.

23) Τῇ κδ΄. Φεβρουαρίου.— Εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου. — Ἐν τῷ χειρογράφῳ ὑπάρχουν ἀναγνώσματα ἐλλείποντα ἐκ τοῦ ἐντύπου. Ἀπόστιχα ἄλλα. Καθίσματα πλειότερα.

24) Τῇ θ΄. Μαρτίου. — Τῶν Μ΄. Μαρτύρων· Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἀναγνώσματα εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

25) κε΄. Μαρτίου. — Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. — Τὸ Συναξάριον διαφέρει. Εἰς τοὺς Αἴνους ὑπάρχει καὶ νῦν καὶ εἰς ἦχ. πλ. δ΄. «Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί...».

26) Τῇ κστ΄ Μαρτίου. — Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. — Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τὸ χειρόγραφον ἔχει δύο Ἀναγνώσματα σχετικὰ τῇ ἑορτῇ. — Συναξάρια δὲν ὑπάρχουν ἐν αὐτῷ· Εἰς τοὺς Αἴνους στιχηρὰ προσόμοια, μὴ ὑπάρχοντα ἐν τῷ ἐντύπῳ.

27) Τῇ κγ΄. Ἀπριλίου. — Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. — Τὰ στιχηρὰ τῶν Ἀποστίχων ἄλλα. Εἷς μόνον κανὼν τοῦ μάρτυρος καὶ οὗτος ἄλλος παρὰ τὸν ἔντυπον. Εἰς τὸ Ἀναστάσεως ἡμέρα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ : «Ἀναστάσεως ἡμέρα, Γεωργίου σφαγή......».

28) Τῇ κα΄. Μαΐου. — Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τῶν ἰσαποστόλων. — Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ μέχρι τοῦ Ἀπολυτικίου καὶ ἀπὸ τῆς Γ΄. μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς στ΄. ᾠδῆς ἐλλιπής.

29) Τῇ η΄. Ἰουνίου. — Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου. — Ἡ ἀκολουθία παραπέμπεται εἰς τὴν η΄. Φεβρουαρίου.

30) Τῇ κθ΄. — Γέννησις τοῦ Προφήτου Προδρόμου· — Στιχηρὰ εἰς τοὺς Αἴνους διάφορα.

31) Τῇ κθ΄. Ἰουνίου. — Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ στιχηρὰ τῆς λ΄. Ἰουνίου.

32) Τῇ ιγ΄. Ἰουλίου. — Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Ἡ ἀκολουθία παραπέμπεται εἰς τὴν κστ΄. Μαρτίου.

33) Τῇ ιστ΄. Ἰουλίου. — Τῶν ἁγίων Πατέρων. — Ἡ ἀκολουθία παραπέμπεται εἰς τὴν ια΄. Ὀκτωβρίου.

34) Τῇ ιζ΄. Ἰουλίου. — Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης. — Δοξαστικὸν εἰς τὸν ἑσπερινὸν ἄλλο. Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα δὲν ὑπάρχουν. Εἰς τοὺς Αἴνους ἄλλα Προσόμοια καὶ ἄλλο Δοξαστικόν.

35) Τῇ κ΄. Ἰουλίου. — Ἠλιοὺ τοῦ Προφήτου. — Τὰ Ἀναγνώσματα παραπέμπονται εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως.

36) Τῇ κστ΄. — Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς. — Ὁ κανὼν τῆς μάρτυρος ἄλλος, εἰς τὸ «Δεῦτε Λαοὶ ᾄσωμεν», τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχή : «Αἱ καθαραὶ μάρτυς ἀκτῖνες τοῦ Πνεύματος....». Μνεία τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἑρμολάου δὲν γίνεται.

37) Τῇ κζ΄. Ἰουλίου. — Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος. — Ἐν σχέσει μὲ τὸ ἔντυπον, ὑπάρχουν πλεῖσται λεπτομερειακαὶ διαφοραί.

38) Τῇ α΄. Αὐγούστου. — Ἡ προσκύνησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῶν Μακκαβαίων. — Ὁ κανὼν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἄλλος, καὶ οὗτος ἐκ δύο μόνον Τροπαρίων εἰς ἑκάστην ᾠδήν, εἰς τὸ ᾠδὴν ἐπινίκιον, οὗ ἡ ἀρχή : «Σταυρὸς προερχόμενος θείας ἀκτῖνας......».

39) Τῇ στ΄. Αὐγούστου. — Τῆς Μεταμορφώσεως. — Ἡ αὐτὴ ὡς ἐν τῷ ἐντύπῳ ἀκολουθία.

40) Τῇ κθ΄. Αὐγούστου. — Ἡ ἀποτομὴ τοῦ Προδρόμου. — Τὰ ἀναγνώσματα παραπέμπονται εἰς τὴν κδ΄. Ἰουνίου.

41) Τὰ λα΄. Αὐγούστου. — Τῆς τιμίας Ζώνης. — Ἡ ἀτελὴς ἀκολουθία, λήγουσα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Δοξαστικοῦ.

42) Τῇ κστ΄. Ὀκτωβρίου. — Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου.— Κανὼν εἷς καὶ οὗτος διάφορος τῶν ἐντύπων. Συναξάριον ἐν ἐπιτομῇ. Εἰς τοὺς Αἴνους τά τε Στιχηρὰ καὶ τὸ Δοξαστικὸν διάφορα τοῦ ἐντύπου. Δὲν γίνεται ἐν τῷ χειρογράφῳ ἀνάμνησις τῶν σεισμῶν.

43) Τῇ ια΄. Ὀκτωβρίου. — Μνήμη τῶν ἁγ. Πατέρων τῆς Ζ΄. Συνόδου. Ἡ ἀκολουθία ἀτελής, λήγουσα εἰς τὸ τρίτον στιχηρὸν τῶν Αἴνων.

44) Τῇ η΄. Νοεμβρίου. — Τῶν Ἀρχιστρατήγων. — Ἀκολουθία ἄνευ ἀρχῆς. Ἡ σῳζομένη ἄρχεται ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ Κοντακίου.

(Συνεχίζεται)

I. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ "Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"

(Brookline, Mass.)

Α΄.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΙΣ HUNTER COLLEGE AUDITORIUM.

Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ καὶ Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ὑπὸ τῶν Αἰδεσ. Ἱερέων τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῆς Νεολαίας τῆς αὐτῆς πόλεως, διωργανώθη ἑορτὴ ἐπὶ τῇ εἰκοσαετηρίδι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χορῳδία αὐτῆς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν κ. Χρῆστον Βρυωνίδην, Ἄρχοντα Πρωτοψάλτην τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ Καθηγητὴν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἐξετέλεσε θαυμάσιον Βυζαντινὸν Μουσικὸν πρόγραμμα πρὸ δύο χιλιάδων περίπου ἀκροατῶν ἐν **Hunter College Auditorium.**

Εἰς τὸ ἀκροατήριον διεκρίνοντο ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, οἱ Θεοφιλέστατοι Βοηθοὶ ,Ἐπίσκοποι Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας καὶ Κωνσταντίας κ. Γερμανός, ὁ ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ καὶ οἱ Ἱερεῖς τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ἀοιδὸς κ. Ἑλένη Νικολαΐδου καὶ Ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἀμερικανικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ Τύπου.

Αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ Μουσικὸν τοῦτο πρόγραμμα ὑπῆρξαν ἄρισται. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀπέδειξε διὰ πολλοστὴν φορὰν τὴν ὡραιότητα τοῦ Βυζαντινοῦ μέλους, χάρις εἰς τὴν δυναμικὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Χρ. Βρυωνίδου, ὡς καὶ εἰς τὰς ἱκανότητας τῶν μελῶν τῆς Χορῳδίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη τὸν Σχολάρχην διὰ τὴν ὡραιοτάτην μουσικὴν ἐπίδοσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Τὴν Κυριακήν, 3ην Μαρτίου, τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Νέας Ὑόρκης ὁ Σχολάρχης Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, ἔψαλε δὲ ἡ Χορῳδία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κατὰ τρόπον θαυμάσιον. Μετὰ τὸ θεῖον κήρυγμα ὁ Θεοφιλέστατος ηὐχαρίστησε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Νεολαίας διὰ τὴν θαυμασίαν διοργάνωσιν τοῦ κονσέρτου καὶ διὰ τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς εἰκοσαετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας Κυριακῆς, ἡ Χορῳδία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῇ προσκλήσει τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου κ. Ἀ. Καλύβα καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν Μπρόκλυν, ἔψαλε τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν Παράκλησιν.

Ὁ Ναὸς ἦτο κατάμεστος ἐκκλησιάσματος, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε μὲ καταφανῆ συγκίνησιν τὴν ψαλμῳδίαν τῶν φοιτητῶν. Ὁ Θεοφιλέστατος εἰς τὸ τέλος ηὐχαρίστησε τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον κ. Ἀλκιβιάδην Καλύβαν διὰ τὴν προσφώνησιν αὐτοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ τὰ πλούσια αὐτῶν αἰσθήματα ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Παρομοία ἑορτὴ ἐπὶ τῇ εἰκοσαετηρίδι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ὀρθοδόξῳ Κοινότητι Μιννεαπόλεως, ἔνθα μετέβη ὁ Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὴν 17ην Φεβρουαρίου. Ἡ G. O. Y. A. (Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Νεολαία) διωργάνωσε θαυμασίαν ἑορτὴν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος κ. Ἀντώνιον Κόνιαρην. Εἰς τὸ Δεῖπνον παρεκάθησαν περὶ τὰ πεντακόσια πρόσωπα, αἱ δὲ προσφοραὶ ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων δολλαρίων.

Β'.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΛΑΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Κατόπιν προσκλήσεως ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βοστώνης κ. H. Ehrensperger ὁ Σχολάρχης τῆς Σχολῆς Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας τὴν 1ην Μαρτίου, ἡμέραν Παρασκευήν, ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βοστώνης ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἑρμηνεία τῆς Ὀρθοδόξου Λειτουργικῆς Θεολογίας». Παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν ταύτην περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα Ἀμερικανοὶ φοιτηταὶ καὶ Καθηγηταί. Ἐπηκολούθησε συζήτησις μεταξὺ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῶν ἀκροατῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθίγησαν θέματα σχετικὰ μὲ τὴν θέσιν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῇ Λατρείᾳ, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς θυσίας ἐν τῇ Λειτουργίᾳ, μὲ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἱερωσύνης ἐν τῇ τελέσει τῆς Λειτουργίας, μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐπικλήσεως κλπ.

Ἔλαβον μέρος εἰς τὴν συζήτησιν Καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βοστώνης.

Γ'.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.

Παρῆλθον εἴκοσι ἔτη ἀφ' ὅτου ἐθεμελιώθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα Α' ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ταύτην εἰκοσαετίαν ἡ Σχολὴ ἐβάδισεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου, ἔχουσα ὡς ἀρχηγοὺς αὐτῆς Σχολάρχας καὶ Καθηγητὰς ἀφοσιωμένους εἰς τὸ καθῆκόν των καὶ ἐμπνεομένους μὲ τὴν διάθεσιν ὅπως ἐργασθοῦν διὰ τὴν στερέωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ.

Τὰς ἑορτὰς ἤνοιξε τὴν 23ην Φεβρουαρίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπου ἐψάλη Μ. Ἑσπερινὸς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου προσεφώνησε τοὺς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους.

Τὴν ἑπομένην, ἡμέραν Κυριακήν, 24ην Φεβρουαρίου, ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Βοστώνης συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Αἰδεσ. Ἱερέων τοῦ Καθεδρικοῦ ὡς καὶ τῶν Αἰδεσιμολογ. κληρικῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ διακονούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς κ. Νεοφύτου καὶ τοῦ διακόνου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γεωργίου Καραχάλιου. Ἡ χορῳδία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν αὐτῇ Καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς κ. Χρήστου Βρυωνίδου ἔψαλε τοὺς Λειτουργικοὺς ὕμνους εἰς θαυμασίαν Βυζαντινὴν ἀπόδοσιν. Περὶ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος : «Ἡ Ὀρθόδοξος Θεολογικὴ Παιδεία». Ἀνέλυσε τὸ νόημα τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Παραδόσεως καὶ ἀνέφερεν ὅσα περὶ αὐτῆς διδάσκουσιν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅστις εἰς τὸν 94ον αὐτοῦ κανόνα δίδει τὰ στοιχεῖα τοῦ βάθους καὶ τοῦ νοήματος τῆς Ὀρθοδόξου ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὴν Θεολογικὴν Παράδοσιν. Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἀνέφερεν ἐπίσης τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ δὴ περιέγραψε τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς, τοῦ πρώτου αὐτῆς Σχολάρχου, νῦν Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρα, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Ν. Πατρινάκου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἀναγνωρισθεῖσα τὸ πρῶτον ἡ Σχολὴ ἔλαβε τὸ δικαίωμα παρὰ τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν νὰ παρέχῃ δίπλωμα ἀνεγνωρισμένης Ἀκαδημαϊκῆς ἀξίας. Ἐπίσης ἀνέφερε καὶ τὸ ἔργον τοῦ νῦν Σχολάρχου Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα, τοῦ ὁποίου τὸν ζῆλον ἐπήνεσε τονίσας, ὅτι ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ ἡ Σχολὴ ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα τῆς χορηγίας δύο ἀνωτέρων Θεολογικῶν διπλωμάτων ἀνεγνωρισμένης ὑπὸ τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν Ἀκαδημαϊκῆς ἀξίας. Ἐπίσης ἐπήνεσε τὸν Ὁμογενῆ κ. Ἀντώνιον Πάπαν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Σχολῆς καὶ ἐν γένει ὑπὲρ τῶν ἱδρυμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν τόσον εἰς τοὺς Καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅσον καὶ εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν καὶ τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὁ Σεβασμιώτατος προεχείρισε τὸν Καθηγητὴν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς κ. Χρ. Βρυωνίδην εἰς

τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἄρχοντος Πρωτοψάλτου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀκολουθίας, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, παρέθεσε γεῦμα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Σόμερσετ» πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου. Παρεκάθησαν ὁ Σχολάρχης, οἱ Ἔφοροι καὶ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, οἱ τέως Πρόεδροι τοῦ Καθεδρικοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ ὡς καὶ ἄλλοι ἐξέχοντες Ὁμογενεῖς.

Ὡμίλησαν ὁ Πρόεδρος τοῦ Καθεδρικοῦ κ. Γ. Τούμπουρας, ὁ Πρόεδρος τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ κ. Κ. Μαλλιώτης, ὁ Προπρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Καφασιάδης, ὁ Σχολάρχης τῆς Σχολῆς καὶ τελευταῖος ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς.

Αἱ ἑορταὶ ἐπὶ τῇ εἰκοσαετηρίδι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, θὰ συνεχισθοῦν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Εἰς αὐτὰς περιλαμβάνονται διαλέξεις, μουσικὰ προγράμματα, δεῖπνα, καὶ ἡ διδασκαλία ἀπὸ σκηνῆς ἀρχαίων δραμάτων.

Μάϊος 1957. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΜΠΕΜΠΗΣ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΘΛΗΣ "Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ,,

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἑορτῶν τῆς Εἰκοσαετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐγένοντο διαλέξεις εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Gondakes' Hall. Ὡμίλησαν : α) ὁ κ. Πέτρος Μουτεβελῆς, Καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, τὴν 21ην Μαρτίου, μὲ θέμα : «Τὸ Νόημα τῆς Ποιήσεως τοῦ Σολωμοῦ», καὶ β) ὁ γνωστὸς δημοσιολόγος κ. Cedric Foster τὴν Παρασκευὴν 12ην Ἀπριλίου μὲ θέμα : «Ἡ Παγκόσμιος Κατάστασις καὶ ἡ Ἐκκλησία» καὶ ἐπηκολούθησεν εὐρεῖα συζήτησις.

Τὴν 11ην Ἀπριλίου, ἐ. ἔ., ἐνεφανίσθη ἀπὸ σκηνῆς ἡ Τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους «Οἰδίπους Τύραννος». Ἀρίστη μετάφρασις ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Πέτρου Μουτεβελῆ, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε καὶ προέστη τῆς ὅλης προετοιμασίας.

Τὸ Δεῖπνον τῆς Σχολῆς ἐπὶ τῇ Εἰκοσαετηρίδι αὐτῆς εἶχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐν Βοστώνῃ τὴν 5ην Μαΐου ἐ. ἔ. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Statler Hotel ἐπληρώθη ἀπὸ 1,500 Ὁμογενεῖς. Παρευρέθησαν καὶ ὡμίλησαν ὁ Γερουσιαστὴς John Kennedy, ὁ Κυβερνήτης τῆς Μασσαχουσέτης κ. Foster Furculo, ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάρβαρτ κ. George Williams, ὁ ἐκπροσωπῶν τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βοστώνης, Καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Ἀλεβίζος, ὅστις καὶ ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου παρέδωκε πρὸς τὸν Σχολάρχην τῆς Σχολῆς Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόραν πολυτελὲς δερμάτινον πὸρτ - φέϊ περιέχον τὸ ἔγγραφον τῶν συγχαρητηρίων τοῦ Πανεπιστημίου Βοστώνης πρὸς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν μας. Ἐπίσης ὡμίλησεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ ἀναγνώσας καὶ τὸ συγχαρητήριον τηλεγράφημα τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μιχαήλ.

Ἀκολούθως ὡμίλησαν ὁ Πρεσβευτὴς κ. Ἀντώνιος Πάππας, ὁ κ. ταμίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Δείπνου κ. Γεώργιος Ἀλεβίζος.

Τὸ ὅλον πρόγραμμα ἐποίησε θαυμασίαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς καὶ ἐκλεκτοὺς ἑορταστάς. Αἱ ἐφημερίδες περιέγραψαν μετὰ λίαν ἐπαινετικῶν σχολίων τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ τὸ κάτωθι μήνυμα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μιχαὴλ ἐπὶ τῇ Εἰκοσαετηρίδι τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς :

«Χάριτι καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' Οὗ τὸν Θεὸν ἐγνωρίσαμεν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ, ἐφέτος πανηγυρίζομεν τὴν συμπλήρωσιν εἴκοσιν ἀκριβῶς ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεολογικῆς ἡμῶν Σχολῆς τῆς ἐν Βοστώνῃ.

Δόξαν, αἶνον καὶ προσκύνησιν ἂς ἀναπέμψωμεν, ἰδιαιτέρως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τὸν ἐν Τριάδι ὑμνούμενον καὶ προσκυνούμενον Θεόν, διότι μᾶς ἠξίωσεν ὅπως ἑορτάσωμεν τὴν εἰκοσαετηρίδα τῆς Θεολογικῆς ἡμῶν Σχολῆς. Ἂς ἐνθυμούμεθα δέ, ταὐτοχρόνως, πλήρεις εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαρίστου διαθέσεως, τῶν προσώπων τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν ἵδρυσιν καὶ στερέωσιν αὐτῆς, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὡς καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρου, τοῦ μὲν πρώτου ὡς σχόντος τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν θείαν ὄντως ἔμπνευσιν τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς, τοῦ δὲ δευτέρου ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιάσαντος διὰ τὴν ἑδραίωσιν τῆς ζωῆς καὶ δράσεως τοῦ πεφιλημένου πᾶσιν ἡμῖν πνευματικοῦ καὶ θεολογικοῦ τούτου φυτωρίου. Ἡ Θεολογικὴ δὲ αὕτη Σχολή μας ἐπετέλεσε προόδους τὰ μάλιστα σημαντικὰς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς μέχρι τοῦδε, ὁπότε τὰς διοικητικὰς αὐτῆς ἡνίας κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ διακεκριμένος μύστης τῆς Θεολογίας καὶ ὀτρηρὸς ἐργάτης τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας. Τὰ πάντα ὅμως ὀφείλονται εἰς τὴν φιλτάτην Ὁμογένειαν, ἥτις, ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τοῦδε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προθυμίας ἀπεδέχθη ὅλα τὰ ὑλικὰ βάρη καὶ τὰς ὑποχρεώσεις διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τε στερεώσεως καὶ τῆς δράσεως καὶ τῆς προόδου τῆς Σχολῆς. Εἰς αὐτὴν δὲ στηριζόμεθα καὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς Σχολῆς, τὸ ὁποῖον ὁραματιζόμεθα εὐρύτατον καὶ λαμπρόν.

Ἂς πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἀρχιποίμην Κύριος ἡμῶν θέλει φωτίσῃ, ἐμπνεύσῃ καὶ καθοδηγήσῃ ποιμαινομένους καὶ ποιμένοντας, ἵνα οἱ ὁραματισμοὶ ἀποβοῦν πραγματικότης, πρὸς δόξαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ».

ΝΙΚΗΤΑΣ ΠΑΛΑΣΗΣ

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΣΧΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ, ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ κ. ἄ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ
Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ,

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
καὶ πάσης Ἀφρικῆς,
ἀδελφῷ ἐν Χριστῷ, ἀσπασμὸν ἅγιον

Εἰς Φανάριον.

Ἀφάτῳ Θεοῦ συγκαταβάσει, ἰδού, ὅτι, διανύσαντες τὸ στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, ἐφθάσαμεν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Σωτηρίου Πάθους τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, αἴροντες τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν καί, ὡς ἄλλος Μανασσῆς, κατακαμπτόμενοι πολλῷ δεσμῷ σιδηρῷ εἰς τὸ μὴ ἀνανεῦσαι τὰς κεφαλὰς ἡμῶν. Πλὴν θαρροῦντες εἰς τὸ ἔλεος τῆς Θείας εὐσπλαγχνίας, φερόμεθα νοερῶς πρὸς τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν, ἐφ' οὗ ἥπλωσε τὰς ἀχράντους παλάμας ὁ μὴ γνοὺς ἁμαρτίαν Ἰησοῦς, ὑπὲρ ἡμῶν θέμενος τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ «λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

Ἡ τλήμων ἀνθρωπότης, περιδεὴς καὶ ἀνήσυχος καὶ βεβαρημένη ἐκ τῶν μόχθων ,ἐκ τῶν πολέμων καὶ ἐξ ἀκοῶν πολέμων, μετὰ θάρρους ἀτενίζει τὸν Σταυρόν, εἰς τὴν σκιὰν τοῦ ὁποίου ἐπαναπαύεται καὶ ἀντλεῖ θεῖα διδάγματα. Ἐκεῖνος, Ὃν ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία ἀνύψωσαν ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, Οὗτος ἀνέστη τριήμερος καὶ ἐπλήρωσε χαρᾶς τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Τούτου ἕνεκεν «πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» καὶ ἑορτάζει «κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος».

Κεκαθαρμέναις οὖν διανοίαις προσκυνήσαντες τὰ πάνσεπτα Πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, περιπτυσσόμεθα ἀνυποκρίτῳ ἀγαλλιάσει τὴν Ὑμετέραν γερασμιοπόθητον Κορυφήν, εὐχόμενοι δὲ διαρκῆ καὶ ἀέναον τὴν ἐκ τοῦ Θεοδέγμονος Τάφου ἀνατείλασαν χαράν, διατελοῦμεν,

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πάσχα 1957.

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Παναγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀθηναγόρα, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν δοξολογίᾳ ὑμνείσθω ὁ Πανάγαθος Θεός, ὁ ἀξιώσας ἡμᾶς, τῇ χάριτι Αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν ὑγείᾳ διανῦσαι τὸν δόλιχον τῶν πνευματικῶν τῆς νηστείας καὶ τῶν ἀχράντων Παθῶν ἀγώνων καὶ ἐν πνευματικῇ θυμηδίᾳ προσκυνῆσαι τὴν ἔνδοξον τοῦ Κυρίου Ἀνάστασιν.

Φωτὸς ἐπληρώθησαν καὶ αὖθις οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος κόσμος ἐν ἀγαλλιάσει ἐπινίκια προσάδοντες τῷ μοχλοὺς τοῦ ᾅδου συνθλάσαντι καὶ ἐν νεκρῶν ἀναστάντι Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ ἐκ τάφου ἐγερθεὶς Κύριος ἡμῶν, ἡ αἰώνιος ἡμῶν εὐφροσύνη ἐστίν, ἡ στερεοῦσα ἡμᾶς, τὸ φῶς καὶ ἡ χαρὰ πάντων ἡμῶν, τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευόντων.

Τῆς χαρᾶς οὖν ταύτης καὶ ἡμεῖς μέτοχοι γενόμενοι, γηθοσύνως σπεύδομεν εἰς νοερὰν ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας Κορυφῆς, τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν Αὐτῇ ἀποδώσοντες καὶ τὸ ἡδύμολπον καὶ σωτήριον «Χριστὸς Ἀνέστη» προσφθεγγόμενοι.

Δεόμενοι καὶ πάλιν τοῦ τὸν θάνατον πατήσαντος καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνημείοις ζωὴν χαρισαμένου Ἀναστάντος Κυρίου, ἀξιοῦν τὴν Ὑ. Θ. Παναγιότητα ὑγιαίνουσαν καὶ μακροημερεύουσαν καὶ ἐν πνευματικῇ ἀγαλλιάσει ἀεὶ ἑορτάζειν τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν καὶ πανήγυριν τῶν πανηγύρεων ἐπὶ ἔτη ὅ,τι πλεῖστα, εἰρηνικὰ καὶ πανευδαίμονα, καὶ ἐνδυναμοῦν Αὐτὴν ἐν τῇ διακυβερνήσει τοῦ πεπιστευμένου Αὐτῇ ἐνδόξου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, περιπτυσσόμεθα Αὐτὴν φιλήματι ἁγίῳ, τὸν Πασχάλιον δ' ἅμα ἀπασμὸν δι' Αὐτῆς διαβιβάζοντες τοῖς συγκροτοῦσι τὴν περὶ Αὐτὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ἱερωτάτοις Ἀρχιερεῦσι καὶ ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς καὶ διατελοῦμεν;

Ἐν Δαμασκῷ, τῇ 15η Ἀπριλίου 1957
Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ὁ Ἀντιοχείας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ
Τῷ Παναγιωτάτῳ καὶ Σεβασμιωτάτῳ
Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ
Ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ
καὶ πάσης Παλαιστίνης,
ἀσπασμὸν ἅγιον ἐν Χριστῷ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι.

Ἄδει σήμερον ὁ οὐρανὸς ἄνω τὰ ἐπινίκια καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς καταχθονίοις πανηγυρίζει, ὅτι Χριστοῦ ἐν τάφῳ τριημερεύσαντος καὶ ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, ὁ θάνατος ἐνεκρώθη καὶ ὁ ᾅδης ἐσκυλεύθη, ἡ δὲ πεπτωκυία εἰκὼν τοῦ Ἀδὰμ ἐκ τῶν δεσμῶν ἠλευθερώθη καὶ πᾶσα ἡ κτίσις ἐκαινουργήθη.

Λαμπαδηφοροῦντες οὖν καὶ ἡμεῖς ἐκυκλώσαμεν τὸ Ζωήρρυτον Κενὸν Μνημεῖον, «ἐν ᾧ Χριστὸς ὡς θνητὸς κατετέθη», καὶ ἐν ὕμνοις εὐχαριστίοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς τὴν κλητὴν ταύτην καὶ ἁγίαν ἑορτὴν ἐτελέσαμεν, τὴν δ' ἀναίμακτον θυσίαν τῷ ὑπὲρ τοῦ κόσμου τυθέντι ἀμώμῳ Ἀμνῷ ἐν κατανύξει προσαγαγόντες, περὶ μέσην νύκτα, ἐκτενῶς ἐδεήθημεν ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἀγάπῃ δ' ἀδελφικῇ ἐμνημονεύσαμεν τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος καὶ θερμὰς ὑπὲρ Αὐτῆς τε καὶ τοῦ Θεόθεν ἐμπεπιστευμένου Αὐτῇ ποιμνίου τὰς δεήσεις προσηνέγκομεν τῷ Ἀναστάντι ἐκ Τάφου Σωτῆρι Χριστῷ.

Νῦν δὲ ὅτε νοερῶς Αὐτὴν περιπτυξόμενοι ἐπὶ τοῖς περὶ ἡμᾶς θαυμασίοις τοῦ Θεοῦ ἥκομεν, ἐν χείλεσι φέροντες τὸ ἡδύμολπον καὶ ἀγγελόφθεγκτον «Χριστὸς Ἀνέστη», τὰς αὐτὰς ἐπαναλαμβάνομεν ἀπὸ καρδίας εὐχάς, λιπαρῶς δεόμενοι τοῦ ἐκ Τάφου ἐξανατείλαντος Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ἀξιοῦν Αὐτὴν ἐπὶ μήκιστον ὑγιαίνουσαν καὶ ὀρθοτομοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἑορτάζειν τῆς μεγάλης ταύτης καὶ σωτηρίου Ἑορτῆς τὴν ἀνάμνησιν καὶ ἐπιρρωνύειν Αὐτὴν ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς πεπιστευμένης Αὐτῇ Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ χειραγωγίᾳ ἐπὶ νομὰς σωτηρίους τῆς Χριστοπρεποῦς Αὐτῆς Ποίμνης.

Ἀξιοῦντες δ' ἀδελφικῶς τὴν Ὑμετέραν Ἀγάπην διαβιβάσαι τοῖς περὶ Αὐτὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον· συγκροτοῦσι Σεβασμιωτάτοις

Ἀρχιερεῦσι καὶ ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς τὰς Πασχαλίους ἡμῶν προσρήσεις καὶ ἐπευχάς, ἀπονέμομεν Αὐτῇ καὶ αὖθις τὸν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀσπασμὸν καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, Πάσχα 1957.
Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιοποθήτου Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Ἱεροσολύμων ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΡΩΣΣΙΑΣ

Τῇ Αὐτοῦ Ἁγιότητι, τῷ Ἁγιωτάτῳ κ. Ἀθηναγόρᾳ,
Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης,
καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ.

Φανάριον.

Ὑμετέρα Ἁγιότης,

Ἁγιώτατε Δέσποτα!

Χριστὸς Ἀνέστη!

Μετὰ χαρᾶς προσαγορεύω τὴν Ὑμετέραν Ἁγιότητα, ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ Ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ δέομαι τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, ὅπως Οὗτος ᾖ ἐν μέσῳ ἡμῶν, διὰ τῆς κεχαριτωμένης παρουσίας Αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐν Αὐτῷ χαρὰ ἡμῶν ᾖ πλήρης καὶ τελεία.

Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ὡραιότερος κόσμος τῆς παρούσης ζωῆς, ὅπως ἐξ ἴσου εἶναι καὶ ἡ καλλιτέρα βάσις τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν μέλλουσαν ζωήν. Διὰ τοῦτο εἶναι παρήγορον δι' ἡμᾶς, νὰ μεριζώμεθα τὸν πλοῦτον τῆς χαρᾶς ταύτης, ἐν ἀμοιβαίᾳ κοινωνίᾳ, ἥτις ἀποτελεῖ μίαν τῶν μᾶλλον ἐπισήμων ἐκδηλώσεων τῆς ἑνότητος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντορίας ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἀρχιερεῖ, τῷ διελθόντι τοὺς οὐρανούς.

Μετὰ τῶν αἰσθημάτων τούτων νοερῶς περιπτύσσομαι τὴν Ὑμετέραν Ἁγιωσύνην καὶ ἀπευθύνω Ὑμῖν ἐγκαρδίους εὐχάς, ὅπως πληθύνῃ ὁ Κύριος τὰς ἡμέρας Ὑμῶν, πρὸς δόξαν καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς παραμυθίαν τοῦ ποιμνίου Ὑμῶν.

Μετ' ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης ἀφωσιωμένος Ὑμῖν
Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας.
† ΑΛΕΞΙΟΣ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΣΕΡΒΙΑΣ

Παναγιώτατε καὶ Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, περιπόθητε καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀθηναγόρα, ἀδελφικῶς περιπτυσσόμενοι ἐν Κυρίῳ τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ἐγκαρδίως προσαγορεύομεν:

Ἀναμένοντες τὴν ἡμέραν, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος (Ψαλμ. 118, 24), τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, χαιρετίζομεν τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα διὰ τοῦ παναγίου Χριστιανικοῦ χαιρετισμοῦ :

Χριστὸς Ἀνέστη!

Χαιρετίζοντες τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ, παρακαλοῦμεν θερμῶς τὸν Ἀναστάντα Κύριον, ἵνα γνωρίσῃ πᾶσιν ἡμῖν καὶ ἁπάσῃ τῇ πασχούσῃ ἀνθρωπότητι ὁδὸν ζωῆς, πληρώσῃ ἡμᾶς εὐφροσύνης μετὰ τοῦ Προσώπου Αὐτοῦ (Πράξ. 2, 28) καὶ ἁγιάσῃ ἡμᾶς ἐν τῇ ἀληθείᾳ Αὐτοῦ (Ἰωάνν. 17, 17), ὅπως καταξιωθῶμεν τοῦ χαρίσματος τοῦ Θεοῦ, ζωῆς αἰωνίου, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. (Ρωμ. 6, 23).

Οὕτω παρακαλοῦντες τὸν Κύριον, εὐχόμεθα Ὑμῖν καὶ τῷ Θεοφιλεῖ Ποιμνίῳ Ὑμῶν πᾶν ἀγαθὸν καὶ πνευματικὴν πρόοδον, καὶ διατελοῦμεν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ.

Πρὸ τοῦ Πάσχα τοῦ 1957ου ἔτους, Βελιγράδιον
Ἀφωσιωμένος ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς
ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων
† ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν.

Φανάριον.

Παναγιώτατε καὶ λίαν ἀγαπητὲ
ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι Ἀδελφέ,

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ὑμνογραφίας, καλεῖ

καὶ αὖθις τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, ἵνα ἑορτάσῃ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ κλῆσις αὕτη πληροῖ τὰς καρδίας πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐξ ἀφάτου εὐτυχίας, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἐνίκησε διὰ παντὸς τὸν θάνατον καὶ «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Κορ. ιε', 20).

Ὁ Χριστιανικὸς κόσμος γνωρίζει καὶ μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ νίκη αὕτη ὑπῆρξε δυσχερής, τὸ δὲ λύτρον μέγα. Οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων θα ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τοιαύτην νίκην, ἐκτὸς τοῦ «Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ». Ὁ «Μονογενὴς» ἠδυνήθη νὰ καταγάγῃ τὴν ὑψίστην ταύτην νίκην, προσφέρων Ἑαυτὸν θυσίαν καὶ «δοὺς τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. κ', 28). Ἐκεῖνος, «Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, Ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβών, ἐταπείνωσεν Ἑαυτόν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. (Φιλιπ. β' 6—8), καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη καὶ Αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἀνομίας αὐτῶν παρεδόθη» (Ἡσ. λγ' 12). «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16). «Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ζωὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. (Ἰωάν. ιε' 13).

Ἀλλ' αἱ εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀναφερόμεναι ἀλήθειαι αὗται, λεχθεῖσαι ἐξ ἀγάπης διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς καταδίκης τοῦ αἰωνίου θανάτου, δέον, ὅπως διεγείρωσιν εἰς τὰς συνειδήσεις πάντων τὴν σκέψιν πόσον εὐκόλως ἀπώλεσαν οἱ πρωτόπλαστοι τὴν ἁγιότητα, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν εἰρήνην, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν κατελήφθησαν ὑπὸ ἑωσφορικοῦ ἐγωϊσμοῦ, λόγῳ ἐλλείψεως αὐτοκυριαρχίας, ἐπισπασάμενοι ἐπὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν σειρὰν ἠθικῶν καὶ φυσικῶν παθημάτων, συνδεδεμένων μετὰ τοῦ αἰωνίου θανάτου, ἐξ οὗ τόσον δυσκόλως καὶ διὰ οὕτως σημαντικοῦ ἀντιλύτρου ἐπέτυχε τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτοῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἡμεῖς, οἱ Πνευματικοὶ Ἡγέται τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐμπνεόμενοι ἐκ τῆς ἀγάπης καὶ θυσίας τοῦ Θεανθρώπου, εἴμεθα κατ' ἀρχὴν ἠναγκασμένοι νὰ ἐργασθῶμεν, ἵνα ἐξωραΐσωμεν καὶ ἀξιοποιήσωμεν τὴν ζωήν, θεμελιοῦντες τὸν κόσμον ἐπὶ τῆς ἰσότητος, ἄνευ διακρίσεως μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν, ἰσχυρῶν καὶ ἀδυνάτων, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων.

Ἰδοὺ νέα ἐποχὴ ἀνέτειλε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἥτις ὑπέφερε, ἐκλο-

νίσθη καὶ ἐν τέλει ἐπίστευσεν εἰς τὴν Οὐράνιον δικαιοσύνην. Ὁ πιστὸς ἐργάζεται καὶ ἀγωνίζεται σήμερον, γνωρίζων, ὅτι δύναται νὰ δημιουργήσῃ ἕνα θαυμάσιον κόσμον, διὰ τῆς ἀκάμπτου θελήσεως αὐτοῦ, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ μόχθου τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς διανοίας αὐτοῦ.

Τὰ ἰδανικά, ἅτινα ἐνεψύχωνον τοὺς προγόνους ἡμῶν, ἰδανικὰ περὶ ἑνὸς δικαίου κόσμου καὶ ἴσου δι' ἅπαντας τοὺς υἱοὺς τῆς γῆς, κόσμου μὴ πιεζομένου, μὴ καταδυναστευομένου καὶ ἀποκλήρου, κινοῦσιν ἰσχυρότατα τὰ ἐλατήρια τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, πρὸς διοργάνωσιν ἑνὸς πραγματικοῦ κόσμου, ἐπιθυμοῦντος νὰ ζήσῃ ἐν εἰρήνῃ, πρὸς «ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου, τοῦ ἀπειλοῦντος τὰ τέκνα ἡμῶν».

Ὅθεν φρονοῦμεν, ὅτι ἀποτελεῖ ἱερὸν καθῆκον πάντων τῶν συγχρόνων Πνευματικῶν Ἡγετῶν, τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν, ἄνευ διακρίσεως, ὅπως ἐπαγρυπνῶσι καὶ ἐργάζωνται μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων καὶ δι' ὅλων τῶν μέσων, ἵνα καταστήσωσιν ἄγρυπνον τὴν συνείδησιν τοῦ σύμπαντος κόσμου ἀπέναντι τοῦ κινδύνου ἑνὸς ἀτομικοῦ πολέμου, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου δυστυχήματα, παθήματα, ἐρήμωσιν καὶ ἐξαφάνισιν τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς. Κατὰ τῶν φονικῶν ἀτομικῶν ὅπλων δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἓν μοναδικὸν τοιοῦτον : ἡ εἰρήνη. Δι' αὐτῆς ὀφείλει νὰ ὁπλισθῇ ἡ ἀνθρωπότης, πρὸ πάντων δὲ ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, ὅστις ἔλαβε ταύτην ὡς δῶρον ἀπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰπόντος : «Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν». (Ἰωάν. ιδ', 27).

Ὑπὸ τοιούτων σκέψεων καὶ εὐχῶν ἐλαυνόμενοι, ἃς ἀξιωθῶμεν ὑποδεχθῆναι τὴν Λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ καθικετεῦσαι, ἐξ ὅλης καρδίας, τὸν Ἀναστάντα Σωτῆρα Χριστόν, ὅπως ἐπιχέῃ τὴν χάριν Αὐτοῦ καὶ τὴν εὐλογίαν ἐπί τε τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα καὶ τὰ Μέλη τῆς περὶ Αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τὸν εὐαγῆ Κλῆρον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα, ἵνα ἐν ὑγείᾳ, εἰρήνῃ καὶ μακροημερεύσει μετέχητε τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἱεροῦ Πάσχα.

Ἐπαφιέμενοι εἰς τὰς εὐλαβεῖς προσευχάς, ἃς ἀναπέμπετε κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας, διατελοῦμεν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργός.

Βουκουρέστιον, Ἀπρίλιος 1957.
† ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ
Πατριάρχης Ρουμανίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ ἀδελφὲ ἡμῶν καὶ συλλειτουργὲ κύριε Ἀθηναγόρα, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Πάσχα Κυρίου πανσεβάσμιον λαμπροφόρως κατηξιώθημεν καὶ αὖθις ἑορτάσαι, φιλανθρωπίᾳ Θεοῦ, καὶ ἀπολαῦσαι οὐρανίου χαρᾶς, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ καὶ κοσμοσωτηρίῳ Ἑορτῇ τῶν Ἑορτῶν.

Σύμπας ὁ τοῦ Κυρίου λαός, πνευματικοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδε, ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἑορτῇ, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα καὶ «χαίρετε» φάσκοντα, καὶ ᾐσθάνθη τὸ ἄκουσμα τῆς χαρᾶς, ἣν ἐκόμισεν ὁ Νικητὴς τοῦ ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου, ὡς ζωογόνον πνοήν, διικνουμένην μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς, τῆς ἀγωνιζομένης ἐπὶ καταινικήσει τῶν ἀντιξοοτήτων τῆς παρούσης ζωῆς. Χείλη πιστῶν, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, ψάλλουσι καὶ αὖθις τὸ νικητήριον τῆς πίστεως ἡμῶν ᾆσμα «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν», καὶ ἡ Ἐκκλησία ἅπασα σκιρτᾷ ἐπὶ τῇ δόξῃ τοῦ Νυμφίου αὐτῆς.

Μέγα τῇ συγχρόνῳ ἀνθρωπότητι δίδαγμα ἐξαγγέλλει ὁ τὸ μήνυμα τῆς ἐγέρσεως Χριστοῦ διακηρύξας Ἄγγελος, εἰπὼν ταῖς γυναιξὶ «μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς». Ταύτῃ τῇ θαρρούσῃ φωνῇ καὶ ἡμεῖς πεποιθότες, τὸν θρίαμβον τῆς Ἁγιωτάτης τοῦ Κυρίου Ἐκκλησίας μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων διαβλέπομεν χαίροντες, καὶ ἀκλινῶς πιστεύομεν, ὅτι μόνη ἡ βεβαία πίστις ἐπὶ τὴν Ἀνάστασιν Χριστοῦ παυσίλυπόν ἐστι καὶ ἔσται τῆς ἀγωνιώσης συγχρόνου καὶ τῆς μετ' αὐτὴν ἀνθρωπότητος.

Ἐν χαρᾷ οὖν καὶ ἐν ἐλπίσι τοιαύταις πανηγυρίσαντες τὸ Πάσχα Κυρίου, ἐπιλαμβανόμεθα τῆς ἑορτίου ταύτης εὐκαιρίας, διαβιβάσαι τῇ Ὑμετέρᾳ Κορυφῇ ἀδελφικὰς πασχαλίους προσρήσεις καὶ ἐν ἀγάπῃ ἀσπασθῆναι νοερῶς τὴν καθ' Ὑμᾶς Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν, καὶ εὐχηθῆναι αὐτῇ πάντα θρίαμβον ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ δράσει, πρὸς δόξαν τοῦ δι' αὐτὴν μέχρι θανάτου καὶ ταφῆς ταπεινωθέντος Δομήτορος αὐτῆς καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ αὖθις κατασπαζόμενοι Αὐτὴν ἐν φιλήματι πασχαλίῳ, διατελοῦμεν.

Ἀθήνησι, τῇ 16ῃ Ἀπριλίου 1957.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ, Πρόεδρος.

ΙΕΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ

Τῷ Παναγιωτάτῳ καὶ Θειοτάτῳ
Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κ. Ἀθηναγόρᾳ.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τὴν ψυχωφελῆ πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, τὸ στάδιον τοῦτο τῶν ἀρετῶν διατρέξαντες, ὁτὲ μὲν χωλαίνοντες, ὁτὲ δὲ ὀρθοποδοῦντες, ἐφθάσαμεν, τῇ ἄνωθεν βοηθείᾳ, τὰς πανσέπτους ἡμέρας ταύτας, καθ' ἃς ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἐν κατανύξει βαθείᾳ, ἑορτάζει τοῦ Νυμφίου αὐτῆς, Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ πάθη τὰ σεπτά, ἅτινα καὶ προβάλλει ὡς φῶτα σωστικὰ παντὶ τῷ κόσμῳ, πάσχοντι δεινῶς καὶ δοκιμαζομένῳ σκληρῶς ἐν τοῖς νῦν καιροῖς, διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν καὶ ψυγῆναι τὴν ἀγάπην εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας, ὑπὲρ ὧν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν.

Καὶ ἱκετεύει ἐκτενῶς, ὡς μήτηρ φιλόστοργος, τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης, «τὸν ἀναγαγόντα ἐκ νεκρῶν τὸν Ποιμένα τῶν προβάτων τὸν Μέγαν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν», ὅπως γένηται ἵλεως τῷ πλάσματι αὐτοῦ, ἀναστήσῃ αὐτό, πεσόντι καὶ αὖθις τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ ἐμπλήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς Αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον, ἵνα ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει πανηγυρίζῃ ἑκάστοτε τὴν κλητὴν καὶ ἁγίαν ἡμέραν, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων, ψάλλον τὸν ἐπινίκιον ὕμνον: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος»!

Τὴν δέησιν ταύτην, τὴν ὁλόθερμον, ἐκχέομεν πρὸς Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς, οἱ ἐν τῷ ἡγιασμένῳ τούτῳ τόπῳ λατρεύοντες Αὐτῷ ἐν ἑσπέρᾳ καὶ πρωῒ καὶ μεσημβρίᾳ, καὶ πάντοτε μέν, μάλιστα δὲ ἐν ταύταις ταῖς σεπταῖς καὶ ἁγίαις ἡμέραις, ὅπως εὐδοκήσῃ ν' ἀνατείλῃ ἐν τῷ κόσμῳ παντὶ δικαιοσύνη καὶ πλήρης εἰρήνη, ἵνα ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ὑμνῆται τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, εἰς αἰῶνα αἰῶνος!

Ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ Χριστὸς ὁ Θεός, δώῃ τῇ πολυσεβάστῳ ἡμῖν Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Κορυφῇ πανηγυρίζειν ἐπὶ μήκιστον τὴν ζωηφόρον Αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ, πρὸς δόξαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς θεοτεύκτου ταύτης ὁλκάδος, ἧς τὸ πηδάλιον, ὡς ἔμπειρος καὶ ἄριστος Κυβερνήτης στιβαρᾷ τῇ χειρὶ διακρατεῖ καὶ δεξιῶς διευθύνει εἰς τὸν λιμένα τῆς Θείας αὐτῆς κλήσεως.

Ἐπὶ δὲ τούτοις τὴν τιμίαν Αὐτῆς δεξιὰν εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι καὶ τὰς Θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς ἐξαιτούμενοι, διατελοῦμεν

Ἐν Σιναίῳ τῷ Ὄρει 1957. Ἀπριλίου 15.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος
ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ τέκνα πειθήνια

† Ὁ Σιναίου ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Καὶ ἡ Ἱερὰ τῶν Πατέρων Σύναξις

† Δικαῖος Ἀρχιμανδρίτης ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Σκευοφύλαξ Ἀρχιμανδρίτης ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Οἰκονόμος Ἀρχιμανδρίτης ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Γῆς Αἰγύπτου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Χριστοφόρε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Τῷ τῇ ὑπερφυεῖ Αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει τοὺς μοχλοὺς τοῦ ᾅδου συνθλάσαντι καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον ἡμῖν τοῖς θνητοῖς δωρησαμένῳ, ὄρθρου βαθέος, ἐν ἐκκλησιάσματι πυκνῷ, τὰ νικητήρια καὶ εὐχαριστήρια ἀναμέλψαντες, μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἁγίων καὶ ἀγαπητῶν Ἀδελφῶν, περιηυγασμένῃ ψυχῇ καὶ εὐφραινομένῃ καρδίᾳ, διὰ τῶνδε τῶν ἀδελφικῶν ἡμῶν Γραμμάτων ἥκομεν εἰς νοερὰν ἀντεπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου γερασμίας Μακαριότητος, τὸ «Ἀληθῶς Ἀνέστη !» Αὐτῇ ἀντιφθεγγόμενοι, καὶ εὐχὰς διαπύρους ὑπὲρ αὐτῆς τε καὶ τῆς κατ' Αὐτὴν Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῖν Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Πληρώματος Αὐτῆς, ἐπὶ τῇ ἐπιστάσῃ καὶ πάλιν ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ καὶ παγχαρμοσύνῳ Ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπευθύνοντες.

Ὁ τῷ Πάθει καὶ τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ τὴν τοῦ πεπτωκότος ἀνθρωπίνου Γένους σωτηρίαν ἀπεργασάμενος Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς ἀξιοῖ τὴν Ὑμετέραν σεβασμιοπόθητον Μακαριότητα ὑγιαίνειν καὶ μακροημερεύειν καὶ ἐν πνευματικῇ ἀγαλλιάσει ἑορτάζειν τὴν Λαμπροφόρον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, ἐνδυναμῶν ἅμα καὶ κρατύνων Αὐτὴν ἐν ταῖς πρωθεραρχικαῖς Αὐτῆς εὐθύναις καὶ τῇ ὑπὲρ τοῦ πεπιστευμένου τῇ συνέσει Αὐτῆς εὐσεβοῦς ποιμνίου ποιμαντορικῇ μερίμνῃ.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τῇ Ἀγάπῃ Αὐτῆς ἐπὶ ταῖς ἑορτίοις προσρήσεσι καὶ ἀγαθαῖς εὐχαῖς, καὶ περιπτυσσόμενοι Αὐτὴν καὶ αὖθις ἐν φιλήματι ἁγίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξιδιασμένης τιμῆς.

Πάσχα τοῦ 1957

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΣΗΜ. : Παρόμοια σεπτὰ Πατριαρχικὰ ἀπαντητικὰ Γράμματα ἀπεστάλησαν πρὸς τοὺς λοιποὺς Μακαρ. Πατριάρχας καὶ τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν· παράλληλα δέ, πρὸς τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν φίλων Ἐκκλησιῶν.

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἑξηκοστοῦ τόμου τοῦ περισπουδάστου Περιοδικοῦ αὐτῆς «Ἀθηνᾶ» (1889—1956), κατέλεξε μεταξὺ τῶν Ἐπιτίμων Ἑταίρων αὐτῆς ὡρισμένους Ἐπιστήμονας ἀπὸ ἑκάστην Χώραν τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Ἀπὸ τὴν Τουρκίαν Ἐπιτίμους Ἑταίρους αὐτῆς ἐξέλεξε τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πριγκηποννήσων κ. Δωρόθεον καὶ τὸν Ἱερολογιώτατον Διάκονον κ. Χρυσόστομον Κωνσταντινίδην, Καθηγητὴν τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, εἰς οὓς ἔστειλε καὶ τὰ νενομισμένα Διπλώματα.

* * *

Παρέχομεν ἐνταῦθα συνοπτικάς τινας πληροφορίας διὰ τὴν Ἑταιρείαν καὶ τὸ ἔργον της.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία ἱδρύθη τὸ 1888. Εἰς τὸ Καταστατικόν της σχετικὰ μὲ τοὺς σκοπούς της ἀναγράφονται τὰ ἀκόλουθα: «...... Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία σκοποῦσα τὴν θεραπείαν τῶν Φιλολογικῶν, Φυσικῶν καὶ Μαθηματικῶν Ἐπιστημῶν, καὶ τὴν ἐπίρρωσιν τῆς περὶ ταύτας σπουδῆς ἐν Ἑλλάδι.»

Τὸ πρῶτο Συμβούλιο τῆς Ἑταιρείας συνεκροτήθη ὡς ἑξῆς : Πρόεδρος ὁ Κωνσταντῖνος Κόντος, Ἀντιπρόεδρος : Λουκᾶς Παπαϊωάννου, Καθηγητὴς τῆς Ἀνατομίας, καὶ Ἰωάννης Χατζιδάκης τῶν Μαθηματικῶν. Γραμματεύς : Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης, ὑφηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας. Σύμβουλοι : Θεόδ. Νέγρης, Στ. Βάσης, Π. Καββαδίας (Ἔφορος Ἀρχαιοτήτων), Ρήγας Νικολαΐδης (ὑφηγητὴς Φυσιολογίας), Γ. Παπαβασιλείου (φιλόλογος).

Ἐπιμεληταὶ Περιοδικοῦ : οἱ Γ. Χατζιδάκης, Κυπ Στέφανος, Σπ. Οἰκονομίδης, Ἀντ. Οἰκονόμος, Γ. Κρέμμος.

Τὸ 1889 κυκλοφορεῖ ὁ α΄ τόμος τοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ἑταιρείας, ἡ γνωστὴ «Ἀθηνᾶ».

Ἡ Ἑταιρεία ἐκπληρώνει τοὺς σκοπούς της διπλά. Πρῶτα ἐκδίδει τὸ Περιοδικό, καὶ ὕστερα συγκροτεῖ συνεδρίας, ὅπου γίνονται ἀνακοινώσεις. Κυρίως ὅμως ἡ προσφορά της ἀξιολογεῖται μὲ τὴν «Ἀθηνᾶ».

Τὸ Περιοδικὸν αὐτὸ θεωρεῖται τὸ καλύτερον Ἑλληνικὸν Ἐπιστημονικὸν Περιοδικόν. Ἐκυκλοφόρει καθ' ἕκαστον ἔτος τακτικὰ μέχρι τοῦ 1941, ὁπότε ἐσταμάτησε λόγῳ τῆς κατοχῆς διὰ νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν ἔκδοσίν του, μὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Ἡ «Ἀθηνᾶ» παρὰ τὴν ποικιλίαν τῶν περιεχομένων της, λόγῳ τῶν κατὰ καιροὺς φιλολόγων Διευθυντῶν της, ἴσως ἐστάθη κυρίως φιλολογικὸν Περιοδικόν. Εἰς τοὺς τόμους της εὑρίσκονται δημοσιευμέναι ἀθάνατοι ἐργασίαι τοῦ Κωνσταντίνου Κόντου καὶ τοῦ Γεωργίου Χατζιδάκη ,καὶ πολλῶν ἄλλων ὑπερόχων προσωπικοτήτων τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Ἐπιστημῶν.

Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα καλύπτουν τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ Περιοδικοῦ καλύπτουν φυσικὰ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς Κλασσικῆς, Μεσαιωνικῆς καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, ὅπως καὶ τὰς ἐρεύνας τῶν θετικῶν καὶ Μαθηματικῶν Ἐπιστημῶν. Ἀκόμη πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ Περιοδικὸν ἐβραβεύθη καὶ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν.

Τὸ σημερινὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας ἀποτελοῦν οἱ κ.κ. Ἀντ. Κεραμόπουλος, Πρόεδρος, Ν. Τωμαδάκης, Α΄ Ἀντιπρόεδρος, Στ. Κορρές, Καθηγητὴς τῆς Κλασσικῆς Φιλολογίας , Β΄ Ἀντιπρόεδρος, Δ. Οἰκονομίδης, Γραμματεύς, Γ. Κ. Σπυριδάκης, Ὑφηγητὴς τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Βυζαντινῶν, Ταμίας, Γ. Κουρμούλης, Καθηγητὴς Λαογραφίας, Δ. Χατζῆς, Δ. Τσιρίμπας, Εὐ. Φωτιάδης, Διευθυντὴς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, Ἐμμ. Πρωτοψάλτης, Διευθυντὴς Γ. Ἀρχείων Κράτους, Μ. Ι. Μανούσης, Διευθυντὴς Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου Ἀκαδημίας, ὡς σύμβουλος. Τὸ Περιοδικὸν διευθύνει ὁ κ. Ν. Τωμαδάκης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΥ — ΑΠΡΙΛΙΟΥ — ΜΑΪΟΥ

Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἑορτῆς ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἔλαβον δὲ μέρος οἱ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ.κ. Χρυσόστομος Τριανταφυλλίδης, Ἰωακεὶμ Λουκᾶς, Δημήτριος Παπαδόπουλος καὶ Φιλάρετος Παπαχαραλάμπους, ὁ Δευτερεύων κ. Γαβριὴλ καὶ ὁ Τριτεύων κ. Ἀγάπιος.

Κατὰ δὲ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητητος συνελειτούργησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Χαλκηδόνος κ. Θωμᾶς, Δέρκων κ. Ἰάκωβος, Πριγκηποννήσων κ. Δωρόθεος, Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος, Αἴνου κ. Γερμανός, Προικοννήσου κ. Φιλόθεος, Λαοδικείας κ. Μάξιμος, Σάρδεων κ. Μάξιμος, Ἰκονίου κ. Ἰάκωβος, Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Μελίτων καὶ Φιλαδελφείας κ. Ἰάκωβος, οἱ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος καὶ κ. Φιλάρετος, Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Γεώργιος, Δευτερεύων κ. Γαβριήλ, Τριτεύων κ. Ἀγάπιος καὶ Διάκονος τῆς Σειρᾶς κ. Εὐάγγελος.

Ἔψαλον οἱ Πατριαρχικοὶ Χοροί.

Κατάλληλον δὲ τῇ περιστάσει λόγον ἐξεφώνησεν ἀπὸ τοῦ Ἱ. Ἄμβωνος ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μάξιμος Ρεπανέλλης, Σχολάρχης τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς Χάλκης.

Ἐν τῷ Ἱ. Βήματι παρίστατο συμπροσευχόμενος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, ἐν δὲ τοῖς Ἡγεμονικοῖς, τῷ Σολέᾳ καὶ τῷ Ναῷ, οἱ Ἐντιμολ. Ἄρχοντες Ὀφφικιάλοι τῆς Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ρήτωρ κ. Βλαδίμηρος Μιρμίρογλου, Μ. Χαρτοφύλαξ κ. Ἀχιλλεὺς Μόσχος, Μ. Ρεφερενδάριος κ. Γεώργιος Χόλλεμπαχ καὶ ὁ Πρωτονοτάριος κ. Ἐμμ. Φωτιάδης, οἱ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν εὑρισκόμενοι Ἀντιπρόσωποι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Δρ κ. Βίσσεφ Τούφτ, Σὲρ Κέννεδυ Κρὰμπ καὶ ὁ Δρ Φρειδερῖκος Νόλδ, ὁ κ. Ἀλ. Σοῦτσος, Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, ὁ κ. Ἀλέξ. Χατζόπουλος, Βουλευτὴς Σταμπούλ, οἱ Πρόεδροι τῶν πέντε Μειζόνων Ἐφοριῶν, Κεντρικοὶ Ἔφοροι, Ἐφοροεπίτροποι, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης καὶ πυκνότατον πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως ὑπερπληρῶσαν τὸν Ἱ. Ναὸν καὶ τὴν αὐλήν.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐτελέσθη Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν μακαρίων ὁμολογητῶν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ηὐλογήθησαν τὰ κόλλυβα.

Εἶτα προηγουμένων ἐξαπτερύγων, λαμπαδούχων, τῶν Πατριαρχικῶν Χορῶν, ἐσχηματίσθη ὑπὸ τοῦ Ἱ. Κλήρου, τῶν Σεβ. Ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ τῆς

Α. Θ. Παναγιότητος ἡ λιτανεία τῆς Ἀχράντου Εἰκόνος τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ πρὸς τὸν Πατριαρχικὸν Μέγαρον καὶ τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τῶν Χορῶν ψαλλόντων τὸ «Ἐπαρθέντα Σὲ ἰδοῦσα», ἔνθα ὅ τε Πατριάρχης καὶ οἱ Ἅγιοι Συνοδικοὶ ἀπεξεδύθησαν τὰς στολὰς αὐτῶν.

Ἡ ὅλη τελετὴ ἔληξε μὲ τὸν Πολυχρονισμὸν τοῦ Πατριάρχου, Ὅστις ἀκολούθως ἐδέχθη ἐν τῷ Γραφείῳ Αὐτοῦ πάντας τοὺς ἀνωτέρω ἐπισήμους.

Τὸ Ἅγιον Πάσχα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ἑσπέρας, τὴν Μ. Δευτέραν, Μ. Τρίτην καὶ Μ. Τετάρτην, κατὰ τοὺς Νυμφίους καὶ τὰς Θ. Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων, ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ ἀπὸ τοῦ Παραθρονίου.

Τὴν Μ. Τρίτην, ἑσπέρας, ὁ Ἱ. Ναὸς εἶχεν ὑπερπληρωθῆ ἀπὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα.

Τὴν Μ. Τετάρτην, ὁ Πατριάρχης ἔλαβε τὸ χρίσμα τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου, ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ.

Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς Μ. Πέμπτης, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Αἰμιλιανοῦ καὶ Δευτερεύοντος κ. Γαβριήλ, ὁ Πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἀπὸ τοῦ Θρόνου.

Κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῶν Δώδεκα Ἱ. Εὐαγγελίων τῆς Μ. Πέμπτης, μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνεχοροστάτησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μητροπολῖται Αἴνου κ. Γερμανός, Προικοννήσου κ. Φιλόθεος, Λαοδικείας κ. Μάξιμος, Σάρδεων κ. Μάξιμος, Ἰκονίου κ. Ἰάκωβος καὶ Φιλαδελφείας κ. Ἰάκωβος. Ὁ Πατριάρχης ἀνέγνωσε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Διαθήκης. Ἐν συνεχείᾳ τὰ λοιπὰ Εὐαγγέλια ἀνεγνώσθησαν κατὰ σειρὰν ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Αἴνου, Λαοδικείας, Σάρδεων, Ἰκονίου, Φιλαδελφείας καὶ τῶν Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου, Ἀρχιμ. κ. Σεραφεὶμ καὶ Φιλαρέτου καὶ τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου.

Κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῶν Μ. Ὡρῶν, τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Μ. Παρασκευῆς καὶ τῆς Ἀποκαθηλώσεως, συνεχοροστάτησαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου οἱ ὡς ἄνω Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος. Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Αἰμιλιανὸς μὲ θέμα : «Ἡ Διαθήκη τοῦ Σταυροῦ». Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας ὁ Πατριάρχης διένειμεν ἄνθη.

Ἡ Ἱ. Ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μ. Παρασκευῆς διεξήχθη κατὰ τὸ ἀνέκαθεν τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, συγχοροστατούντων μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τῶν ἰδίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, ἐν πλήρει Ἀρχιερατικῇ περιβολῇ. Παρέστησαν οἱ Ἐντιμ. κ.κ. Ἆγις Καψαμπέλης, Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, Εὐστάθιος Λαγάκος, Πρόξενος, Ἀλέξ. Σοῦτζος, Ὑποπρόξενος, ὁ Βουλευτὴς Σταμποὺλ κ. Ἀλέξ. Χατζόπουλος, οἱ Ἄρχοντες Μ. Χαρτοφύλαξ κ. Ἀχιλ. Μόσχος μετὰ τῆς εὐγεν. συζύγου του, καὶ Ρεφερενδάριος κ. Γεώργιος Χόλλεμπαχ καὶ πυκνότατον ἐκκλησίασμα. Οἱ Πατριαρχικοὶ χοροὶ ἔψαλον τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου, καθ' ὃν χρόνον ὁ Πατριάρχης ἐθυμίασεν ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα. Κατὰ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ Ἐξοχ. Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας κ. Τζελὰλ Μπαγιάρ, τοῦ Ἐξοχ. Πρωθυπουργοῦ κ. Ἀδνὰν Μενδερὲς καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτῶν.

Περαιτέρω ὁ Πατριάρχης ἐχοροστά-

τησε κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τοῦ Μ. Σαββάτου, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Φιλαρέτου καὶ Διακόνου τῆς Σειρᾶς κ. Εὐαγγέλου, καὶ τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Σεραφείμ, Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Παύλου καὶ τοῦ αὐτοῦ Διακόνου.

Ἡ Ἀνάστασις ἑωρτάσθη ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ διὰ τῆς ἔκπαλαι καθιερωμένης Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Λειτουργίας, ἐν κατανύξει καὶ σεμνοπρεπείᾳ.

Οἱ κώδωνες τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ ἔκρουσαν περὶ τὴν 6.30΄ πρωϊνὴν καὶ ἐκάλεσαν τοὺς πιστούς, ἵνα μετάσχωσι «τῆς πανηγύρεως τῶν πανηγύρεων». Ὥραν 7.30΄ ὁ Πατριάρχης προσέφερεν ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης εἰς τοὺς πιστοὺς ἵνα λάβωσι φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός. Ἡ Ἀνάστασις ἐγένετο ἀπὸ ἐξέδρας, τοποθετηθείσης ἐν τῷ αὐλογύρῳ τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἔνθα ἀνῆλθον ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ συλλειτουργήσαντες Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς Σεβ. Μητροπολῖται Αἴνου, Προικοννήσου, Λαοδικείας, Σάρδεων, Ἰκονίου καὶ Φιλαδελφείας συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Σεραφεὶμ καὶ κ. Φιλαρέτου, Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Γεωργίου, Δευτερεύοντος κ. Γαβριήλ, Τριτεύοντος κ. Ἀγαπίου καὶ Διακόνου τῆς Σειρᾶς κ. Εὐαγγέλου.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ Σεβ. Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἱ. Κλῆρος, τῶν χορῶν ψαλλόντων τὸν κανόνα «Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί», εἰσῆλθον εἰς τὸν Ἱ. Ναόν, ἔνθα ἐσυνεχίσθη ἡ Θ. Λειτουργία.

Τὴν Πατριαρχικὴν Ἀπόδειξιν ἀνέγνωσεν ἀπὸ τοῦ Ἱ. Ἄμβωνος ὁ Πανοσιολ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου κ. Συμεών.

Κατὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνέγνωσεν ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης τὸν Κατηχητικὸν λόγον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν τῆς Θ. Μεταλήψεως καὶ ἀκολούθως διένειμε τὸ Ἀντίδωρον. Ἐν τῷ Ἱ. Βήματι παρέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος.

Ἐκκλησιάσθησαν ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἆγις Καψαμπέλης μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εὐγενεστάτης κ. Μαρίας Καψαμπέλη, ὁ Πρόξενος κ. Εὐστάθιος Λαγάκος, ὁ Βουλευτὴς Ἰσταμποὺλ κ. Ἀλέξ. Χατζόπουλος, οἱ ἐντιμολ. Ἄρχοντες Μ. Ρήτωρ κ. Βλ. Μιρμίρογλου, Μ. Χαρτοφύλαξ κ. Ἀχ. Μόσχος, καὶ Μ. Ρεφερενδάριος κ. Γεώργιος Χόλλεμπαχ, ὁ Καθηγητὴς τῆς Κλασσικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βόννης Δρ κ. Χ. Χέρτερ, μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Καθηγητὴς κ. Δ. Τσάκωνας, οἱ βοηθοὶ αὐτῶν κ κ. Βὸγκ Μπλοῦχλερ καὶ Δ. Σαβράμης, καὶ ὁ εἰκοσαμελὴς ὅμιλος τῶν Φοιτητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ὡς ἄνω Πανεπιστημίου, ὁ κ. Γεώργιος Δεϊρμεντζόγλου, Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐφορίας Σταυροδρομίου, ὁ κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος, Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνοικοδομήσεως τῶν Ἱ. Ναῶν μετὰ τῆς εὐγεν. συζύγου αὐτοῦ καὶ πλῆθος μέγα εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδέχθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Γραφείῳ τοὺς Σεβ. Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, τοὺς Ὀφφικιάλους καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους.

Εἰς τὸ πρόγευμα καὶ εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθησαν μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος οἱ Σεβ. Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, οἱ Ὀφφικιάλοι, οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βόννης, οἱ δὲ Φοιτηταὶ εἰς τὴν τράπεζαν τῶν Ἐσωκατακοίλων.

Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐτελέσθη περὶ τὴν 15ην ὥραν διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς χοροστασίας, ἐπίσης ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος.

Μετὰ τὴν κροῦσιν τῶν κωδώνων ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μητροπολῖται Αἴνου, Προικοννήσου, Λαοδικείας, Σάρδεων, Ἰκονίου καὶ Φιλαδελφείας κατῆλθον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν καὶ περιεβλήθησαν ἐν τῷ Ἱ. Βήματι τὰς Ἀρχιερατικὰς των στολάς, τῶν Χορῶν ψαλλόντων «Ἀναστάσεως ἡμέρα».

Ἀρξαμένου τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Πατριάρχης ἐθυμίασεν ἅπαν τὸ Ἐκκλησίασμα. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, ἀνεγνώσθη τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον : Ἑλληνιστὶ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπὸ τοῦ Συνθρόνου, Τουρκιστὶ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰκονίου κ. Ἰακώβου, Σλαβωνιστὶ ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολ. Μεγ. Οἰκονόμου κ. Γεωργίου, Γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου, Ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Ἀγγλικανοῦ Πρωθιερέως κ. Τ. Πάϊπερ, εἰς Ἡρωϊκὸν Ἑξάμετρον ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Συγκέλλου κ. Προκοπίου Μελᾶ μετὰ τοῦ ὁμίλου αὐτοῦ, Ἀραβιστὶ ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἠλία Σαλίμπα, καὶ πάλιν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Μεγ. Ἀρχιδιακόνου.

Παρέστησαν ὁ Ἐντιμολ. Ἄρχων Μ. Ρεφερενδάριος κ. Γ. Χόλλεμπαχ, Ἀντιπροσωπεῖαι Κεντρικῶν Ἐφοριῶν καὶ Ἐπιτροπῶν τῶν Κοινοτήτων, Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνοικοδομήσεως τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ πλῆθος πολύ, οὓς ὁ Πατριάρχης ἐδεξιώθη ἐν τῷ Γραφείῳ καὶ ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Ἐν βαθείᾳ κατανύξει, τὴν 23ην Ἀπριλίου, ἑωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἐν τῷ πανηγυρίσαντι ὁμωνύμῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη Ἑσπερινός, καθ' ὃν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαοδικείας κ. Μάξιμος.

Ἡ Θ. Λειτουργία τῆς κυριωνύμου ἡμέρας ἐτελέσθη ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λαοδικείας κ. Μαξίμου, Σάρδεων κ. Μαξίμου καὶ Ἰκονίου κ. Ἰακώβου, συμπαραστατουμένων ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Φιλαρέτου, Τριτεύοντος καὶ Διακόνου τῆς Σειρᾶς.

Κατὰ τὴν Ἀρτοκλασίαν ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ ὑγείας τῶν ἐν διασπορᾷ εὐσεβῶν τέκνων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἐν τῷ Ἱ. Βήματι παρέστησαν συμπροσευχόμενοι : ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Αἴνου κ. Γερμανὸς καὶ Νεοκαισαρείας κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Σεραφείμ.

Μνημόσυνον Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως.

Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Κοινότητος Μεγάλου Ρεύματος, φόρον ἀϊδίου εὐγνωμοσύνης ἀποτίουσα πρὸς τὸν ἀείμνηστον Μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως κυρὸν Γεννάδιον, Εὐεργέτην αὐτῆς, ἐτέλεσεν ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας αὐτοῦ, Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Παμ. Ταξιαρχῶν τῇ 17ῃ τ.μ. Κυριακῇ.

Ἐλειτούργησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Προικοννήσου κ. Φιλόθεος, Λαοδικείας κ. Μάξιμος καὶ Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Μελίτων, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀλεξάνδρου Καρακάση, Τριτεύοντος

κ. Ἀγαπίου καὶ τοῦ Ἱερολογ. Ἱεροσπουδαστοῦ κ. Θεοφυλάκτου Μαρινάκη. Κατὰ δὲ τὸ Μνημόσυνον ἔλαβον μέρος καὶ οἱ Πανοσ. κ. Θωμᾶς Ταλλιέρης καὶ ὁ κ. Παῦλος Μπάλλεστερ.

Τοὺς χοροὺς διηύθυνεν ὁ Ἄρχων Λαμπαδάριος κ. Θρ. Σταγίτσας.

Ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος.

Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἴμβρου καὶ Τενέδου.

Ἐπηκολούθησε συγκέντρωσις ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ, καθ' ἣν ὡμίλησαν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀλέξανδρος Καρακάσης καὶ ὁ κ. Γεώργιος Ζαβράκης, Πρόεδρος τῆς Κοινότητος, οἵτινες ἀνέφερον τὰς πρὸς τὴν Κοινότητα Μ. Ρεύματος ὑπηρεσίας τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου καὶ ἐξῆρον τὰς ἀρετάς του, καὶ ἐν τέλει ἀνηρτήθη ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν κτιτόρων τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου.

Ἡ Ἔντιμος Ἐφορία τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου, στιχοῦσα τῇ καθιερωμένῃ παραδόσει, ἐτέλεσε καὶ ἐφέτος ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Σταυροδρομίου, τὸ καθιερωμένον ἱερὸν μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἀοιδίμων κτιτόρων καὶ Μεγάλων Εὐεργετῶν τοῦ Ζαππείου, Κωνσταντίνου καὶ Εὐαγγέλου Ζάππα, τῇ 21ῃ Μαΐου ἑορτῇ τῶν Ἁγίων Κωνσαντίνου καὶ Ἑλένης.

Τῆς ἐπιμνημοσύνου Θ. Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαοδικείας κ. Μάξιμος, κατάλληλον δὲ τῇ περιστάσει ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, Ἱερολ. κ. Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης, ἀναπτύξας τὴν ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς Θείας Προνοίας μεγάλην συμβολὴν ὡρισμένων ἀτόμων εἰς τὴν πρόοδον τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ἡ Χορῳδία τῶν μαθητριῶν τοῦ Ζαππείου, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Μεν. Μαυρίδου, ἔψαλεν ἐμμελέστατα τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη». Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι: Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Φιλάρετος, ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὁ Ἐντιμ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐστ. Λαγάκος, ἡ Ἔντιμος Ἐφορία τοῦ Ζαππείου, ἡ Διευθύντρια τῆς Σχολῆς, Καθηγηταὶ ὅλων τῶν Ἐκπαιδευτηρίων μας, Διδάσκαλοι, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἀποφοίτων Ζαππείου, αἱ μαθήτριαι τῆς Σχολῆς καὶ πυκνότατον ἐκκλησίασμα.

Ἐπηκολούθησε τελετὴ ἐν τῷ Ζαππείῳ, καθ' ἣν αἱ Τελειόφοιτοι κατέθεσαν στέφανον ἐκ δάφνης πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Ζάππα, ἐνῷ ἡ Χορῳδία τῆς Σχολῆς ἔψαλεν, ὑπὸ τὴν συνοδείαν πιάνου, ὕμνον πρὸς τοὺς ἀειμνήστους Εὐεργέτας.

Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ἡ καθηγήτρια δ. Ἄννα Βασιλειάδου, ὁμιλήσασα περὶ τῆς μορφώσεως τῆς θηλείας Νεολαίας τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ δι' ὀλίγων ἐξιστορήσασα τὰ τῆς ἱδρύσεως καὶ τὴν μέχρι σήμερον ζωὴν τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου.

Συνοδικαὶ Συνεδρίαι.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ πρὸ τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα καὶ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὸ συνεδρίᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Σεβ. Ἁγίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, ἀντηλλάγησαν αἱ προσήκουσαι εὐχετήριοι προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις.

Ἑόρτιοι χαιρετισμοί.

Ἐλήφθησαν καὶ ἀνεγνώσθησαν συνοδικῶς, συγχαρητήρια ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἁγίου Πάσχα τηλεγραφήματα καὶ γράμματα τῶν Μακ. Πατριαρχῶν, τῶν Προέδρων τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ κ. Πορφυρίου, τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου καὶ πλείστων ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν προσώπων, εἰς ἃ ἐγένοντο αἱ προσήκουσαι ἀπαντήσεις.

Ὡσαύτως ἑόρτιοι χαιρετισμοὶ ἀντηλλάγησαν, διὰ γραμμάτων, μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν φίλων Ἐκκλησιῶν, Ἀγγλικανικῆς, Ἐπισκοπελιανῆς ἐν Ἀμερικῇ καὶ τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλαιοκαθολικῶν.

Συμπάθεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τοὺς σεισμοπλήκτους τῶν περιοχῶν Φετχιὲ καὶ Μπολοῦ.

Κατὰ τοὺς μῆνας Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον, ἡ Χώρα ἡμῶν ἐδοκιμάσθη σκληρῶς ἐκ τῶν ἐν ταῖς περιοχαῖς Φετχιὲ καὶ Μπολοῦ συμβάντων σεισμῶν. Ἡ συγκίνησις ὑπῆρξε γενικὴ καὶ αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ αὐθόρμητοι καὶ θερμαί. Εἰς ταύτας ὁλοθύμως μετέσχε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διερμηνεῦον διὰ σεπτῶν Πατριαρχικῶν πρὸς τοὺς Ἰθύνοντας τῆς Χώρας ἡμῶν τηλεγραφημάτων τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ συμπάθειαν.

Τῇ δὲ 28ῃ Μαΐου ἐ. ἔ., ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν συνοδείᾳ τοῦ Πανοσ. Τριτεύοντος κ. Ἀγαπίου καὶ τοῦ Ἐντιμ. Ἄρχοντος Μ. Ρήτορος κ. Βλαδ. Μιρμίρογλου ἐπεσκέφθη, ἐν τῇ Νομαρχίᾳ τῆς Πόλεως, τὸν Ἐξοχ. Νομάρχην Δρα Φαχρεττὶν Κερὶμ Γκιοκάϋ καὶ ἐξέφρασεν αὐτῷ καὶ αὐτοπροσώπως τὴν μεγάλην συμπάθειαν Αὐτῆς τε καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιδώσασα ἅμα αὐτῷ καὶ ἐπιταγὴν ἐκ Λ.Τ. 40,000, ἐξ ὧν 25,000 ἐκ τοῦ Ταμείου τῶν Πατριαρχείων καὶ 15,000 ἐκ τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν πέριξ Μητροπόλεων, ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων.

Δωρεὰ πρὸς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Πριγκήπου.

Ὁ ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐγκρίτων Ὁμογενῶν καὶ εὐσεβὲς τῆς Ἐκκλησίας τέκνον κ. Δημήτριος Ἀράπογλου, τὰ φιλογενῆ καὶ χριστιανικὰ αὐτοῦ καθόλου αἰσθήματα ἔκδηλα ποιούμενος, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Πριγκήπου, δι' ἐπισήμου ὁριστικῆς ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἐγγραφῆς, πενταώροφον αὐτοῦ πολυκατοικίαν.

Ἐφ' ᾧ ἡ Ἐφορία τοῦ Ἱδρύματος, συμφώνως τῷ οἰκείῳ Κανονισμῷ, ἀνεκήρυξε τὸν εἰρημένον «Εὐεργέτην τῶν Ὀρφανοτροφείων».

Διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Πιττακίου ἐξεφράσθησαν τῷ ὡς ἄνω κ. Δ. Ἀράπογλου ἡ ἰδιαιτέρα εὐαρέσκεια καὶ αἱ εὐχαριστίαι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ γενναιόφρονι ταύτῃ δωρεᾷ.

Χειροτονίαι.

— Ἐπὶ τῇ βάσει σχετικοῦ γράμματος τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱ. ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς μετ' αἰτήσεων τῶν ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς τελευταίας τάξεως τῆς Σχολῆς Διακόνων Αἰμιλιανοῦ Τσιρπανλῆ, ἐκ Δωδεκανήσου καὶ Θεοφυλάκτου Μαρινάκη, ἐκ Κρήτης, ἐνεκρίθησαν Συνοδικῶς αἱ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαι αὐτῶν, τελεσθεῖσαι ἐν τῷ Ναϊδρίῳ τῆς Σχολῆς, τοῦ μὲν πρώτου τῇ Β΄. Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, 17ῃ Μαρτίου, ὑπὸ τοῦ Σεβ.

Μητροπολίτου Ἰκονίου κ. Ἰακώβου, τοῦ δὲ δευτέρου τῇ Δ΄. Κυριακῇ Νηστειῶν, 31η Μαρτίου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου.

— Ἐγκριθείσης συνοδικῶς τῆς εἰς Διάκονον χειροτονίας τοῦ ἐκ τῶν Ἱεροσπουδαστῶν τῆς τελευταίας τάξεως τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, Δημητρίου Ἁγιωργούση, ἐκ Χίου, ἐγένετο ἡ χειροτονία αὐτοῦ ἐν τῷ Ν ἱδρύ ῳ τῆς Σχολῆς τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, 28η Ἀπριλίου, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰκονίου κ. Ἰακώβου. Ὁ χειροτονηθεὶς ἐπὶ τῇ εἰς τὸ κληρικὸν στάδιον εἰσόδῳ αὐτοῦ ὠνομάσθη Μάξιμος.

Μητρόπολις Πριγκηποννήσων.

Αἰτήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου, ἐπετράπη συνοδικῶς ἡ εἰς Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ κ. Ἀντωνίου Χαραλαμπίδου, Ἱεροψάλτου, προοριζομένου διὰ τὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς Κοινότητος Πριγκήπου.

Ἡ μὲν εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ εἰρημένου, ἐγένετο τῇ 14η Ἀπριλίου Κυριακῇ τῶν Βαΐων, ἡ δὲ εἰς Πρεσβύτερον τῇ 2α Ἰουνίου ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Πριγκήπου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου.

Ὁ χειροτονηθεὶς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ αὐτοῦ εἰς τὸ Κληρικὸν στάδιον ὠνομάσθη Ἀμβρόσιος.

Ἡ ἀνακαίνισις τῶν Ἱ. Ναῶν.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνακαινισμοῦ τῶν Ἱ. Ναῶν Ἐπιτροπή, ἐνεργοῦσα ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ ἔργου αὐτῆς :

Α΄.) Ἀνέθεσε τὴν ἐκπόνησιν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων τῶν πυρικαύστων Ναῶν :

Ἱ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ, τῷ κ. Γεωργίῳ Γεωργιάδῃ.

Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὑψωμαθείων, τῷ κ. Νικολάῳ Νικολαΐδῃ.

Ἁγίων Θεοδώρων Βλάγκας, τοῖς κ. κ. Στυλιανῷ Ροΐδῃ καὶ Ἰωάννῃ Τσακίρογλου.

Παναγίας Ἒξ Μαρμάρων, τῷ κ. Παναγιώτῃ Γεωργιάδῃ.

Παναγίας Βελιγραδίου, τοῖς κ. κ. Στυλιανῷ Στυλιανίδῃ καὶ Δανιὴλ Μπεϊζαδὲ καὶ

Ἁγίου Μηνᾶ Ὑψωμαθείων, τῷ κ. Βασιλείῳ Βίγκᾳ, καὶ

Β΄.) Διὰ δημοσιεύσεων ἐκάλεσε τοὺς Ἐργολάβους τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀναλάβωσι τὰς ἐργασίας τῶν Ἱ. Ναῶν Ἁγίου Δημητρίου Ξυλοπόρτης, Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ, Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ, Ἁγίου Ἰωάννου Γαλατᾶ, Κοιμήσεως Παναγίας Μπεσίκτας καὶ Ἁγίας Παρασκευῆς Μπουγιοὺκ - Δερέ, ὅπως ἀποταθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς, ἵνα λάβωσι γνῶσιν καὶ πληροφορηθῶσι τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς θὰ διενεργηθῶσιν αἱ ἐργασίαι.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐκάλεσε παρ' Ἑαυτῇ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν ἐν προκειμένῳ Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ.κ. : Χρήστου Ἰωαννίδου, Χριστοφόρου Ἰορδανίδου, Πανανοῦ Γεωργιάδου καὶ Συμεὼν Συμεωνίδου, εἰς σύσκεψιν, σχετικῶς πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν διάκοσμον τῶν παθόντων Ἱ. Ναῶν, καθ' ἣν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Δέρκων, Ἰκονίου, Ἴμβρου καὶ Τενέδου καὶ Φιλαδελφείας, καὶ ἀκολούθως ἐκράτησεν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν Πατριαρχικὴν τράπεζαν.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Καθολικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀνατολικῶν Σπουδῶν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Τῇ 13η Μαΐου, ἐ. ἔ., προσῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἐπεσκέφθη τὴν Α.

Θ. Παναγιότητα ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν Πανοσ. Ἱερεὺς κ. Μπωντουέν, Διευθυντὴς τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Καθολικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀνατολικῶν Σπουδῶν, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς τηῆς ἐγκαρδιότητος.

Τὴν 14ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἔνθα ἐπεκοινώνησε μετὰ τοῦ Σχολάρχου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μαξίμου καὶ τῶν καθηγητῶν.

Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθη καὶ αὖθις τὰ Πατριαρχεῖα καὶ παρεκάθησε τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν τράπεζαν.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐπισκέψεις ἐγένετο λόγος περὶ τῶν προβλημάτων τοῦ καθόλου Χριστιανισμοῦ, τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ περὶ ἀνταλλαγῆς φοιτητῶν.

Ὁ Καθηγητὴς Φρειδερῖκος Χάϋλερ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἀφίκετο ἀεροπορικῶς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, μέσῳ Σμύρνης ἐξ Ἀγκύρας, τῇ 29η Ἀπριλίου ὁ Δρ Φρειδερῖκος Χάϋλερ, Καθηγητὴς τῆς Θρησκειολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μαρβούργου τῆς Δ. Γερμανίας.

Ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ κ. Κ. Καλλίνικος Καθηγητὴς ἐν τῇ ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ ὡδήγησεν εἰς αὐτήν, ἔνθα σεπτῇ ἐντολῇ ἐφιλοξενήθη.

Τὴν ἑπομένην, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἰδίου Καθηγητοῦ προσῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, τῷ Πατριάρχῃ, Ὅστις δεχθεὶς αὐτὸν μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης καὶ ἐγκαρδιότητος, καὶ ἐκράτησε τὴν μεσημβρίαν ἀμφοτέρους εἰς τὴν κοινὴν Πατριαρχικὴν τράπεζαν.

Ἀκολούθως ἐπεσκέφθησαν τὴν Πατριαρχικὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὸ Ἀρχειοφυλάκιον.

Ὁ ὡς ἄνω Καθηγητὴς διακρινόμενος διὰ τὴν συγγραφικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν, ἐδημοσίευσεν ἀξιόλογα συγγράμματα, ἐν οἷς καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Προσευχὴ ἐν τῇ πρωτογόνῳ Ἐκκλησίᾳ», μεταφρασθὲν εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικήν.

«Αὐτονομία ἐν τῇ πρωτογόνῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ Παπικὸς συγκεντρωτισμός».

«Εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν». Καὶ σειρὰν περισπουδάστων Ἐκκλησιαστικῶν λόγων ὑπὸ τὸν τίλον: «Μυστήριον Ἀγάπης».

Κατὰ τὴν ἐν τῇ Πρωτευούσῃ τῆς Χώρας ἡμῶν παραμονὴν αὐτοῦ, εἰς ἣν ἀφίκετο τῇ 13ῃ λ.μ., ἔδωκε δύο διαλέξεις, ἐξ ὧν τὴν α) ὑπὸ τὸν τίτλον: «Οὐσία καὶ γένεσις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας», ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Γερμανικῆς Βιβλιοθήκης, τὴν δὲ β) ὑπὸ τὸν τίτλον: «ἡ Προσευχὴ ἐνώπιον τῶν προβλημάτων τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπους, ἐν τῇ Μουσουλμανικῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀγκύρας.

Ὁ κ. Καθηγητὴς ἀνεχώρησε τὴν 30ὴν λ.μ., ἐκ τῆς Πόλεως ἡμῶν σιδηροδρομικῶς ἐπιστρέφων εἰς τὴν Χώραν αὐτοῦ.

Ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος προέπεμψεν αὐτὸν ἐν τῷ Σιδηροδρομικῷ Σταθμῷ, ὁ Πανοσιολ. Δευτερεύων κ. Γαβριήλ.

Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα τὴν Α.Θ. Παναγιότητα, ἀπὸ μέρους τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἀρμενίων κ. Καρακὶν Χαζαδουριάν, ἀδιαθετοῦντος, ἐπεσκέφθη ὁ Πανοσιολ. Πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ κ. Ἀρὰμ Μπασματζιάν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν κ.κ. Καραμπὲτ Ἀβραχαμιὰν καὶ Ἀλεξὰν Χορασαντζῆ, μελῶν τοῦ Συμβουλίου, οἳ καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ

πολλῆς τῆς ἐγκαρδιότητος καὶ ἀγάπης.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου, Ἀρχιμ. κ. Σεραφεὶμ Ἁγιοπαυλίτου καὶ τοῦ Ἐντιμολ. Ἄρχοντος Μ. Ρήτορος κ. Βλ. Μιρμίρογλου, ἀντεπεσκέφθη τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, 22ας τ.μ., τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην τῶν Ἀρμενίων.

Ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα εἰς τὸ ἰδιαίτερον Αὐτοῦ γραφεῖον καὶ ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, συνωμίλησαν ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν.

Ὁ Πατριάρχης ἀναχωρῶν προσεκύνησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἀρμενίων καὶ προεπέμφθη μετὰ τιμῶν.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς.

Ἡ ἐν Στάμφορτ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Κοινότης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ἡ ὡς ἄνω Κοινότης διὰ γράμματος αὐτῆς ὑπέβαλεν, ὅτι πρόκειται προσεχῶς νὰ ἑορτάσῃ τὴν εἰκοσαετίαν ἀπὸ τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱ. αὐτῆς Ναοῦ καὶ τὴν τεσσαρακονταετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ.

Διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος διεβιβάσθησαν, ἐξ ἀποφάσεως Συνοδικῆς, τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, διευθύνων τὴν Α΄. Ἀρχιεπισκοπικὴν περιφέρειαν Ἀμερικῆς, ὑπέστη τὴν 15ην παρελθόντος Ἰανουαρίου αὐτοκινητικὸν ἀτύχημα, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ὑπέστη θλάσιν τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, πέντε ἀριστερῶν πλευρῶν καὶ τῆς ἀριστερᾶς κάτω σιαγόνος. Εἰσήχθη ἀμέσως εἰς Νοσοκομεῖον πρὸς θεραπείαν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, πληροφορηθεῖσα τὰ ὡς ἄνω, ἐξέφρασε τηλεγραφικῶς τῇ Α. Θεοφιλίᾳ τὴν συμπάθειαν Αὐτῆς, εὐχηθεῖσα τὰ εἰκότα. Εἰς ταῦτα ἡ Α. Θεοφιλία, ἀπήντησεν εὐχαριστοῦσα.

Θεολογικὴ Σχολὴ Βοστώνης

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, Σχολάρχης τῆς ἐν Βοστώνῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς, ἐξῃτήσατο τὰς εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἅμα δὲ ἀνήγγειλε τὴν ἐξ 150.000 δολλαρίων δωρεὰν τῶν κ. κ. Α. Κοτσίδα καὶ Θ. Τώνα πρὸς ἵδρυσιν Βιβλιοθήκης τῆς Σχολῆς.

Ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς, διεβιβάσθησαν τηλεγραφικῶς τῷ μὲν Σχολάρχῃ αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοῖς δὲ εὐσεβέσι δωρηταῖς ἡ εὐλογία αὐτῆς.

Ὀργάνωσις Γκάπα

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀργανώσεως Γκάπα, ἐπὶ τῷ συγκαλουμένῳ προσεχῶς ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ 19ῳ Ἐθνικῷ Συνεδρίῳ αὐτῆς, ἐξῃτήσατο τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, αἵτινες ἐπεδαψιλεύθησαν διὰ Σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος.

Ἱ. Ναὸς Ἀναλήψεως Ν. Ὑόρκης

Ἡ ὡς ἄνω Κοινότης, ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐτησίᾳ πανηγύρει τοῦ Ἱ. αὐτῆς Ναοῦ, ἐξῃτήσατο τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες διεβιβάσθησαν αὐτῇ διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων.

Παρεχωρήθη, συνοδικῶς, ἄδεια τῷ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρᾳ μεταβάσεως εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς πρὸς συμμετοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν συνερχομένην ἐκεῖ κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Ἰούλιον Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ληφθέντος δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Α. Σεβασμιότης, κατὰ τὸ ταξίδιον αὐτῆς τοῦτο, θέλει μεταβῇ καὶ εἰς Ἅγιον Φραγκῖσκον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὡρίσθη Συνοδικῶς ὅπως αὕτη μεταβῇ καὶ μέχρι τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς εἰς Ἰαπωνίαν καὶ Κορέαν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἵνα μελετήσῃ τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ ὑποβάλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ σχετικὴν ἔκθεσιν.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ρηγίου κ. Μελέτιος, ἐνεργῶν κατ' ἐντολὴν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρου, διατρίβοντος ἤδη ἐν Ἀμερικῇ, πρόκειται ἵνα θεμελιώσῃ τὸ ἐν Σάρτρουβιλλ τῆς Γαλλίας ἀνεγερθησόμενον Φιλανθρωπικὸν Ἵδρυμα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Ἐξαρχίας Κεντρώας καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἀνέγερσις καὶ ἀποπεράτωσις τοῦ ἔργου προβλέπεται εἰς τρία τμήματα. Τὰ ἔξοδα τῆς δαπάνης τοῦ πρώτου τμήματος ἐκ 18 ἑκατομμυρ. Γαλλικῶν φράγκων, ἔχουν ἤδη ἐξασφαλισθῇ. Μὲ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν προβλέπεται ἡ συγκέντρωσις νέων δωρεῶν, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἀποπεράτωσις τοῦ ἔργου.

Τὴν Κυριακὴν 24ην παρελθόντος Μαρτίου, ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Νικαίᾳ Γαλλίας Ὀρθοδόξου Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρου μετὰ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ρηγίου κ. Μελετίου, καὶ τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδριτῶν κ. Καλλίστου Βαφειᾶ, Ἱ. Προϊσταμένου τῆς Παροικίας, κ. Εὐγενίου Δοχειαρίτου, Μασσαλίας καὶ κ. Ἰακώβου Κορόζη, τῆς Παροικίας Πὸρ - ντὲ - Μπούκ.

Εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην τελετὴν παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ὁ Δήμαρχος τῆς Πόλεως καὶ Βουλευτὴς Ἐντιμ. κ. Μεντεσέν, ὁ Ἐξοχ. Νομάρχης τῶν Ἄλπ Μαριτίμ, ὁ Ἐντιμολ. Ἄρχων Νομοφύλαξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Κωνσταντῖνος Κολόμβος, ὁ Πρόεδρος κ. Δ. Σταθᾶτος καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου κ.κ. Γ. Φίλης, Λ. Γεωργιάδης, Νικ. Εὐθυμιάδης, Ξ. Χατζηϊωάννου, Ι. Φαναριώτης, Κ. Κάρπου, ὁ κ. Μιχαὴλ Παπαδόπουλος, Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀλλόγκ, ὁ κ. Μιχαὴλ Ἐμπειρῖκος μετὰ τῆς συζύγου του, ἡ κ. Νικ. Παπαδημητρίου, σύζυγος τοῦ ἀποθανόντος Προέδρου τῆς Κοινότητος, ἀειμνήστου Νικολάου Παπαδημητρίου, Ἀντιπροσωπεῖαι ἐκ τῶν Παροικιῶν Μασσαλίας καὶ Πὸρ - ντὲ - Μποὺκ καὶ πλῆθος πιστῶν.

Ἡ ὅλη τελετὴ τῶν ἐγκαινίων καὶ ἡ Θ. Λειτουργία διεξήχθησαν μετὰ πολλῆς τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας. Ἐπηκολούθησε γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Ρούλλ, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν περὶ τὰ ἑκατὸν τριάκοντα πρόσωπα.

Ἐξεφωνήθησαν κατάλληλοι τῇ περιστάσει λόγοι, δι' ὧν κυρίως ἐξήρθη ἡ σημασία τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ἱδρύσεως τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ Ἱ. Ναοῦ αὐτῆς.

Τῇ πρόφρονι δὲ συμβολῇ τοῦ τε Δήμου Νικαίας καὶ τῆς Νομαρχίας τῶν Ἄλπ Μαριτίμ, ὁ Ναὸς ἐφωταγωγήθη μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ πολλὰς νύκτας καὶ ἡ περιοχὴ ἔνθα οὗτος κεῖται ἐσημαιοστολίσθη.

Καθαίρεσις Ἱερέως.

Εἰσηγήσει τῆς μελετησάσης τὸν φάκελλον τοῦ ἐν Φλωριανουπόλει τῆς Βραζιλίας Ἱερέως Ἰωάννου Χρυσάκη, Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ συνοδικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τῆς 28ης Μαΐου, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ἀποδειχθέντα ἐν τῷ πνευματικῷ Δικαστηρίῳ τῆς τε Ζ' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς παραπτώματα τοῦ διαληφθέντος Ἱερέως μαρτυροῦσιν ἔλλειψιν ἱερατικῆς συνειδήσεως καὶ ἀνυπακοὴν πρὸς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον, καθήρεσεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ Κληρικοῦ σχήματος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Σπυρίδων, δι' ἐμπεριστατωμένης ἐκθέσεως αὐτοῦ ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἐτήσιον ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου παρελθόντος ἔτους διάστημα πεπραγμένα ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ.

Ὡς πρῶτον μέλημα αὐτοῦ ἔθηκε τὸν καταρτισμὸν καταλλήλων Κληρικῶν διὰ τοῦ λειτουργήσαντος καὶ ἐφέτος Κατωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεολόγου Καθηγητοῦ κ. Ματθαίου Μεταξᾶ μὲ 18 ἐν ὅλῳ μαθητάς.

Διὰ τὴν ἀρτιωτέραν λειτουργίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ πραγμάτων συνεκρότησεν, ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα δύο ἔτη, Ἱερατικὸν Συνέδριον, ἐν Ρόδῳ, μεταξὺ 13ης καὶ 16ης παρελθόντος Νοεμβρίου. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου, διεξαχθεῖσαι συμφώνως τῷ καταρτισθέντι προγράμματι, ἔληξαν ἐπιτυχῶς.

Ἡ Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀρχιμ. κ. Ἀλεξάνδρου, συνεχίζει τὸ ἔργον της ἐπιτυχῶς.

Πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν διαφόρων κωμοπόλεων καὶ χωρίων τῆς Ἐπαρχίας καὶ διαπίστωσιν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ πληρώματος, ἡ Α. Σ. ἀνέλαβε κατὰ καιροὺς ποιμαντορικὰς περιοδείας. Τὸ θεῖον κήρυγμα γίνεται τακτικῶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου καὶ τῶν ἄλλων Ἱεροκηρύκων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἰδιαιτέρα δ' ἀποδίδεται σημασία εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ μετεκλήθη διὰ τὴν περίοδον τῆς Τεσσαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Σεραφείμ, Καθηγούμενος τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου, Πνευματικὸς Ἐξομολόγος.

Ἡ Α. Σ. ἐν τῇ διοικητικῇ Αὐτῆς μερίμνῃ περιέλαβε καὶ τὰ ζητήματα εἰσφορᾶς Ἐκκλησιαστικῶν Ταμείων καὶ προικοδοτήσεως ἀπόρων κορασίδων.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ προγράμματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως περιελήφθη τόσον ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Κρεμαστόῆς, ὅσον καὶ ἡ διεύθυνσις καὶ ἁγιογράφησις τῶν Ἱ. Ναῶν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τῆς πόλεως Ρόδου καὶ Ἁγίου Παντελεήμονος τῆς Κοινότητος Σιάνων.

Ἀλλ' ἡ Ἱ. Μητρόπολις δὲν ὑστέρησε καὶ εἰς ἔργα εὐποιΐας, διανείμασα διάφορα εἴδη τροφίμων καὶ ἐπενδύσεως, διατεθέντα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας τοῦ Π. Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς διαφόρους ἀναξιοπαθοῦντας, Χριστιανοὺς καὶ Μουσουλμάνους.

Ἄξιον πάσης ἐξάρσεως γεγονὸς

τυγχάνει καὶ ἡ ἵδρυσις ἐσχάτως «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ρόδου», ἥτις καὶ ἤρξατο τοῦ κοινωφελοῦς ἔργου αὐτῆς.

Τοιαύτη ἐν συντομίᾳ ἡ δρᾶσις καὶ τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐξέφρασε τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ τὴν ἑαυτῆς εὐαρέσκειαν.

Ἱ. Μητρόπολις Κώου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κώου κ. Ἐμμανουήλ, δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ λεπτομερεῖς πληροφορίας ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ ἐντεῦθεν γενομένης ὑπ' αὐτοῦ ἐρεύνης πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν πασχόντων ἐκ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐπὶ πληθυσμοῦ 17.476 εὑρέθησαν ἀνάπηροι 396 καὶ τῶν γενομένων ὑπ' αὐτοῦ διαβημάτων πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι ἐξεφράσθησαν ἡ εὐαρέσκεια καὶ αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ποιμαντορικῇ αὐτῆς μερίμνῃ καὶ τοῖς γενομένοις ἅμα διαβήμασι πρὸς παραμυθίαν τῶν πασχόντων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Καρπάθου καὶ Κάσου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀπόστολος δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ πεπραγμένα ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου καὶ ἐντεῦθεν τρίμηνον, παρέχων πληροφορίας περὶ τῆς ἠθικοθρησκευτικῆς καταστάσεως αὐτῆς.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι ἐγένετο τὸ προσῆκον συγχαρητήριον γράμμα.

Μητροπολίτης Μελίτης.

Παρεσχέθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μελίτης κ. Ἰακώβῳ κανονικὴ ἄδεια πρὸς μετάβασιν ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐν Κράμπερ Κάστλ Συνέδριον τῆς Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς Χριστιανικῆς Ραδιοφωνίας, εἰς τὴν ἐν Ἴστμπερν τῆς Ἀγγλίας ἐτησίαν Συνέλευσιν τῆς Ἐπιτροπῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας καὶ εἰς τὴν ἐν Μιννεαπόλει τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας.

Ἅγιον Ὄρος.

Πρὸς τὴν Ἱ. Μονὴν Σταυρονικήτα, ἀναγγείλασαν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐκλογὴν τῶν Γερόντων Βασιλείου καὶ Θεοκλήτου ὡς Ἐπιτρόπων διὰ τὴν ἀρξαμένην νέαν ἐτησίαν περίοδον καὶ τοῦ Προηγουμένου Σωφρονίου ὡς τακτικοῦ Ἀντιπροσώπου αὐτῆς παρὰ τῇ Ἱ. Κοινότητι, ὡς καὶ τὴν ἐκλογὴν ὡς Προϊσταμένου τοῦ ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Θεοκλήτου Μοναχοῦ, πρὸς πλήρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνάξεως αὐτῆς, ἀπεστάλησαν τὰ νενομισμένα ἀποκαταστατικὰ γράμματα.

Ὑποβληθείσης διὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου αἰτήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, ἐξεχωρήθη τῇ Α. Σεβασμιότητι ἡ κανονικὴ κυριαρχικὴ ἄδεια τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὡσαύτως παρεσχέθησαν συνοδικῶς ἄδειαι πρὸς μετάβασιν εἰς Ἅγιον Ὄρος.

— Τῷ Ἀρχιμ. κ. Ὑακίνθῳ Διολέτῃ, τέως Ἐξάρχῳ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐν Ἀθήναις.

— Τῷ Πρωτοδιακόνῳ τῆς Ἐκκλη-

σίας Σερβίας κ. Μ. Ἐρδελιάν, Καθηγητῇ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Βελιγραδίου.

— Τῷ Ἱερεῖ κ. Ἰσαὰκ Γαζαριάν, Τοποτηρητῇ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀρμενικῆς Μητροπόλεως.

— Τῷ Ρωμαιοκαθολικῷ Ἱερεῖ κ. Μαρσὲλ Ρισάρ, Ἀρχηγῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος τοῦ ἐν Παρισίοις Ἰνστιτούτου ἐρευνῶν καὶ ἱστορίας τῶν Κειμένων.

— Τῷ Ρωμαιοκαθολικῷ Ἱερεῖ κ. Ἀ. Ραβιέ, Προϊσταμένῳ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν Γαλλίας.

— Τῷ κ. Κ. Πάϊπερ, Πρωθιερεῖ τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικανικῆς Παροικίας.

— Τῷ κ. Κ. Στήβενσον, Προϊσταμένῳ τοῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαγδαληνῆς, Ὀξφόρδης.

— Τῷ Πάστορι κ. Κ. ντὲ Μπουχάου, ἐκ Γερμανίας.

— Τῷ κ. Γ. Ζάκῳ, ἀρχαιολόγῳ, ἐντεῦθεν.

— Τοῖς κ.κ. Μ. Γκιγιοῦ καὶ κ. Μ. Μπομπαίρ, ἐξ Ἀμερικῆς.

— Τῷ κ. Φ. Σμὶτ, Καθηγητῇ ἐκ Κλάγκενφωρτ τῆς Αὐστρίας.

Ἡ ἐν Πάτμῳ Ἱ. Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Αἰτήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πάτμῳ, ἐνεκρίθη ἡ εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς κ. Νικηφόρου Κουμουνδούρου, ἀποφοίτου τῆς Πατμιάδος Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Παρασημοφορία ἀνωτέρων Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τὴν 19ην Ἀπριλίου, ὁ ἐν Ἀθήναις Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀνατόλιος, ἀπένειμεν ἀπὸ μέρους τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου κ. Βενεδίκτου ἐν εἰδικῇ τελετῇ, «τὸ χρυσοῦν μετάλλιον 1951 ἐπὶ τῇ 1500ῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων» μετὰ σχετικοῦ διπλώματος εἰς τοὺς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Θέμελην Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ κ. Γαβριὴλ Καλοκαιρινόν, Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, διὰ τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Ἐξάρχου ἀπήντησαν οἱ τιμηθέντες, ὑποβαλόντες τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα.

Ὁ Ὑπουργὸς Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας κ. Π. Λεβαντῆς ὑπέβαλε, διὰ λόγους ὑγείας, τὴν παραίτησίν του. Ἀντ' αὐτοῦ διωρίσθη ὁ ἄλλοτε τοιοῦτος κ. Γερωκοστόπουλος.

Ἕτερα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τελευταίως τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι :

α) Ἡ δοθεῖσα ἄδεια εἰς τοὺς Οὐνίτας, ὅπως ἀνεγείρουν ἐν Ἀθήναις Ναόν. Πρὸς τοῦτο ἡ Σύνοδος διεμαρτυρήθη πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐζήτησε νὰ ἀνασταλῇ αὕτη.

β) Ἡ συνεχιζομένη δρᾶσις τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ», ὧντινες συνελήφθησαν καὶ παρεπέμφθησαν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

γ) Ἡ μετανάστευσις πολλῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν εἰς Γαλλίαν. Κα-

τὰ προτίμησιν θὰ ἀποσταλοῦν νέοι μὲ πεῖραν δι' ἀγροτικὰς ἐργασίας καὶ εἰ δυνατὸν ἄγαμοι.

δ) Ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν θέσεων Ἐφημερίων, αἵτινες ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας.

Τὸ Παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα

Ἀνεκοινώθη, ὅτι ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῆς παρατάξεως τοῦ ἀποθανόντος Ματθαίου, ἀνεκηρύχθη καὶ ἕτερος «Ἐπίσκοπος» ὑπὸ τὸν τίτλον «Σαλαμῖνος», ὁ Ἀρχιμ. Θεόκλητος Καντάρης, τέως Ἱεροκῆρυξ Καστορίας. Οὗτος εἶναι ὁ ἕκτος τῆς ὡς ἄνω παρατάξεως, ἥτις πρόκειται νὰ ἀναδείξῃ ἀκόμη ἄλλους ἕξ, οὕτως ὥστε νὰ συστήσῃ εἰδικὴν «Σύνοδον ἐκ δώδεκα», ὡς καὶ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Συνεπείᾳ τούτου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν τακτικὴν αὐτῆς συνεδρίαν, τῆς 23ης λ.μ., ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, κατήρτισεν Ἐπιτροπήν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου καὶ Τήνου κ. Φιλαρέτου, καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος καὶ Κασσανδρείας κ. Καλλινίκου, διὰ τὴν μελέτην τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, ὡς τοῦτο ἐμφανίζεται σήμερον κατόπιν τῶν τελευταίων ἐνεργειῶν τῆς παρατάξεως ταύτης.

Τὸ Συνοδικόν, διὰ Ἱερεῖς Δικαστήριον, καθῄρεσε τῇ 23ῃ ἰδίου τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἄνθιμον Χαρίσην, παρουσιαζόμενον ὡς Ἐπίσκοπον τῶν παλαιοημερολογιτῶν τῆς παρατάξεως τοῦ Ματθαίου.

Περὶ τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Συνέδρια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς 8ης Μαΐου, ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ἀνεγνώσθη, μεταξὺ ἄλλων, ὑπόμνημα τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ.κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Βασ. Βέλλα, Γ. Κονιδάρη καὶ Κ. Μπόνη ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ μὴ συμμετοχῆς καὶ Ἱεραρχῶν εἰς τὰ Συνέδρια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔκρινεν, ὅπως ἀποστείλῃ τὸ ἀνωτέρω ὑπόμνημα εἰς τὴν ὁλομέλειαν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογίας.

Ἐξ ἄλλου, γενομένης ἀποδεκτῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου ἐκ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων μετὰ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐκ τῆς γραμματείας αὐτῆς. Εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐκάλεσε τὸν Καθηγητὴν κ. Λ. Φιλιππίδην καὶ ἀνέθηκε προσωρινῶς τὴν γραμματείαν εἰς τὸν ἐκ τῶν Γραμματέων αὐτῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Δαμασκηνόν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Χριστόφορος διὰ διαβημάτων αὐτοῦ παρὰ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ἐξητήσατο τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἑαυτοῦ Μητρόπολιν ἱκανῶν χωρίων, ἅτινα μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βελλᾶς καὶ Κονίτσης περιῆλθον εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἰωαννίνων.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Δημήτριος, διὰ γράμματος αὐτοῦ, ἐξητήσατο τὴν κατοχύρωσιν τοῦ παρόντος ὁριακοῦ καθεστῶτος τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μητροπόλεως.

Τὰ ὡς ἄνω ἔγγραφα διεβιβάσθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τὴν τάξιν, διὰ

γράμματος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ἀναγνωσθέντα δὲ συνοδικῶς παρεπέμφθησαν τῇ Κανονικῇ Ἐπιτροπῇ πρὸς μελέτην καὶ εἰσήγησιν.

Ἱ. Μητρόπολις Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσόστομος, διὰ γράμματος αὐτοῦ, ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ πληροφορίαν περὶ τῆς αἰσίας περατώσεως τῆς ἀπό τινων μηνῶν ἀρξαμένης οἰκοδομῆς τοῦ νέου μεγάρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως αὐτοῦ, εἰς ὃ μετεφέρθησαν ἤδη αἱ ὑπηρεσίαι αὐτῆς καὶ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ ὡς ἄνω Ἐπαρχίᾳ ποιμαντορίας αὐτοῦ ᾠκοδομήθησαν ὑπερογδοήκοντα Ἱ. Ναοί.

Μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Δαμασκηνοῦ.

Τὴν 19ην Μαΐου ἐτελέσθη ἐν τῷ Α΄ Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν μνημόσυνον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ὀκταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Δαμασκηνοῦ. Τῆς Θ. Λειτουργίας προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός. Παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅστις καὶ ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου τὸ τρισάγιον.

Μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.

Τὸ Σάββατον, 9ην Μαρτίου, ἐτελέσθη, ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πετράκη, τὸ Συνοδικῶς ἀποφασισθὲν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Ἐλειτούργησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Κωνσταντῖνος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμανδριτῶν Γραμματέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Παρέστησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεος, τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, καὶ φοιτηταὶ αὐτῆς, οἱ Καθηγηταὶ καὶ οἱ τρόφιμοι τῆς Ριζαρείου Σχολῆς καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐψάλη ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ αὐλογύρῳ τῆς Ἱ. Μονῆς τάφου τοῦ μακαριστοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου ἐπιμνημόσυνος δέησις, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν ἅπαντες οἱ προσελθόντες.

Εἶτα δὲ ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Θέμελης, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐξεφώνησε τὸν ἐπιτάφιον λόγον. Σκιαγραφήσας συντόμως τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀνδρός, εἰσῆλθεν ἀκολούθως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὅλου ἔργου αὐτοῦ, ὑπογραμμίσας ἰδιαιτέρως τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸν Κωνσταντῖνον Οἰκονόμον ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ Σεπτὸν Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἰδιότητα τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήρισε καὶ ὡς αἴτημα τῶν ἡμερῶν μας. Τὸν λόγον ἐπεσφράγισεν ἀπάνθισμα γνωμῶν ἡμετέρων καὶ ξένων περὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐκείνου ἀνδρὸς καὶ Κληρικοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Θάνατος τοῦ πρώην Ἐξάρχου καὶ Μητροπολίτου Σόφιας Στεφάνου.

Πλήρης ἡμερῶν ἐτελεύτησε τῇ 14ῃ τοῦ λήξαντος μηνὸς Μαΐου ὁ Μακαρ. πρώην Ἔξαρχος καὶ Μητροπολίτης Σόφιας κυρὸς Στέφανος, οὗτινος ὁ θάνατος ἀνηγγέλθη τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τηλεγραφικῶς, ἐκ Σόφιας.

Ἐν τῇ παρὰ τὴν Φιλιππούπολιν, πολίχνῃ Σίροκα - Λίκα ἐν ἔτει 1870, γεννηθεὶς ὁ ἀείμνηστος, μετὰ τὴν πρώτην παίδευσιν αὐτοῦ, ἐσπούδασε θεολογίαν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Σόφιας.

Συμπληρώσας τὰς θεολ. σπουδὰς ἐν Κιέβῳ καὶ Ἑλβετίᾳ, ἐπέστρεψεν εἰς Βουλγαρίαν καὶ διωρίσθη Καθηγητὴς ἐν τῷ Γυμνασίῳ Φιλιππουπόλεως. Ἀργότερον ἀνέλαβε καθήκοντα Καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐν Σισλῇ τῆς πόλεως ἡμῶν λειτουργοῦντι ἄλλοτε Βουλγαρικῷ Σεμιναρίῳ.

Ἱερωθεὶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνταῦθα διακονίας αὐτοῦ, κατήρξατο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ σταδίου κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς Διάκονος καὶ εἶτα ὡς Πρεσβύτερος, τιμηθεὶς καὶ διὰ τοῦ Ὀφφικίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου. Μετ' οὐ πολὺ ὠνομάσθη Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἐξαρχίας μεταβὰς εἰς Σόφιαν, ὅπου μετετέθη αὕτη. Κατὰ τὴν λυπηρὰν ἐκείνην ἐποχὴν ὁ ἀείμνηστος διεπνέετο ὑπὸ μετριοπαθείας καὶ σεβασμοῦ ἔναντι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Λόγῳ τῶν προσόντων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ἀνυψώθη ἐν ἔτει 1921 εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμόν. Ἓν ἔτος ἀργότερον ἐξελέγη Ἔξαρχος Βουλγαρίας καὶ Μητροπολίτης Σόφιας, ὑπὸ τὸ ὄνομα Στέφανος ὁ Α'.

Ἐν τῷ ὑπάτῳ τούτῳ ἀξιώματι τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησίας, ἐπέδειξε ζῆλον καὶ δραστηριότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ἔχων ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν καὶ ταπείνωσιν, μετὰ λύπης καὶ συντριβῆς πολλῆς κατέφυγεν εἰς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον πρὸς ἄρσιν τοῦ σχίσματος, καὶ ἠξιώθη νὰ ἴδῃ πραγματούμενον τὸν πόθον καὶ τὴν εὐχὴν γενεῶν ὁλοκλήρων τοῦ Βουλγαρικοῦ Λαοῦ, ζήσαντος ἐπὶ 73 συναπτὰ ἔτη ἐν διοικητικῇ ἀπομονώσει, καὶ ἀσυνδέτου πρὸς τὴν κανονικὴν αὐτοῦ Ἀρχήν, τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Ἀποστολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Οὕτω, τῇ 22ᾳ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1945, ἤρθη τὸ Βουλγαρικὸν Ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς πράξεως, ἐπὶ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Βενιαμίν, ἡ δὲ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησία κατέλαβεν ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ὁ δὲ ἀείμνηστος ἐκπληρῶν πόθον ἱερόν, ὅπως καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑποβάλῃ τῇ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ τῆς Βουλ-

γαρ. Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι εὐφροσύνῳ διὰ τὴν καθόλου Ὀρθοδοξίαν ὡς ἄνω γεγονότι, ἀφίκετο ἐνταῦθα, τῇ 24ῃ Ὀκτωβρίου ἰδίου ἔτους μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ, γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν.

Τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1948 ὑπέβαλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἄλλους τινὰς Ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος, παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, ἥτις καὶ ἐγένετο ἀποδεκτή. Ἔκτοτε παρέμεινεν ἰδιωτεύων ἔν τινι Ἱ. Μονῇ. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐτελέσθη, τῇ 18ῃ Μαΐου, μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν.

Τοῦ ἀειμνήστου πρώην Ἐξάρχου καὶ Μητροπολίτου Σόφιας Στεφάνου εἴη αἰωνία καὶ ἄληστος ἡ μνήμη.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΑΡΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Παρὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας κ. Γερμανοῦ, διεβιβάσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔκθεσις τοῦ Αἰδεσ. Πρεσβυτέρου κ. Ἰωάννου Σουχόλα, ἐκ τῶν Κληρικῶν μελῶν τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας Φιλλανδίας, ὑποβαλόντος πληροφορίας περὶ τῆς καθόλου παιδείας ἐν Φιλλανδίᾳ καὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀναγκῶν τῆς ὡς ἄνω Ἐκκλησίας, ἐν αἷς ἰδιαιτέρως προέχει ἡ σύστασις Πανεπιστημιακῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς, σκοπὸν ἐχούσης τὸν καταρτισμὸν μεμορφωμένων στελεχῶν τοῦ Ἱ. Κλήρου αὐτῆς.

Ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἐκθέσεως ἐλήφθησαν συνοδικῶς αἱ προσήκουσαι ἀποφάσεις, αἵτινες διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος, ἀνεκοινώθησαν τῇ Α. Σεβασμιότητι.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τὸ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς μήνυμα τῶν Προέδρων αὐτοῦ.

Κατωτέρω καταχωρίζεται τὸ ἐπὶ τῇ Πεντηκοστῇ ἐφετεινὸν μήνυμα τῶν Προέδρων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Τοιοῦτον μήνυμα εἴθισται ἀπό τινος ν' ἀπολύηται ἕκαστον ἔτος.

Οἱ Πρόεδροι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τοῖς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις — Μέλεσιν ἀδελφοῖς ἡμῶν χαίρειν.

Ἐπέστη ἡ γενέθλιος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπέτειος, καθ' ἣν κύριον ἡμῶν καθῆκον τυγχάνει νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐγεννήθη, ὅτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεφοίτησεν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως ἱκανώσῃ αὐτοὺς καὶ κηρύξωσι τοῖς περὶ ἑαυτοὺς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπληροῦτο ἡ τελευταία ἐπαγγελία τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἣν ἔδωκε πρὸς τοὺς Μαθητὰς Αὐτοῦ πρὸ τῆς Ἀναλήψεως, λέγων : «ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς»

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἐπαγγελίας ταύτης τοῦ Σωτῆρος ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς. Ἔκτοτε ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχῃ, ἐφ' ὅσον τὴν ζωὴν αὐτῆς θὰ ἀντλῇ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μόνον διὰ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ ὁδηγώμεθα εἰς μετάνοιαν καὶ εἰς ἀνακαίνισιν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ δύναμις τονώνει ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως ἐμπνέῃ ἐλπίδα πᾶσι τοῖς ἐν ἀπελπισίᾳ τελοῦσι.

Τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου τούτου μετὰ φόβου προσβλέπουσι καὶ σήμερον τὸ ἄγνωστον μέλλον. Προβλήματα σοβαρώτατα δημιουργοῦνται συνεχῶς εἰς τὸν τομέα τῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν σχέσεων, ἅτινα παρ' ὅσην καὶ ἂν προξενοῦσιν ἀγωνίαν καὶ συνοχὴν ψυχῆς εἰς τὰ ἑκατομμύρια τῶν συνανθρώπων ἡμῶν, παραμένουσιν ἐν τούτοις ἄλυτα. Αἰτία δὲ τούτου τυγχάνει, ὄχι ἡ ἔλλειψις διανοήσεως, ἱκανῆς νὰ συλλαμβάνῃ τὰ ὡς ἄνω προβλήματα, ὅσον ἡ καθολικὴ σχεδὸν ἔλλειψις ἀγαθῆς παρ' ἡμῖν θελήσεως. Ἡ τραγῳδία τῆς ἐποχῆς ἡμῶν ἔγκειται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἐνῷ ἔχομεν δυνάμεις ἀφαντάστους, ἐν τούτοις δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ κάμωμεν τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν.

Κατακλείων πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν τὰς ἐργασίας μιᾶς διασκέψεως, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει, ἵνα συζητήσῃ τὸ θέμα τοῦ ἀφοπλισμοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἔληγε, χωρὶς νὰ ἔχῃ καταλήξῃ εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα, ὁ Πρόεδρος αὐτῆς εἶχεν εἴπει τὰ ἑξῆς : «Εἰς ἣν κατάστασιν εὑρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος, οὐδεμίαν συναντίληψιν δυνάμεθα νὰ ἀναμένωμεν οὐδαμόθεν εἰ μόνον ἐκ τῆς πίστεως. Τὰ ἐπιπροσθοῦντα ἐμπόδια δὲν εὑρίσκονται ἐν τῷ περὶ ἡμᾶς κόσμῳ, ἀλλ' ἐν τῷ νοΐ καὶ τῇ καρδίᾳ ἡμῶν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν τερματισμὸν τῶν ἐξοπλιστικῶν ἀνταγωνισμῶν, στερούμεθα ὅμως τῆς δυνάμεως νὰ διακινδυνεύσωμεν ὀλίγην προσπάθειαν, ἢ τὴν χρῆσιν τῶν ἀπαραιτήτων πρὸς τὸν ἀφοπλισμὸν μέσων».

Περὶ αὐτοῦ πρόκειται καὶ σήμερον. Ἀγωνιῶμεν νὰ ἴδωμεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐπιτευχθῇ ἐπὶ τέλους μία διεθνὴς συνεννόησις, ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὴν εἰρήνην βάσις, ἀλλ' ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐπιβληθῶμεν ἐφ' ἑαυτούς, ὥστε νὰ καταβάλωμεν τὸ τίμημα.

Καὶ παρὰ ταῖς Ἐκκλησίαις ἡμῶν συναντῶμεν εἰλικρινῆ πράγματι ἐπιθυμίαν, τόσον διὰ μίαν νέαν πνευματικὴν ζωήν, ὅσον διὰ τὴν ἑνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδαμῶς ὅμως καὶ τὴν προθυμίαν, ὅπως ἀφιερώσωμεν ἑαυτοὺς τόσον πλήρως εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ καταστῶμεν τὰ πρόθυμα ὄργανα τοῦ σωτηριώδους ἔργου Αὐτοῦ.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς οὐδὲν ἄλλο μήνυμα φέρει εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, εἰ μὴ ὅτι ἡ δύναμις, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ μεταμορφώσῃ τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν εἰς δυνάμεις, εἶναι τὸ ζωοποιὸν Πνεῦμα, αὐτὸ τὸ ἴδιον, τὸ Ὁποῖον μετέτρεψε τοὺς πεφοβισμένους Μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ εἰς θαρραλεωτάτους μάρτυρας καὶ κήρυκας Αὐτοῦ.

Ὅθεν καὶ παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν ἰδίων λόγων τοῦ Κυρίου : «ὑμεῖς δὲ μείνατε, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους». Συχνάκις, εἰς στιγμὰς ἰδίως ἐνθουσιασμῶν, σπεύδομεν νὰ δηλώσωμεν, ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπηρετήσωμεν τῷ Κυρίῳ. Σπεύδομεν δὲ τόσον πολύ, ὥστε νὰ λησμονῶμεν, ὅτι τοῦτο τυγχάνει ἀδύνατον ἄνευ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἄνευ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀκούσωμεν τοῦ Κυρίου

τῶν Δυνάμεων, λέγοντος : «οὐχὶ ἐν ἰσχύϊ, οὐδ' ἐν δυνάμει, ἀλλ' ἐν τῷ πνεύματί μου». Δι' ἡμᾶς ὁ λόγος οὗτος.

Ἡ ἰδιαιτέρα ἡμῶν προσευχὴ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἔστω, ὅπως αἱ ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ συνεργαζόμεναι Ἐκκλησίαι ἐνισχυώμεθα καὶ στερεώμεθα ἐν τῇ μετὰ τοῦ Χριστοῦ κοινωνίᾳ, τόσον, ὥστε τὰ ἔθνη νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ζῶν ἐν τῇ Δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἴθε νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ φέρωμεν ἐναργῆ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς»· τὴν μαρτυρίαν, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἱκανοῖ τῷ ὄντι τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πάντα τὰ τέκνα Αὐτοῦ.

Ἐν τῇ κοινωνίᾳ
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Οἱ Πρόεδροι

Αἰδεσιμ.
BAILLIE JOHN,
τέως Διευθυντὴς
τοῦ «Νέου Κολλεγίου»,
Ἐδιμβούργου Σκωτίας,

Σεβασμ.
BELL G. K. A.,
Ἐπίσκοπος Τσίτσεστερ
(Ἀγγλίας), Ἀγγλικανός.

Σεβασμ.
JUHANON MAR THOMA,
Μητροπολίτης τῆς Συριακῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Θωμᾶ,
Νοτίων Ἰνδιῶν.

Πρεσβυτεριανός.
Σεβασμ.
BARBIERI SANTE UBERTO,
Ἐπίσκοπος
τῆς Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας
Μπουένος Ἄϋρες, Ἀργεντινῆς.

Σεβασμ.
DIBELIUS OTTO,
Ἐπίσκοπος Βερολίνου
καὶ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου
τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας
Γερμανίας.

Σεβασμ. ΜΙΧΑΗΛ,
Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου
Ἑλλην. Ἀρχιεπισκοπῆς
Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς.

Σεβασμ.
SHERRILL HENRY KNOX
Προεδρεύων Ἐπίσκοπος
τῆς Ἐπισκοπελιανῆς
Ἐκκλησίας Η. Π. Α.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Διεκκλησιαστικῆς βοηθείας τοῦ Π. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Προερχόμενος ἐκ Γενεύης, ἀφίκετο εἰς τὴν Πόλιν ἡμῶν, τῇ 22ᾳ Ἀπριλίου ἀεροπορικῶς, ὁ Αἰδεσ. κ. Ρεϋμόνδος Μάξγουελ, Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Διεκκλησιαστικῆς βοηθείας καὶ ὑπηρεσίας προσφύγων, τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὴν ἐπομένην, προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τὴν δὲ μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν τράπεζαν.

Τὸ Σάββατον, 27ην τοῦ αὐτοῦ, ἐπεσκέφθη τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς τῆς τιμῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Σχολάρχου καὶ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς. Ὁ Αἰδεσ. ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν συνεχῆ πρόοδον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀπὸ ἀπόψεως Θρησκευτικῆς καὶ Θεολογικῆς.

Τὴν Κυριακήν, 28ην ἰδίου, ἐκκλησιάσθη ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῷ. Ἀκολούθως δὲ ἀνελθὼν εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Γραφεῖον, ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰ ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει αὐτοῦ σεβάσματα, γενομένη τὴν 30ὴν μέσῳ Ἀθηνῶν εἰς Γενεύην.

Ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τὴν Α. Αἰδεσιμολογ. προέπεμψεν ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ ὁ Πανοσιολ. Δευτερεύων κ. Γαβριήλ.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ

Κατὰ Μάρτιον, ἐγένετο εἰς τὸ Πραπὰτ τῆς Σουμάτρας μεγάλη διάσκεψις ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας, πρὸς ἐξεύρεσιν μέτρων στηρίξεως τοῦ ὑποχωροῦντος Χριστιανισμοῦ. Μετέχουν ἐκπρόσωποι ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν, τὰς Ἰνδίας, τὸ Πακιστάν, τὰς Φιλιππίνας, τὴν Βιρμανίαν καὶ ἄλλας Χώρας, καθὼς καὶ παρατηρηταὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν. Βασικὴ διαπίστωσις, ἐκ τῆς ὁποίας προεκλήθη ἡ διάσκεψις αὐτή, εἶναι ὅτι ὁ μεταπολεμικὸς ἐθνικισμὸς τῶν Ἀσιατῶν εἶχε βαρυτάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Μισοῦντες τοὺς Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανούς, οἱ Ἀσιᾶται θεωροῦν τελευταίως ὡς ἐχθρικὸν καὶ τὸν Χριστιανισμόν, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τῶν Δυτικῶν, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Θρησκεία Ἀσιατικῆς προελεύσεως. Ὁ ἐθνικισμὸς ἐτόνωσε τὰς ἐγχωρίους θρησκείας, ἰδιαιτέρως τὸν Βουδδισμὸν καὶ τὸν Ἰνδουϊσμόν, ἐνῷ ὅλαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι διέρχονται δεινὴν κρίσιν. Ἡ μεγαλυτέρα διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶχεν ἐπιτευχθῆ παλαιότερα εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ὑπῆρχον πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου Χριστιανοί. Εἰς τὴν περιοχὴν Τάμπα τῆς Σουμάτρας, ὑπάρχει ἡ πλέον συγκεντρωμένη Χριστιανικὴ κοινότης, μὲ 500.000 μέλη. Μικρότεραι Χριστιανικαὶ κοινότητες ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς Ἀσιατικὰς Χώρας. Κυριωτέρα ἀπόφασις τῆς διασκέψεως εἶναι ὁ συντονισμὸς τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων ἀνεγνωρισμένων Χριστιανικῶν Δογμάτων. Ὀξὺς πάντοτε ὑπῆρξεν ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐλπίζεται, ὅτι διὰ τῆς συνεργασίας θὰ ἀντιμετωπισθοῦν καλύτερον τὰ κοινὰ προβλήματα τοῦ Χριστιανισμοῦ τῆς Ἀσίας.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ

Ἐν Κρόμπεργκ τῆς Γερμανίας συνῆλθεν ἀπὸ 25ης Ἀπριλίου — 4ης Μαΐου, ἡ Παγκόσμιος Ἐπιτροπὴ Χριστιανικῆς Ραδιοφωνίας, τῇ συμμετοχῇ ὑπερεκατὸν ἀντιπροσώπων, προερχομένων ἐκ πολλῶν χωρῶν καὶ Ὁμολογιῶν. Τοῦ Συνεδρίου μετέσχε καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μελίτης κ. Ἰάκωβος, Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐν τῷ Συνεδρίῳ συνεζητήθησαν θέματα σχετικὰ πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν συγχρόνων μέσων ὁμαδικῆς ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν ἡ Α. Σεβασμιότης ἐξέθηκε τὰς ἑαυτῆς ἀπόψεις.

Περὶ τῶν πορισμάτων τοῦ Συνεδρίου τούτου, ἡ Α. Σεβασμιότης ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔκθεσιν, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα συνοδικῶς, παρεπέμφθη τῇ ἐπὶ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ Παγχριστιανικῶν Συνεδρίων Ἐπιτροπῇ.

Νικολάου Β. Τωμαδάκη, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Βυζαντινὴν Φιλολογίαν, Τόμος Α΄, Τεῦχος Α΄, ἔκδοσις δευτέρα, Ἀθῆναι, Τυπ. Μηνᾶ Μυρτίδη, 1956, σ, 166.

Ἐντὸς τοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν τεσσάρων ἐτῶν ἀνεφάνη καὶ εἰς δευτέραν ἔκδοσιν, πλέον συμπεπληρωμένην, τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ πρώτου τόμου τῆς ἐνταῦθα σημειουμένης Εἰσαγωγῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ τὸ δεύτερον τεῦχος θὰ ἐπακολουθήσῃ συντόμως, καθὼς καὶ ὁ δεύτερος τόμος.

Ἡ ἀνὰ χεῖρας μελέτη ἐκτὸς τῶν ἐν ἀρχῇ προλόγων (β΄ καὶ α΄ ἐκδόσεως), τῶν συντομογραφιῶν περιοδικῶν καὶ βιβλίων χωρίζεται εἰς δύο μέρη : Α΄) τὴν Γενικὴν Ἐπισκόπησιν (σ. 13—37) καὶ Β΄) τὴν Ἱστορίαν τῶν Φιλολογικῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν (σ. 38—149). Ἐπακολουθοῦν Πίνακες κυρίων ὀνομάτων, λέξεων καὶ πραγμάτων (σ. 151—163), Παροραμάτων (σ. 164) καὶ Περιεχομένων (σ. 165—6). Ἡ Βιβλιογραφία πλουσιωτάτη καὶ μετὰ λεπτομερειῶν δίδεται ἐν ὑποσημειώσεσιν.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐγράφη κυρίως διὰ σκοποὺς διδακτικούς. Ὁ κ. Τωμαδάκης, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐπιθυμεῖ δι᾽ αὐτοῦ νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου κείμενον διὰ τὰς παραδόσεις του. Ἀλλὰ τὸ κείμενον τοῦτο φέρει τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας καὶ συμπληροῖ μέγα κενὸν εἰς τὸν τομέα τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν. Καὶ διὰ τὴν Θεολογίαν τὸ κείμενον τοῦτο καθίσταται ὠφέλιμον, διότι ἡ Βυζαντινὴ Φιλολογία εἰς ὡρισμένας περιόδους καὶ ἐν πολλοῖς ταὐτίζεται πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Φιλολογίαν ἢ Γραμματολογίαν. Ὥστε πολλὰ ἐκ τῶν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκτιθεμένων καὶ περιεχομένων νὰ ἀποτελοῦν καὶ τὴν Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Γραμματολογίαν.

Τὸ Βυζάντιον κατὰ τὸν συγγραφέα ὁρίζεται ὡς ἑξῆς : «Εἰς τὴν πραγματικότητα τὸ Βυζάντιον συνεχώνευε τὴν Ἑλληνικὴν ἀνατολὴν ὑπὸ ἓν ρωμαϊκὸν σύστημα μὲ χριστιανικὸν περιεχόμενον». Καὶ ἡ Ἀνατολικὴ ἐπίδρασις δὲν παροράται (σ. 17). Ἡ Βυζαντινὴ Φιλολογία χαρακτηρίζεται ὡς «ἰδιαίτατα θρησκευτική», ἀσχολουμένη μὲ τὸ θεῖον καὶ μὲ τὰ πρόσωπα τῶν ἀποστόλων, τῶν ἁγίων, τῶν μαρτύρων κ. ἄ.. «Τὸ ἔπος τοῦ νέου τούτου κόσμου γράφεται εἰς τὰ συναξάρια, τὸ δρᾶμα εἰς τὰ μαρτυρολόγια». Σήμερον «τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον στρέφεται πρὸς τὰς βυζαντινὰς εἰκαστικὰς τέχνας καὶ ὄχι τὰς μορφὰς τοῦ Χριστιανικοῦ λόγου... Πρέπει πάντως ν᾽ ἀναμείνωμεν ὅτι ταχέως θ᾽ «ἀνα-

καλυφθῆ» καὶ ἡ ὑμνογραφία ὡς μία ποίησις νέα καὶ σύγχρονος, ἀκριβῶς διότι ἅπτεται τοῦ αἰωνίου ἀνθρώπου καὶ τῶν παθῶν του, τοῦτ' αὐτὸ δέον δὲ ν' ἀναμένωμεν καὶ περὶ τῶν μυστικῶν συγγραφέων τοῦ Βυζαντίου» (σ. 20—23).

Ἐν τῇ Δύσει διάφοροι παράγοντες ἐπέδρασαν διὰ τὴν στροφὴν τῆς προσοχῆς πρὸς τὸν κόσμον τῆς Ἀνατολῆς. Μεταξὺ ὅμως αὐτῶν, «Ἡ ἐπιθυμία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὅπως γνωρίσῃ καλύτερον τὸν ἀνατολικὸν κόσμον καὶ ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε παραμεριζομένων τῶν πολιτικῶν προκαταλήψεων νὰ ἐπέλθῃ προσέγγισις τῶν πνευματικῶν (καὶ δογματικῶν) ἀπόψεων, ἤσκησεν ἀνυπολόγιστον ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν βυζαντινῶν κειμένων (θεολογικῶν καὶ φιλολογικῶν) καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γραμματολογίας, τῆς βιογραφίας, τῆς παλαιογραφίας κλπ. κλάδων τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν» (σ. 120—1).

Ὁ κ. Τωμαδάκης ἐλπίζει νὰ ἐκδώσῃ καὶ εἰς τρίτην ὁριστικὴν μορφὴν τὸ παρὸν σύγγραμμα. Συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἀπολύτως μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀνάγκης μεταφράσεως τοῦ ἔργου του καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν συγγραφῶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς μίαν ἐκ τῶν ξένων γλωσσῶν. Εὐχόμεθα δὲ ὅπως πραγματοποιηθῇ ἡ προσπάθειά του διὰ τὴν σύνθεσιν καὶ αὐτῆς τῆς Βυζαντινῆς Γραμματολογίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Θ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ
Καθηγητής.

† Ο πρ. ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὴν 24ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ., ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Πρ. Ἐλασσῶνος κυρὸς Καλλίνικος.

Ὁ ἀείμνηστος, κατὰ κόσμον Τιμολέων Λαμπρινίδης, ἐγεννήθη ἐν Ἓξ Μαρμάροις, Σταμπούλ, τῷ 1881. Τὴν ἐγκύκλιον καὶ γυμνασιακὴν μόρφωσιν αὐτοῦ διδαχθεὶς ἐν τῇ ἐν Φαναρίῳ Μεγάλῃ Σχολῇ, εἰσήχθη, ὡς προστατευόμενος τοῦ θείου αὐτοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δέρκων Καλλινίκου, εἰς τὴν Ἱ. κατὰ Χάλκην Θεολογικὴν Σχολήν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ἐν ἔτει 1906. Χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς Διάκονον, ὑπηρέτησεν ἐπὶ διετίαν παρ' αὐτῷ καὶ εἶτα προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀειμνήστου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄ ὡς Διάκονος τῶν Πατριαρχείων, ὑπηρετήσας ἀφωσιωμένως ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐπὶ μίαν ὀκταετίαν.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1914 χειροτονηθεὶς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις εἰς Πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Καισαρείας Νικολάου, ὑπηρέτησεν ὡς Μ. Πρωτοσύγκελλος μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1918, ὁπότε προήχθη εἰς Μητροπολίτην Κρήνης, τῆς χειροτονίας αὐτοῦ τελεσθείσης ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Καισαρείας Νικολάου, Σωζοαγαθουπόλεως Δωροθέου καὶ Σηλυβρίας Εὐγενίου. Τὴν Ἐπαρχίαν Κρήνης ὁ ἀοίδιμος διώκησε μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ ἐγκαρτερήσεως μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1922, ὁπότε, γενόμενος Μητροπολίτης Μυριοφύτου, ὑπηρέτησεν ὡς Ἀρχιεπισκοπικὸς Ἐπίτροπος ἐν Πειραιεῖ μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1924 ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος.

Καὶ τὴν Ἐπαρχίαν ταύτην ἐποίμανε θεοφιλῶς καὶ ἀφῆκεν ἐν αὐτῇ μνημεῖον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν σὺν ἄλλοις καὶ τὸ Μητροπολιτικὸν οἴκημα.

Ἀσθένεια ὅμως καὶ γῆρας χαλεπὸν ἤγαγον τὸν πρᾶον τοῦτον Ἱεράρχην εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑποβάλῃ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῇ 14ῃ Μαρτίου τοῦ 1955 τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ δεξάμενος παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν ἔπαινον ἀνθ' ὧν ὑπὲρ αὐτῆς εἰργάσατο, καὶ παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὴν εὐαρέσκειαν διὰ τὴν μακρὰν καὶ τιμίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίαν αὐτοῦ. Παρῃτημένος ὁ μεταστὰς ἐφησύχαζεν ἐν Ἀθήναις μέχρις οὗ ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἄλλην ζωήν.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δω-

ροθέου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς κ. Ἰακώβου καὶ πρ. Λήμνου κ. Βασιλείου.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Θέμελης, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου π. Ἐλασσῶνος Καλλινίκου αἰωνία ἡ μνήμη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (ΤΖΑΝΗΣ)

Τὴν 23 Μαΐου ἐ.ἔ., ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὁ Ἄρχων Μέγας Ὑπομνηματογράφος τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Καθηγητὴς Ἰ. Παπαδόπουλος.

Ὁ ἀείμνηστος, υἱὸς τοῦ στρατιωτικοῦ ἰατροῦ Βασιλάκη βέη Παπαδοπούλου, ἐγεννήθη ἐν Χάσκιοϊ τῆς Πόλεως ἡμῶν τῷ 1877. Τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς διήνυσεν ἐν τῇ Μ.Σχολῇ, τὰς δὲ ἀνωτέρας ἐν τῇ Φιλολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων (Σορβόννη), ἧς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τὸ 1908.

Ἐχρημάτισε καθηγητὴς τῆς Μ. Σχολῆς καὶ τῆς κατὰ Χάλκην Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀπὸ δὲ τοῦ 1926 διετέλεσε τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κατέχων τὴν ἕδραν τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ἀπεχώρησε, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου τῆς ἡλικίας.

Ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος πρόεδρος τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου τῆς Πόλεως καὶ μέλος τοῦ Μ. Συμβουλίου τῶν Πατριαρχείων.

Ταῦτα ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ'., ἀμείβων ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἄρχοντος Μ. Ὑπομνηματογράφου, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1929.

Ὁ ἀείμνηστος ἐδημοσίευσε πλὴν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Θεόδωρος Β',ὁ Λάσκαρις,αὐτοκράτωρ Νικαίας», «Τὰ τείχη καὶ αἱ δεξαμεναὶ τοῦ Βυζαντίου», «Αἱ Βλαχέρναι», «Τὰ Ἀνάκτορα καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Βλαχερνῶν», «Γρηγορίου Χωνιάτου, ἀστρονόμου, ἐπιστολαὶ» κ. ἄ.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐψάλη τὴν 24ην, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Σμύρνης, δαπάναις τῶν ἐν Ἀθήναις μαθητῶν τοῦ μεταστάντος.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

«ORTODOKSIA» — Ahlâki ve Dinî Resale
Imtiyaz sahibi ve Umum Neşriyat Müdürü :
Adalar Metropoliti, DOROTEOS YEORGIADIS
Mahal Idare : Büyükada, Kanarya sokak, No. 16.
Basıldığı yer ve tarih : 6-7-1957.
Rum Patrikhanesi adına, Vasil Vasiliadis Matbaası.

«Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ι Α»
Τριμηνιαῖον Ἠθικοθρησκευτικὸν Περιοδικὸν
Ἰδιοκτήτης — Διευθυντής :
Ὁ Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων Δωρόθεος.